Cartea stelelor

volumul 2

Seniorul Sha

ERIK L'HOMME

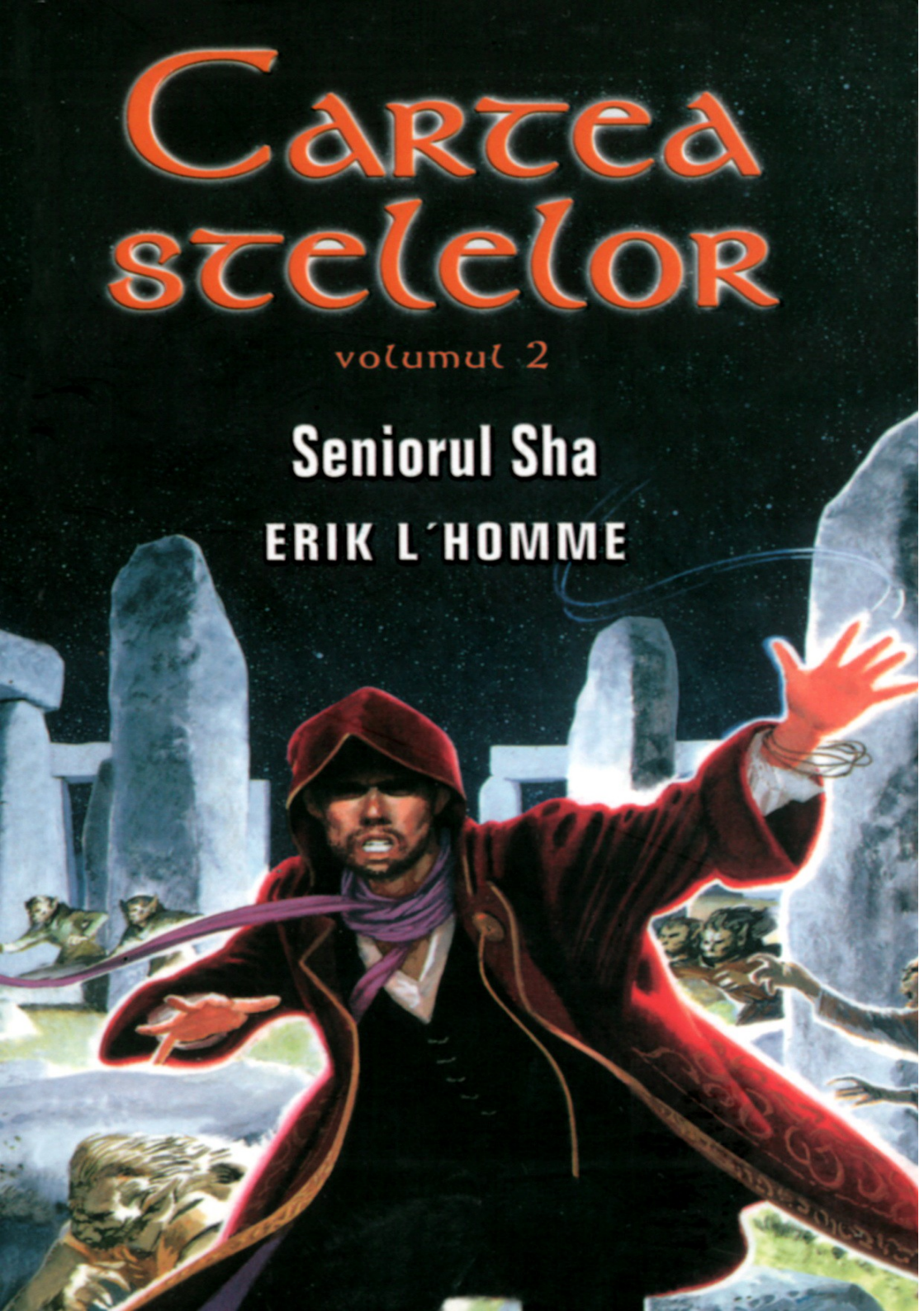

ERIK L'HOMME

Seniorul Sha

Al doilea volum al trilogiei
Cartea Stelelor

Rao, 2007

Cuprins

Cuvânt-înainte…
1 CASTELUL DIN BROMOTUL
2 ÎNTRE VERI
3 SCHIMB DE ARME
4 CÂNTECE DE PĂSĂRELE
5 MICI SECRETE
6 O ORĂ DE GEOGRAFIE MAI PUŢIN OBIŞNUITĂ
7 PLIMBARE ÎN LANDĂ
8 BERTRAM
9 INSOLENTĂ
10 O LECŢIE PE FURATE
11 ÎNAINTE DE PLECARE
12 REVELAŢIA
13 BĂTĂLIA DE LA DJAGHATAËL
14 INTRUSUL
15 URMĂRIT!
16 GUILLEMOT ÎŞI CONFIRMĂ TALENTELE
17 REGĂSIRI NEPREVĂZUTE
18 UN MUSAFIR NEAŞTEPTAT
19 GUILDA SE REUNEŞTE
20 SFATURILE BUNE ALE LUI GÉRALD
21 DOI PRIETENI VECHI
22 O NOAPTE CU FURTUNĂ
23 O ADEVĂRATĂ CARTE DE FARMECE
24 STRADA SARABANDEI
25 VÂNĂTOAREA DE JESHTAN
26 O PREVESTIRE REA
27 AMBRE VEDE ROŞU ÎN FAŢA OCHILOR
28 PRINŞI ÎN CAPCANĂ
29 PROVOCAREA
30 UN PAS GREŞIT
31 MAI BINE MAI TÂRZIU DECÂT NICIODATĂ
32 TOVARĂŞI DE ARME
33 FUGA

34 MAI TARE DECÂT MAGIA
35 SECRETUL LUI BERTRAM
36 ÎNTÂLNIREA
37 AURUL LUMILOR
38 MĂRTURISIRI
39 FEMEIA CU OCHII VERZI
40 STELELE, MEREU STELELE…

HARTA ŢĂRII YS

Pentru... (se va recunoaşte singură),
fără de care Cartea Stelelor
nu ar fi fost ceea ce este.

Celor doi Fennecs, din o mie de motive.

Lui Rémy, Claire şi Raffaël,cei care s-au apropiat
primii de locul unde dădeam dedicaţii
şi unde aşteptam timid...

Cuvânt-înainte...

Guillemot de Trod este un băiat din Ţara de Ys, un ţinut izolat între Lumea Reală şi Lumea Incertă, unde se amestecă, între sălile de cinema şi calculatoare, cavalerii în armuri sau vrăjitorii cu puteri uimitoare.

Din ziua în care Maestrul Qadehar, cel mai faimos vrăjitor al Guildei, observă la Guillemot înclinaţii pentru magie, destinul băiatului se schimbă.

Continuându-şi viaţa de elev, Ucenicul Vrăjitor descoperă cu noul său Maestru arta Grafemelor. Aceste Grafeme care se află la originea vrăjitoriei au fost scoase de Guildă din Cartea Stelelor. *Din nefericire, preţioasa lucrare a fost furată de multă vreme, iar astăzi nu ştie nimeni unde se găseşte.*

Aşa se face că, apăruţi din teribila Lume Incertă, din ordinul Umbrei, putere demonică şi răufăcătoare, monştrii au răpit-o pe Agathe de Balangru, spaima liceului, sub ochii lui Guillemot. Aflând că el este adevărata ţintă a Umbrei, scăpând de sub supravegherea Vrăjitorilor care îl ţineau la loc sigur în mănăstirea Gifdu, Guillemot decide să plece în Lumea Incertă, cu scopul de a o elibera pe Agathe, pe nedrept răpită. Guillemot va avea nevoie de toată magia sa de începător pentru a se salva.

În această periculoasă întreprindere, îi ia cu el şi pe prietenii lui dintotdeauna, Ambre, Gontrand, Romaric şi Coralie. Dar, dintr-o greşeală de formulare a unei vrăji, cei cinci prieteni sunt despărţiţi şi fiecare se trezeşte aruncat intr-o aventură plină de primejdii, într-o lume populată de personaje uimitoare.

În timp ce Ambre se întâlneşte cu o vrăjitoare cu ochii verzi, care îi face farmece, înainte de a-i şterge totul din memorie, Guillemot face cunoştinţă cu Kyle, un băiat care trăia în periculosul Deşert Vorace.

Când, în cele din urmă, ajunge la Yâdigâr, locul lor de întâlnire, Guillemot nimereşte la închisoare. Nu mică i-a

fost surpriza când şi-a reîntâlnit prietenii într-una dintre celulele temniţei... iar pe Agathe de Balangru, captivă a comandantului Thunku, conducătorul oraşului.

Datorită intervenţiei maestrului Qadehar – şi a unei formule greşite a lui Guillemot! – cei şapte tineri reuşesc să evadeze.

Împreună se întorc sănătoşi şi nevătămaţi în Ţara de Ys, unde, bineînţeles, imediat, încep întrebările. Cine se ascunde în spatele Umbrei şi de ce îl doreşte ea atât de tare pe Guillemot? Cine este misteriosul Senior Sha, pe care Agathe l-a auzit vorbind la Yâdigâr, şi care era în căutarea fiului pierdut? Ce secret îl învăluie pe Ucenicul Vrăjitor şi care va fi destinul lui?

1
CASTELUL DIN BROMOTUL

Guillemot se strecura pe cărarea pe care mergeau, de mai multe ori pe zi, puternicii Cavaleri ai Vântului. Era început de toamnă şi ceaţa de pe Landa Korriganilor arunca deja umbre melancolice. Iarna se anunţa grea…

Guillemot se îndrepta cu paşi mari spre castelul Bromotul, şcoala-fortăreaţă a Confreriei. Se grăbea nu numai pentru că se temea de glumele proaste ale Korriganilor, dar şi pentru că era în posesia unei veşti excepţionale. Şi era nerăbdător s-o împărtăşească lui Romaric!

Era atât de adâncit în gânduri, încât îi observă în ultimul moment pe cei doi Cavaleri în armuri turcoaz galopând în spatele lui. Se prăbuşi pe o parte şi abia reuşi să nu fie zdrobit de copitele grele ale cailor de luptă. Cavalerii Vântului scăpară o înjurătură şi opriră imediat caii într-un nor de praf.

— Bună, băiete! Totul este în regulă?

— În regulă, merge, domnilor Cavaleri, răspunse Guillemot, foarte ruşinat, ieşind din tufişul care îi amortizase căderea.

Caii, ţinuţi bine în frâu de către Cavaleri, fornăiau. Guillemot îşi dădu pe spate meşa de păr castaniu care îi cădea pe frunte şi străbătu şchiopătând cei câţiva metri care îl despărţeau de Cavaleri. Îşi ridică spre ei ochii de un verde strălucitor.

— A fost vina mea, se scuză el, străduindu-se să zâmbească. Visam, nu v-am auzit venind!

— Important este că eşti întreg, mormăi unul dintre Cavaleri.

— Pariez că te duci la Bromotul şi că ai fost ales să devii Scutier! spuse celălalt Cavaler, tot atât de blond şi de subţire pe cât era de brunet şi de îndesat tovarăşul său.

— Ei… nu, spuse Guillemot, roşind.

Tocmai îşi aduse aminte că, numai cu şase luni înainte, dorinţa lui cea mai arzătoare era să aparţină Confreriei Cavalerilor Vântului.

— Ei, Ambor! spuse Cavalerul care-i vorbise primul, nu vezi că băiatul poartă sacul Ucenicilor Vrăjitori?

— O, da, bineînţeles! recunoscu Ambor. Dar atunci, Bertolen…

Bertolen şi Ambor schimbară o privire, apoi îl studiară pe Guillemot curioşi.

— Spune-ne, băiete, nu cumva, din întâmplare, tu eşti Guillemot de Troïl? Cel care a fost în Lumea Incertă şi care s-a luptat cu trupele Umbrei?

Guillemot ezită, apoi aprobă. Încă nu se obişnuise cu gloria care îi înconjura numele după aventura prin care trecuse!

Cavalerii exultau.

— Suntem extrem de onoraţi să te întâlnim, Guillemot! exclamă Bertolen.

— Nu, nu, eu sunt cel onorat să vă întâlnesc, se bâlbâi Guillemot, jenat de atâta entuziasm şi admiraţie.

— Şi ce te aduce în landă, Guillemot? îl întrebă Ambor.

— Vărul meu! Este Scutier la Bromotul. Astăzi este zi de vizită…

— Adevărat, confirmă Bertolen. Totuşi, soarele este deja sus şi mai sunt două ore bune de mers: n-o să poţi sta cu vărul tău prea multă vreme.

— Ştiu… suspină Guillemot. Dar am avut astăzi un test la mate şi n-am putut să lipsesc de la ore… Iar de la Dashtikazar n-am găsit decât un car care m-a dus numai o bucată de drum.

— Asta este, fu de părere Bertolen, aruncând o ocheadă spre Ambor. Matematica este foarte importantă, desigur! Dar nu într-atât încât să pierzi o zi de vizită la Bromotul. Hai, urcă!

Guillemot avu nevoie de câteva secunde ca să înţeleagă propunerea celor doi Cavaleri de a-l lua cu ei. Dar nu se lăsă rugat de două ori şi, cu un zâmbet larg, sări în şa, în spatele lui Bertolen.

— Genial! exclamă el.

— Înainte de toate, ţine-te bine, îl avertiză Cavalerul. Nu vreau să te rostogoleşti în tufişuri!

— Eu nici atât, aprobă Guillemot.

Ambor şi Bertolen izbucniră în râs şi slăbiră hăţurile cailor care porniră în galop. Guillemot se agăţă de centura care ţinea sabia lui Bertolen şi se lăsă ameţit de senzaţia de viteză. După puţin timp, distinse silueta masivă a castelului din Bromotul.

Confreria Cavalerilor, ordinul războinic care îşi consacra întreaga energie apărării Ţării de Ys şi ajutorării locuitorilor ei, se născuse, cu secole în urmă, la Bromotul. Astăzi, Confreria dispunea de un castel mai nou şi mult mai confortabil în inima oraşului Dashtikazar, şi avea mai multe forturi ocupate de mici garnizoane repartizate pe întreg teritoriul Ţării de Ys. Castelul Bromotul devenise astfel o şcoală, unde Scutierii, tineri voluntari aleşi după talentul şi dorinţa lor, îşi desăvârşeau dura educaţie de Cavaler.

Şcoala ocupa o construcţie mare, pătrată, ridicată din pietre cioplite, care dădea într-o incintă de pământ bătut, protejată de ziduri înalte, unde se făceau exerciţiile de călărie. Parterul era rezervat Scutierilor. Subsolul găzduia o fântână şi mai multe pivniţe. Primul etaj cuprindea sala de arme, sala de gimnastică, biblioteca şi sălile de studiu. La al doilea etaj se aflau bucătăria, refectoriul, bazinul de înot şi dormitoarele. În sfârşit, ultimul etaj folosea drept depozit de arme şi de materiale. Ansamblul degaja o atmosferă cu totul spartană.

De-o parte, zidurile cenuşii ale fortăreţei se înălţau la marginea falezelor care mărgineau marea, în timp ce de cealaltă parte se afla întinderea plină de ierburi a landei. De ce să fi fost ridicat un castel într-un asemenea loc? Nimeni n-ar fi ştiut să spună. Cert este însă că această Confrerie purta numele vântului ce sufla fără încetare în aceasta regiune dezolanta din Ys, aspră şi austeră, după chipul şi asemănarea celor care se formau aici…

Romaric sufla din greu şi se chinuia lovind cu vârful şi cu tăişul săbiei într-un butuc de stejar zdravăn, înfipt într-unul din colţurile curţii, sub privirile atente şi severe ale unui sergent instructor. Sabia pe care o ţinea cu amândouă mâinile era grea şi îl dureau umerii. Sudoarea îi curgea pe pieptul gol, iar părul blond, pe care trebuise să-l taie scurt când intrase la Cavaleri, era ud.

— Poţi să te opreşti şi sa mergi să te odihneşti, Scutier, îi spuse sergentul instructor.

— Nu sunt obosit, Cavalere, protestă Romaric.

— Poate, dar ceilalţi îşi aşteaptă rândul. Nu uita să ştergi şi să-ţi ungi sabia înainte de a te schimba.

Romaric cedă locul unui băiat robust, care tăie de la început butucul de stejar, făcând să sară aşchii din el. Se îndreptă spre o bancă unde îşi pusese lucrurile şi se aşeză, strâmbându-se. Din fericire, Cavalerul instructor îi ordonase să se oprească: cinci minute în plus şi s-ar fi prăbuşit cu adevărat! Îşi puse sabia pe genunchi şi suspină.

Explodase de bucurie când Comandorul Confreriei în persoană a venit la părinţii lui şi le-a propus să-l ia ca Scutier la Bromotul, cu şase luni înainte de vârsta recrutării. Tatăl său a fost foarte mândru şi unchiul Urien i-a trimis chiar un mesaj de felicitare. Romaric îşi văzuse visul împlinit! Dar, în acel moment, nu-şi dăduse seama cât va fi de greu…

Nu atât studiul i se părea dificil, cât atitudinea celorlalţi Scutieri faţă de el. Aceştia credeau că fusese acceptat la Bromotul datorită aventurii din Lumea Incertă, şi nu pentru calităţile lui. Şi, totuşi, uneori, Romaric însuşi nu era departe de a gândi la fel, dar se străduia să fie la înălţime, încercând să devină un bun camarad, să facă mereu mai mult, pentru a dovedi că nu-şi datorează locul pe băncile şcolii decât calităţilor lui.

Dar se obosea peste măsură şi se simţea singur. Culmea neşansei, oraşul Bounic, unde locuiau părinţii lui, se afla în cealaltă extremitate a ţării, aşa că îl vizitau rar. Unchiul

Urien venise deja de trei ori, firește, dar își petrecuse mai mult timp pălăvrăgind cu instructorii mai bătrâni, foști Cavaleri ca și el, decât cu nepotul său!

Scutierii, pentru care Bromotul însemna liceul sau colegiul, nu erau liberi decât în vacanță... în timp ce Ucenicul era liber din clipa când se despărțea de maestru sau de profesor. Acesta era inconvenientul de a fi Scutier față de un elev...

Romaric se gândi la Guillemot, care sigur strângea plante sau discuta Grafemele cu Maestrul Qadehar. Apoi se gândi la prietenii lui: Gontrand, Ambre și Coralie. Coralie... Niciodată nu s-ar fi gândit că o să-i salveze viața! Se revedea înotând cu disperare ca să scape de Gommonii canibali, apoi de Meduzele de Foc. Își aminti cum, epuizat, crezuse că-i venise sfârșitul. Atunci, Coralie a răsărit din senin pentru a-l ajuta să ajungă la pluta Poporului Mării.

Romaric fu străbătut de un frison și strânse mâinile în jurul săbiei, prea mare pentru el. Niciodată n-o să mai dea bir cu fugiții. Curând, va fi Cavaler și va putea înfrunta orice pericol! Aruncă o privire încrezătoare către lama de oțel albăstrui. Sabia asta, pe care i-au dat-o la ceremonia de învestire ca Scutier și care va fi a lui toată viața, era visul lui cel mai scump: să-i învingă singur în luptă pe Orki și pe Gommoni. Dar, după o lună de stagiu la Scutieri, se simțea descurajat, întrebându-se cum va reuși să facă asta.

Luă o bucată de fetru și se apucă să-și lustruiască sabia conștiincios.

Un zgomot de copite îl smulse din gânduri. Cavalerul însărcinat cu paza castelului se apropie de el.

— Scutier! îl strigă el cu voce puternică, ai un vizitator.

Romaric încruntă din sprâncene. Cine ar fi putut să fie? Cu siguranță, unchiul Urien: nu se anunța niciodată la intrare și dădea buzna în Bromotul, ca și cum ar fi fost în castelul lui din Troïl! Intrigat, Romaric își puse sabia în teacă, luă o cămașă din rucsac și, strecurându-se, se îndreptă spre poarta masivă care dădea spre landă.

2
ÎNTRE VERI

Lângă intrare, Romaric recunoscu, încadrată de doi Cavaleri în armură, o siluetă care îi era familiară: ţopăind de bucurie, trecu de gărzi şi se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— Guillemot! Nu-mi vine să cred! strigă el.

— Romaric!

Cei doi veri se îmbrăţişară sub privirile amuzate ale lui Ambor şi Bertolen.

— Ar fi trebuit să fac legătura, îi spuse Bertolen tovarăşului său. Scutierul poartă numele Troïl: nu putea fi decât rudă cu Guillemot.

— Şi bătrânul Urien de Troïl, cel care vorbeşte tare şi care împarte cu generozitate palme zdravene pe umăr, este tot o rudă? întrebă Ambor.

— Este unchiul nostru… răspunseră Guillemot şi Romaric într-un glas, strâmbându-se.

— A fost un Cavaler respectabil, interveni garda. Acum, este adevărat, e puţin, cum să zic…

— Puţin cam pisălog! îi sugeră Romaric.

Garda încruntă din sprâncene, în timp ce Ambor şi Bertolen izbucniră în râs.

— Scuzaţi-mă, domnilor Cavaleri… îi întrerupse Guillemot politicos. Nu am prea mult timp, iar Romaric şi cu mine avem multe să ne spunem…

— Ne întoarcem în seara asta la Dashtikazar, spuse Bertolen. Plecăm în două ore. Dacă vrei să mergi cu noi…

— Vă mulţumesc, voi veni! O să vă aştept la poartă peste două ore.

— Hai, Guillemot! se grăbi Romaric. Aş vrea să-ţi arăt noua mea şcoală!

Îl apucă pe vărul lui de braţ şi îl trase spre banca unde îşi lăsase lucrurile.

— O! exclamă Guillemot, observând spada din teaca pe

care Romaric o atârnase în spate, alături de rucsac. De asta mi-ai tot vorbit în scrisorile tale? Ei bine, să zicem, e mai impresionantă decât un sac de Ucenic!

— Da, dar asta n-o face mai eficientă când nu ştii s-o mânuieşti, suspină Scutierul.

— Haide, nu-i decât o lună de când eşti Scutier! îl încurajă Guillemot. Eu, după o lună de învăţătură, eram incapabil să reţin zece nume de plante şi credeam că un curent teluric este o boală.

— Da, ai dreptate, aprobă Romaric. Dar, spune-mi, cum i-ai convins pe doi dintre cei mai buni Cavaleri să-ţi fie dădacă?

— O! răspunse Guillemot ridicând din umeri, este ecoul gloriei. Am impresia că le-a făcut plăcere să aibă grijă de noi.

— Văd… numai că pentru mine, dacă tot gloria m-a adus aici, nimeni nu are astfel de atenţii! mormăi Romaric.

— Ce vrei, acesta este avantajul atunci când pari neajutorat! se autoironiză Guillemot. Stârneşti dorinţa de a fi protejat! În timp ce un zdrahon ca tine ar putea avea chef să-i înfrunte şi să le dovedească…

— Bine, să se arate toţi cei dornici de luptă, spuse Romaric dând mici lovituri de pumn în aer. Îi aştept!

Se ridicară şi se îndreptară spre grajduri. Romaric îi arătă caii pe care Scutierii aveau voie să urce în timpul exerciţiilor, apoi îl trase în faţa boxelor celor mai puternici cai pe care-i aveau Cavalerii.

— Spada o primeşti la începutul stagiului de Scutier şi calul, la sfârşit, îi explică el. Dacă nu abandonezi mai devreme! Caz în care pierzi totul…

— Am încredere în tine, spuse Guillemot mângâind coama unui mânz care se numea Tornada. Ştiu că vei ajunge un Cavaler de excepţie.

Faţa lui Romaric se lumină.

— Dar tu… tu ai mai invocat Grafemele? îl întrebă el. Ţi-au dat vreo indicaţie despre viitorul meu?

— Nu, dar mi-ai dat destui pumni ca să ştiu că vei fi perfect în rolul unei brute în armură!

— Idiotule! exclamă Romaric, făcându-se că-l loveşte.

— Vezi? Ce-ţi spuneam?

Romaric îşi înfrână dorinţa de a-şi trânti vărul în paie. Cei doi băieţi pufniră în râs şi părăsiră grajdurile.

Se îndreptară imediat spre dormitoarele Scutierilor. Fiecare elev dispunea de un pat şi de un cufăr mare, în care putea să-şi pună lucrurile personale. Romaric îşi aranjă sabia.

Apoi merseră la bibliotecă unde, la acea oră, nu era nimeni. Guillemot examină atent rafturile.

— Majoritatea cărţilor care sunt aici sunt manuale militare şi de filosofia războiului, se scuză Romaric.

— De ce credeai că mă aştept să găsesc la şcoala de Cavaleri lucrări despre flori? se amuză Guillemot. Las-o baltă, Romaric: tu eşti Scutier şi te antrenezi pentru război, eu sunt Ucenic şi mă antrenez pentru magie. Ştii, Ţara de Ys are nevoie de Cavaleri şi de Vrăjitori, aşa cum are nevoie şi de electricieni sau de vânzători de bomboane. Nimeni nu ne obligă să fim una sau alta: noi alegem. Şi, dacă alegi, trebuie să-ţi asumi alegerea.

Romaric îşi ascultă vărul cu uimire. Cum s-a schimbat în ultimele câteva luni! Înainte, el era cel de la care Guillemot aştepta să fie încurajat; acum, Guillemot era cel care îl încuraja…

Se aşezară pe fotoliile din piele, uzate de generaţii de Scutieri, în jurul unei mese joase pe care erau întinse reviste de scrimă şi echitaţie.

— Ai veşti despre ceilalţi? întrebă Romaric.

— Primesc scrisori de la Ambre…

— I-auzi! îl întrerupse vărul lui făcându-i cu ochiul. Te-a luat în grijă de-a binelea, după călătoria în Lumea Incertă, nu?

— Eşti răutăcios! replică Guillemot. De ce nu mă întrebi mai bine ce scrie… şi despre cine-mi vorbeşte? Cum ar fi Coralie, de exemplu…

— *Touché!* recunoscu Romaric, de bunăvoie. Aşadar, ce zice?

— Mai întâi, şi-a amintit de ziua mea, singura!

— Bine, bine, în regulă, se apără Romaric. Promit, la anul n-o să mai uit. Incredibil, totuşi, ai făcut la echinocţiu doar treisprezece ani şi te superi ca unchiul Urien! Mai bine spune-mi ce altceva mai scrie Ambre.

— Că amândouă, ea şi Coralie, au reluat cursurile în Krakal. Dar, de fapt, nu se întâmplă mare lucru. Amândouă aşteaptă cu nerăbdare vacanţa de Samain. Apropo, îşi aminti dintr-odată, imaginează-ţi că am o veste…

— Tot pentru Samain? îl întrerupse Romaric, pe care perspectiva unei sărbători îl făcea să moară de plăcere.

— Da… Tatăl fetelor este de acord să stăm în apartamentul lui din Dashtikazar. O să fim primii chiriaşi!

— Genial! Ambre ţi-a mai scris şi altceva?

— Zice că a visat numai ciudăţenii, după ce s-a întors din Lumea Incertă.

— Ciudăţenii?

— Visează o femeie cu ochi verzi pe care n-a cunoscut-o, dintr-o pădure, unde n-a călcat niciodată, şi fiare sălbatice care nu există!

— Înţeleg… spuse Romaric, gânditor. Nu ai impresia că mai degrabă se străduieşte să fie interesantă?

— Nu ştiu. Nu e genul ei… Şi apoi, este şi bolnavă, stă la pat de trei zile! Ar trebui să-i scrii şi tu, sunt sigur că i-ar face plăcere.

— Trei zile fără să se mişte? Sărmana! Trebuie să fie de nesuportat! Dar ai dreptate, o să-i scriu.

— Am vorbit destul despre fete! hotărî dintr-odată Guillemot. Acum, ascultă-mă, am o ştire incredibilă!

— Da, da, ştiu…

— Ştii? sughiţă Guillemot uimit.

— Da, am primit un mesaj de la Gontrand. A fost admis la Academia de Muzică! Trebuie să înceapă zilele astea!

— Mi-a scris şi mie, confirmă Guillemot, lăsând să-i scape un suspin de uşurare.

Vărul lui nu ştia nimic, o să-i facă o surpriză pe cinste!

— Este grozav, reluă el. Dar nu asta e nemaipomenita veste…

— Da? Dar care?

În aceeaşi clipă, un grup de Scutieri intră zgomotos în bibliotecă şi le întrerupse conversaţia. După aerul lor ameninţător, Guillemot ghici că nu veniseră să studieze…

3
SCHIMB DE ARME

Unul dintre Scutieri, sigur pe el, înainta spre Romaric.

— Ei, protejatule! îi strigă. Geoffroy te aşteaptă în sala de arme. Dacă nu eşti un laş, ar fi bine să te duci. Şi repede!

În jurul lui, ceilalţi Scutieri râneau. Erau patru şi stăteau cu braţele încrucişate, lângă uşă, ca nişte gărzi de corp. Toţi aveau o atitudine puţin teatrală. Guillemot privi spre vărul lui cu uimire. Acesta suspină şi-şi părăsi fotoliul:

— Când spun că aici nu există acelaşi respect pentru mine, ca şi pentru tine…

Îşi măsură colegii din priviri şi, arătând spre Guillemot, adăugă pe acelaşi ton pompos cu care i se adresaseră şi ei lui:

— Acesta va fi martorul meu…

Băiatul care lansase provocarea acceptă cu un semn din cap. Apoi, încadrându-i pe Romaric şi Guillemot, grupul o luă în direcţia sălii de arme. Guillemot îl întrebă la ureche pe vărul lui:

— Te provoacă la duel?

— Da, şopti Romaric. Şi acesta este cea mai ticăloasă brută din lumea întreagă…

— Poate exagerezi un pic!

— Să zicem cea mai ticăloasă brută pe care Bromotul a găzduit-o vreodată!

Pătrunseră în sala care era folosită pentru exerciţiile de gimnastică şi ca sală de arme pentru elevii din Bromotul. Un băiat destul de înalt, la fel de blond ca şi Romaric, dar ceva mai mare decât el, stătea în mijloc. Avea o figură dură şi era plin de ticuri. Cămaşa, larg deschisă la piept, lăsa să se vadă nişte muşchi impresionanţi. Ţinea în mâini două bastoane.

— O să ne dovedeşti că eşti aici pentru că o meriţi, rânji el când îl văzu pe Romaric.

Şi îi aruncă un baston.

Romaric prinse arma din zbor şi adoptă, ca şi adversarul său, poziţia de luptă.

— N-ar trebui să mă superi, Geoffroy! mormăi Romaric, în loc de alt răspuns.

Guillemot şi ceilalţi patru îi înconjurară cu prudenţă. Duelиştii începură să se studieze, învârtindu-se în cerc, apoi, Geoffroy atacă primul. Romaric pară lovitura şi ripostă. Adversarul lui făcu acelaşi lucru. Romaric se dădu înapoi. Transpiraţia începuse să-i curgă pe frunte.

Guillemot, după cum îşi dădu seama, înţelese că vărul lui nu avea o sarcină uşoară. Îl încurajă în gând.

Dintr-odată, Geoffroy fentă şi îl lovi pe Romaric în burtă. Cu suflul tăiat, îndoit, acesta dădu înapoi câţiva paşi. Adversarul lui, sigur de victorie, înainta calm, învârtind bastonul deasupra capului, gata să-l pună la pământ. În momentul acela, Romaric, în loc să se redreseze, se aruncă la podea, îl seceră pe Geoffroy cu o lovitură de picior şi îşi lovi agresorul cu arma, din toate puterile. Geoffroy gemu, abandonă bastonul şi se rostogoli pe jos.

Romaric se ridică şi constată cu satisfacţie că adversarul lui era scos din luptă. Dar, în acelaşi moment, îi văzu pe ceilalţi Scutieri care se înarmaseră fiecare cu un baston, înaintând spre el, cu un aer ameninţător. Situaţia devenea delicată…

Guillemot se hotărî să intervină. Povestea asta risca să se termine prost pentru vărul lui… Mai mult, Scutierii îşi dovedeau profunda laşitate: Guillemot nu vedea de ce şi-ar fi făcut scrupule pentru că s-a amestecat într-o întrecere, care se dovedea a fi necinstită! Sigur, trebuia să acţioneze discret. Pentru că era strict interzis să se folosească magia în rândurile Confreriei! Qadehar, Maestrul său, îi repeta adesea: Vrăjitorii şi Cavalerii lucrează împreună, dar în moduri diferite. Fiecare îşi păstrează calităţile pentru sine.

Îşi făcu socoteala repede. Ce ar fi putut să facă? Romaric para deja un atac şi se pregătea pentru altul.

Un surâs lumină faţa Ucenicului: avea soluţia! Închise ochii, îl căută pe *Ingwaz* printre celelalte Grafeme care

stăteau aliniate în mintea lui. Îl chemă, deschise ochii, apoi murmură la adresa fiecărui Scutier care se afla în jurul lui Romaric:

— *Ingwaz… Ingwaz… Ingwaz… Ingwaz…*

Grafemul Fixării trebuia chemat de atâtea ori câte persoane erau de imobilizat. Vara trecută, în timpul atacului dat de Orki, în apropiere de Trod, omisese această caracteristică, ceea ce-l făcuse să plătească scump. Dar astăzi, Guillemot stăpânea perfect Grafemele.

Ingwaz, cum nu fusese urlat, ci doar murmurat uşor, îngreuna imperceptibil picioarele Scutierilor, începură să se deplaseze cu dificultate, fără să-şi dea seama de ceea ce li se întâmplă. Romaric, la rândul său, se prinse repede ca adversarii lui erau mai puţin iuţi şi că se întâmpla ceva ce le împiedică mişcările. Sări pe unul dintre ei, îndepărtă bastonul şi lovi într-o parte; Scutierul strigă şi se prăbuşi la podea. Romaric pară cu uşurinţă atacul prea lent al celui de-al doilea şi îl făcu să-i zboare peste umăr. Se debarasă de al treilea cu o lovitură de pumn în stomac, apoi decise soarta ultimului cu o lovitură de picior răsucit, care îl atinse în piept. Îşi întâlni în cele din urmă vărul, cu ochii zâmbitori.

— Spune-mi, ce le-ai făcut ca să devină atât de înceţi dintr-odată?

— Ce le-am făcut? repetă Guillemot amuzat. Absolut nimic! S-ar zice că tu le-ai tras o chelfăneală pe cinste!

— Asta-i adevărat. Dar şi tu m-ai ajutat din plin!

— O, prea puţin… Dar, spune-mi, vere: schimbul acesta glorios de arme va contribui la reputaţia ta! Sincer, m-aş mira să mai vină să te provoace!

— Cu atât mai puţin cu cât lupta l-a spulberat pe cel care trebuia învins, suspină Romaric, care îl trase pe Guillemot afară din sala de gimnastică. Să plecăm de-aici: nu că m-aş teme de idioţii ăştia, dar, dacă un Cavaler este implicat şi descoperă folosirea magiei în incinta de la Bromotul, atunci să vezi fericire pe mine…

— N-o să descopere nimic, îl asigură Ucenicul. Efectul Grafemului meu se va risipi în câteva minute. Oricum, e

timpul să mă întâlnesc cu Ambor şi Bertolen…

Coborâră câte patru trepte o dată, pe scara lată de piatră, care ducea spre poarta de la intrare.

— De fapt, spuse Romaric pe neaşteptate, când ajunseră în curte, care este vestea nemaipomenită despre care mi-ai vorbit mai devreme?

— Vestea? Care veste? întrebă Guillemot. A, da, reluă cu falsă indiferenţă, aş fi vrut, pur şi simplu, să te previn că Vrăjitorii Guildei au verificat toate informaţiile pe care le-am adus din Lumea Incertă şi se pregătesc acum de un atac împotriva Umbrei… Dar păstreaz-o pentru tine! îi spuse el, în timp ce se grăbea să se întâlnească cu Ambor şi Bertolen care îl aşteptau în faţa porţii: nu cred că trebuie să ştie toată lumea!

Guillemot se căţără în spatele lui Bertolen. Îi făcu un ultim gest de adio lui Romaric, nemişcat în mijlocul curţii, siderat de vestea extraordinară, apoi dispăru într-un nor de praf.

4
CÂNTECE DE PĂSĂRELE

De câteva ore bune, Gontrand aştepta pe culoarele Academiei de Muzică. Îşi pusese ţitera pe o bancă şi aştepta plimbându-se cu mâinile la spate, de la un capăt la altul, pe culoarul acoperit cu dale de la intrarea somptuoasă. Această lipsă de punctualitate a profesorului însărcinat să-l înveţe – dacă va trece de ultima probă – respectarea măsurilor şi a timpilor îl şoca oarecum!

La sosire, totuşi, fusese sedus imediat de clădirea impozantă a Academiei care se întindea la poalele pădurii Tantreval. Cântecele păsărilor păreau să rivalizeze cu gamele elevilor. Aceştia din urmă, bursieri sau semibursieri, primeau, trei zile pe săptămână, cea mai buna educaţie pe care Ys putea s-o ofere tinerilor talentaţi.

De fapt, muzica era o adevărată instituţie în întreaga ţară. Fiecare oraş avea propria orchestră şi în fiecare zi avea loc un bal. Locuitorilor din Ys le plăcea să danseze şi să asiste la întrecerile dintre marii flautişti şi cântăreţi la ţiteră, în timpul competiţiilor muzicale. Părinţii lui Gontrand câştigaseră o notorietate care îi plasa astăzi printre cei mai prestigioşi muzicieni ai ţării.

Gontrand era cel mai bun prieten al lui Romaric şi unul dintre membrii găştii. Un pic prea înalt, un pic prea slab, cu părul negru pieptănat cu grijă şi cu ochi căprui, scânteietori, era un tip flegmatic, ceea ce făcea din el un tovarăş preţios în momente dificile. Reuşise performanţa să scape dintr-un turn malefic din Lumea Incertă şi să cucerească, datorită muzicii sale, prietenia unui războinic barbar. Performanţa sa în castelul din Troïl, de la aniversarea lui Urien, făcuse să fie descoperit de Academie şi să fie acceptat la examenul de admitere…

— Gontrand de Grum!

Gontrand se întoarse: o femeie în vârstă, îmbrăcată sobru, îl invită s-o urmeze. Îşi apucă instrumentul şi se luă

după ea. Îl conduse într-o cameră cu pereţii daţi cu var, care erau luminaţi de nişte ferestre imense. De după o masă, doi bărbaţi şi o femeie îl studiau cu atenţie. Femeia închise uşa în urma lui.

— Lasă jos ţitera şi întinde-ţi braţele în faţă, cu palmele bine întinse, îi spuse femeia.

Gontrand, puţin mirat, se execută. Femeia îi urmări degetele, apoi dădu din cap mulţumită.

— Nu tremură, constată ea. Nu pare să fie neliniştit.

Gontrand pricepu imediat motivul pentru care aşteptase pe culoar! Dar nu avu timp să se gândească la şiretlicurile la care recurgea comisia de admitere în Academie pentru selecţionarea elevilor, căci unul dintre membrii juriului spuse:

— Ia-ţi ţitera şi cântă-ne *Balada zilelor de altădată.*

Gontrand se execută şi se strădui să pună tot sentimentul de care era capabil în interpretarea vechii melodii. Când termină, examinatoarea se aşeză la pian şi interpretă o melodie destul de complicată.

— Acum cântă şi repetă ceea ce ai auzit.

Gontrand cântă fără să-i scape nicio notă. Apoi îi întinseră o foaie şi un creion.

— Pune pe note ceea ce o să cânt, continuă pianista.

Scoţând limba de concentrare, tânărul muzician înnegri încet, încet portativul cu notele dicteului muzical. Capul începu să-i zbârnâie.

— Ia acest instrument şi compune o arie într-o tonalitate care să plece de la această temă, continuă examinatoarea.

Îi întinse un flaut transversal şi cântă o scurtă melodie la pian. Gontrand duse flautul la buze şi închise ochii.

În camera mare, domnea o linişte absolută. Băiatul simţea picăturile de sudoare cum îi alunecau pe spate. Gol! Un gol total! Nu-i venea nimic în cap… Era stupid. Era atât de aproape de reuşită!

Era pe cale să renunţe, când, deodată, auzi două păsări care se dondăneau, zburând la una dintre ferestre. Ciripiturile lor îl inspirară imediat şi avu ideea să pună, în introducere, un tril. Apoi interpretă, având grijă să nu se

abată de la tema muzicală pe care examinatoarea i-o impusese, cântecul păsărelelor certăreţe pe care îl auzise.

Când deschise ochii, văzu că profesorii renunţaseră la aerul sever şi îi zâmbeau.

— Prezintă-te luni dimineaţă la administraţie. Şi nu-ţi uita ţitera: orele încep după-amiază.

— Vreţi să spuneţi… se înecă Gontrand, care nu îşi imaginase că s-au decis atât de repede asupra sorţii lui. Vreţi să spuneţi că am reuşit la Academie?

— În fiecare an primim douăzeci de elevi noi, confirmă femeia care îl supusese tuturor probelor. Tu eşti printre ei…

Gontrand fu concediat şi părăsi camera, amuţit. Se lăsă să cadă pe o bancă de pe culoar, încercând să-şi vină în simţiri. Îşi imagina deja primirea triumfală ce îl aştepta acasă… Dar mai înainte, desigur, o să-i trimită lui Romaric un mesaj printr-un porumbel, altul lui Guillemot şi încă două pentru Ambre şi Coralie, ca să le dea vestea cea mare!

5
MICI SECRETE

Ambre îşi aruncă racheta de tenis pe pat şi îşi scoase pantofii pe care îi trimise la plimbare într-un colţ al camerei. Apoi, ştergându-şi faţa cu mânecile de la tricou, se îndreptă spre baie. Astăzi, profesorul de sport o făcuse să transpire, şi, de când părăsise curtea cu terenurile amenajate, nu avea în cap decât o idee: să facă un duş bun! Încercă să deschidă uşa: cineva era înăuntru, închis cu cheia.

— Coralie, ţipă ea. Să nu-mi spui că eşti încă în baie!

— Termin imediat, răspunse o voce înăbuşită de zgomotul apei care curgea.

Ambre suspină. Când plecase la tenis, sora ei intrase deja în baie… Ambre şi Coralie erau gemene. Prima, cu părul negru tuns scurt, cu un temperament sportiv, voluntar, şi cu felul ei de a spune totul verde-n faţă, n-avea niciun succes la băieţi. A doua, cu părul lung, cu aerul cochet şi ochii albaştri ca marea, părea ieşită dintr-o revistă pentru femei. Totuşi, n-ar trebui întotdeauna să ne luăm după aparenţe…

— Mamă! strigă Ambre. Coralie nu vrea să mă lase să intru în baie! Stă acolo de trei ore!

— Nu este adevărat! exclamă Coralie din spatele uşii. Şi mai am nevoie doar de trei minute! Exact cât îmi trebuie să-mi usuc părul…

— Să-ţi usuci părul! exclamă Ambre, disperată. Dar asta o să-ţi ia o oră! Mamă… Fă ceva!

— Haideţi, fetelor, potoliţi-vă, răspunse doamna de Krakal din salon, unde lua ceaiul cu două prietene.

— Mereu acelaşi lucru, bombăni Ambre, luând-o înapoi spre camera ei, după ce dădu un pumn în uşa băii. Domnişoara îşi face baie şi ceilalţi nu au decât s-aştepte să binevoiască să iasă!

Trecând prin faţa camerei surorii sale, Ambre ezită, apoi

se opri. Să fi uitat Coralie să încuie? Împinse cu mâna; uşa se deschise.

Ambre se strecură înăuntru. Acum ori niciodată e momentul să afle ce îşi notează Coralie, ore întregi, în carnetul pe care-l botezase „Jurnalul meu”. Citise pe copertă, într-una dintre zilele când Coralie nu reuşise să-l ascundă destul de repede. „Jurnalul meu”… Era ridicol!

Patul cu pilotă roz era nefăcut. Biroul, care era folosit şi ca măsuţă de toaletă, era gol. În schimb, unul dintre sertare era întredeschis.

Ambre se apropie şi zări faimosul caiet. Îl luă, îl răsfoi, citi o frază, apoi alta, şi încă una, la întâmplare. Nu era vorba decât despre Romaric. Ambre deveni nerăbdătoare. Sigur o să mai afle şi multe altele! Se pregătea să-şi continue lectura, când auzi deschizându-se zăvorul de la uşa băii.

— Asta-i chiar ghinion, mormăi ea. De obicei, îi trebuie o grămadă de timp ca să-şi aranjeze părul!

Părăsi în grabă camera şi o zbughi în a ei. Se lungi pe pat şi se adânci într-o revistă, făcându-se că o citeşte. Câteva momente mai târziu, se auzi o bătaie în uşă.

— Cine este?

— Coralie!

— Intră…

Coralie îşi strecură capul prin deschizătura uşii.

— Am terminat cât am putut de repede. Uite, e liber. Nu mi-am închipuit că o să te întorci aşa de repede de la tenis!

— N-are importanţă… Mulţumesc.

Ambre o auzi pe sora ei intrând în propria cameră şi închizând. Rămase o clipă să mediteze la micile secrete ale Coraliei care o făcuseră să fie bolnavă de curiozitate. De ce-i venea atât de greu să suporte ca sora ei să aibă secrete? Coralie îşi începuse jurnalul la întoarcerea din Lumea Incertă şi, de atunci, se destăinuia mai puţin surorii ei gemene. Ambre se simţea rănită… Se întoarse pe pat şi îşi masă tâmplele.

Fusese bolnavă trei zile şi durerea de cap persista. Doctorul pusese diagnosticul de răceală severă, a umplut-o

de pilule şi a lăsat-o singură, cu o oboseală îngrozitoare. Fără să-şi poată explica, era obsedată că durerea de cap avea o legătură cu visele tulburătoare pe care le avea de câtăva vreme. Înainte nu fusese niciodată bolnavă! Înainte de ce, până la urmă? Înainte de călătoria în Lumea Incertă…

Se simţi dintr-odată melancolică. Ar fi avut nevoie de un întăritor. Deschise sertarul de la noptieră, scoase trei foi de hârtie, mototolite de atâta mânuire. Citi începutul primeia dintre ele:

Dragă Ambre,

Ieri l-am văzut pe Guillemot. A venit să mă viziteze la Bromotul. Mi-a spus că eşti bolnavă. Mi s-a părut ciudat, pentru că îmi este greu să mi te imaginez bolnavă! În fine, sper să te însănătoşeşti repede şi să nu ne faci figuri la sărbătoarea de Samain! Aştept cu nerăbdare acel moment, când o să ne reîntâlnim cu toţii! Ce-ai zice dacă ţi-aş povesti despre antrenamentele de Scutier?…

Fata surâse. I-ar fi apreciat mult mai mult pe Scutieri în cazul în care Confreria ar fi fost mai puţin conservatoare şi mai deschisă la nou!

Se gândi la jurnalul surorii ei şi regretă că nu a putut să afle mai multe despre gângurelile cu Romaric… Aranjă scrisoarea celui din urmă, luă a doua foaie şi trecu cu privirea peste scrisul lui Gontrand:

…Un adevarat triumf. Pe scurt, iată-mă admis la Academia de Muzică din Tantirleval! Nu fi geloasă, bătrânica mea. Într-o zi, o să-ţi găseşti şi tu chemarea (tăcută!). Altfel, Guillemot mi-a spus că ai fost bolnavă, cu temperatură mare. Nu-i nicio glumă, nu? Ne vedem cu toţii la sărbătorile de Samain! Aşadar, fă-te repede bine!…

Ce-şi imaginau cu toţii? Că ea nu era la fel de

nerăbdătoare să se întâlnească de sărbătorile de Samain, la Dashtikazar, luna viitoare? În orice caz, scrisorile lor au reconfortat-o câtă vreme s-a plictisit închisă în camera ei. Luă ultima foaie, scrisoarea de la Guillemot, care era cea mai şifonată…

…la Dashtikazar, pentru Samain.
Te sărut,
Guillemot

„Te sărut!” A citit şi recitit aceste cuvinte de sute de ori. Ştia că asta nu spune mare lucru: o sărută pe sora ei, pe mama, pe bunicul! Cu toate acestea, era ceva.

Auzi paşi pe culoar. Depuse un sărut fugitiv pe scrisoarea lui Guillemot, apoi le aranjă pe toate trei în sertar, sări în picioare şi se grăbi să intre în baie, înainte ca altcineva să pună stăpânire pe ea.

6
O ORĂ DE GEOGRAFIE MAI PUŢIN OBIŞNUITĂ

— Guillemot!

Guillemot îşi ridică ochii din caiet şi-l zări pe bărbatul cu ţeasta rasă şi cu ochelari cu lentile groase, a cărui cămaşă lăsa să se vadă un trunchi slab. Îi era profesor de istorie şi de geografie, încă de acum doi ani. Doi ani şi o lună şi jumătate.

— Da, domnule?

— Poţi să descrii colegilor tăi Lumea Incertă, aşa cum ai văzut-o tu?

Guillemot suspină.

De la evenimentele extraordinare din vară, viaţa sa se schimbase mult. Mai întâi, intrase într-a patra şi trebuise să se familiarizeze cu o grămadă de materii noi, cum ar fi instituţiile din Ys, geometria şi atletismul. Apoi, celebritatea lui foarte recentă îi atrăgea numeroase dovezi de simpatie din partea celorlalţi băieţi şi fete din liceu. În fine, chiar această celebritate atrăgea întreaga atenţie a profesorilor… Mai ales pe cea a profesorului de geografie. Fără aceste „atenţii”, chiar ar fi venit cu plăcere la şcoală!

Guillemot simţi aţintită asupra lui privirea insistentă a profesorului şi cea plină de speranţă a întregii clase, mult prea fericită să scape de cursuri şi să-şi petreacă sfârşitul orei ascultând. În cele din urmă, se hotărî:

— Lumea Incertă, începu el susţinut de murmurele de uşurare, este una dintre cele Trei Lumi.

— Care sunt celelalte două Lumi, Camille? o întrebă pe neaşteptate profesorul pe una dintre elevele care începuseră să pălăvrăgească în fundul sălii.

— Ăăă… Lumea Reală şi Ţara de Ys? răspunse ea.

— Exact. Şi termină cu trăncăneala, te rog! Continuă, Guillemot.

— Se ajunge acolo prin una dintre cele două Porţi situate pe o colină, în apropiere de Dashtikazar…

— Cedric, toată lumea poate pătrunde prin aceste porţi? îl mai întrebă profesorul pe un elev care visa privind pe fereastră.

— Scuzaţi? Nu am auzit întrebarea, domnule…

— La naiba! se enervă profesorul. De ce nu ascultaţi? Guillemot a trecut printr-o aventură unică! Ar trebui să ascultaţi şi să profitaţi!

— Deci, reluă răbdător Guillemot, numai Vrăjitorii pot folosi cele două Porţi. Cea din Lumea Incertă duce spre teritorii imense şi sălbatice. Oamenii care le populează sunt destul de aspri. Trebuie spus că nu există alegere: trebuie să convieţuieşti cu monştri, cum sunt Orkii sau Gommonii, dar şi cu oameni cruzi, cum este Comandantul Thunku, care conduce oraşul Yâdigâr. Această brută are o armată de adevăraţi ticăloşi, care nu se gândesc decât la jaf şi la război. Alături de oameni aproape normali, pot fi găsite triburi ciudate: Oamenii Nisipurilor, de exemplu, care trăiesc în mijlocul Deşertului Vorace, care mănâncă tot ce nu este piatră! Poporul Mării locuieşte pe plute pe Marea Meduzelor de Foc…

Pe măsură ce-şi depăna amintirile din Lumea Incertă, Guillemot simţea cum agitaţia urcă în el. Toată clasa era acum captivată şi profesorul arborase un zâmbet triumfător.

— Omuleţii din Virdu sunt înalţi cât nişte copii şi exploatează minele de pietre preţioase; ei sunt bancherii Lumii Incerte. Poartă haine foarte scumpe! Există, ca şi aici, negustori. Dar sunt obligaţi să angajeze mercenari care să le protejeze de hoţi convoaiele. Cel mai mare oraş se numeşte Ferghânâ. Este un oraş înfrăţit cu Yâdigâr. Un drum de pietre le leagă pe cele două. În mijlocul teritoriului, există un oraş care se cheamă Yenibohor. El este ocupat de preoţi care nu au deloc un aer blând! Toată lumea se teme de ei!

În picioare, în faţa tablei, profesorul desenă cu cretă harta Lumii Incerte, după indicaţiile lui Guillemot.

— Marea din apropiere de Ferghânâ se numeşte Marea Furtunilor şi, foarte sus, deasupra Insulei din Mijloc,

precizează băiatul, făcând un gest ca să atragă atenţia profesorului, sunt stepele din Nordul Incert. Ele sunt locuite de războinici nomazi. La est, există o pădure, la fel de uriaşă ca o mare, care poartă numele Irtych Violet. Cred că nimeni nu-i cunoaşte capătul.

— Şi la sud? se interesă profesorul.

— Nu este decât deşert cât vezi cu ochii, ezită Guillemot. Acolo, cu atât mai mult nu se ştie ce se află… La est, se afla Oceanul Imens. Se pare că este păzit de monştri marini.

Ultima precizare a fost însoţită de tăcere. Fiecare îşi imagina, în felul lui, universul pe care tocmai îl descrisese Guillemot, găsind că Ţara de Ys, în pofida landelor misterioase şi a pădurilor adânci, a Vrăjitorilor şi a Korriganilor, era, în cele din urmă, de-a dreptul banală!

— Vrea cineva să-i pună întrebări lui Guillemot? zise profesorul.

În aceeaşi clipă, sună clopoţelul anunţând sfârşitul orei. Profesorul făcu linişte în clasa care începuse să se agite, spunând:

— Nu plecaţi decât după ce copiaţi schiţa Lumii Incerte în caietele voastre. Mâine dimineaţa o să va pun întrebări despre acest subiect!

Se auziră proteste, dar toţi se aşezară şi începură să deseneze harta.

— Sigur, tu eşti scutit de acest exerciţiu, i se adresă lui Guillemot. Mulţumesc pentru ajutorul dat la ora de geografie puţin… mai specială! Poţi să pleci.

Guillemot nu aşteptă să i se spună de două ori. Îl salută politicos pe profesor şi părăsi clasa.

Traversă cu pas întins curtea liceului. Fagii înalţi începuseră să se îmbrace în culori frumoase, maronii şi aurii, şi le aruncă o privire. Se pregătea să iasă pe poartă, când auzi hărmălaie în spatele lui. Se întoarse şi îi zări pe Agathe de Balangru şi pe Thomas de Kandarisar, cei doi terorişti ai şcolii, înaintând spre el…

— Guillemot! Aici erai! exclamă Thomas, un băiat solid şi musculos, cu scăfârlia roşie.

— Te căutăm peste tot de dimineaţă, îi explică Agathe. În după-amiaza asta dau o petrecere la mine: ar fi grozav dacă ai veni!

Guillemot o privi pe fata înaltă şi cam slabă care îi zâmbea cu toată gura. Şi când te gândeşti că înainte de a o fi smuls din ghearele Comandantului Thunku din Lumea Incertă era cea mai mare duşmancă a lui şi cel mai mare coşmar! Astăzi, Agathe de Balangru nu ştia ce să mai facă pentru a-i fi pe plac…

Guillemot simţi o împunsătură în inimă. Cu cât o privea mai mult, cu atât nu i se mai părea chiar atât de urâtă. Caracterul care i se putea citi sub trăsături, combinat cu magnetismul pe care îl degaja, înlocuia frumuseţea care-i lipsea…

Dar figura severă a lui Ambre îi veni în minte şi îşi reproşă asemenea gânduri.

În ce-l priveşte pe Thomas, bruta pe care o salvase de cuţitul unui Gommon pe o plajă din Ys, acesta îşi regăsise locul alături de Agathe. Dar avea mereu o privire pierdută de admiraţie pentru Ucenicul Vrăjitor!

— Îmi pare foarte rău, Agathe, răspunse Guillemot cu un regret sincer. Aş veni cu plăcere, dar… trebuie să mă întâlnesc cu Maestrul Qadehar. Mă aşteaptă în landă.

De fapt, învăţăturile pe care i le preda Qadehar, Maestrul lui Vrăjitor, aveau de la începutul şcolii o supărătoare tendinţă de a se înmulţi! Erau chiar pe cale să-i răpească după-amiaza de miercuri, ziua lui liberă…

— Cu atât mai rău, spuse Agathe decepţionată. Rămâne pe altă dată.

— Da… distracţie plăcută!

Guillemot făcu un gest de scuze şi de la revedere, apoi o şterse. Era în întârziere.

Şi Maestrului Qadehar nu-i plăcea să aştepte.

7
PLIMBARE ÎN LANDĂ

— Încă cinci minute, şi plecam să te caut! exclamă Qadehar Vrăjitorul.

Guillemot, gâfâind, ajunse la poalele dolmenului unde maestrul său îi dăduse întâlnire ca să lucreze, pe coline, deasupra oraşului.

— V-aţi temut că un Ork a încercat din nou să mă răpească? întrebă Ucenicul care îşi recăpăta cu greu suflul.

— Mi-a fost mai ales teamă că te laşi atras de altceva şi uiţi de ora la care avem lecţia!

Qadehar coborî uşor de pe enorma bucată de granit unde stătuse în aşteptarea lui Guillemot.

Avea o statură atletică, o faţă pătrăţoasă şi părul tuns scurt. Ochii îi erau albaştri ca oţelul. Avea o voce caldă, un zâmbet binevoitor care îi răsărea mereu pe buze, îndulcindu-i expresia dură. Era greu să-i dai o vârstă: putea să aibă între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani. Mantia întunecată şi sacul de pânză pe care îl purta întotdeauna la el vorbeau despre apartenenţa lui la lumea magiei. Maestrul Qadehar, duşman declarat al Umbrei, era cel mai faimos Vrăjitor al Guildei.

— Ce facem astăzi, Maestre? se interesă Guillemot.

— O să ne plimbăm prin landă. Timpul este plăcut, tocmai bun pentru mişcare! Bineînţeles că o să profităm şi o să şi lucrăm puţin…

Guillemot aprobă mulţumit programul. Plimbările cu Maestrul său erau adesea o ocazie de a aborda subiecte ce depăşeau cadrul strict al învăţăturii! începură să meargă printre ierburi şi flori de câmp. După câţiva paşi, Qadehar îl întrebă pe Guillemot:

— Guillemot, consideri că ţi-ai însuşit cu adevărat cele douăzeci şi patru de Grafeme?

— Da, Maestre. Este suficient să închid ochii şi ele îşi fac

apariţia, strălucitoare.

— Faci în fiecare dimineaţă efortul de a menţine contactul cu ele?

— Da, Maestre. Le chem în minte, după nume. Şi ele se arată.

— Ştii cum să utilizezi Grafemele?

— Ştiu să le protejez, strigându-le sau murmurându-le. Ştiu să le întăresc, adoptând *Stadha.* Ştiu să le leg între ele şi să le întreţes, compunând *Galdr,* incantaţiile.

— Ce este un *Galdr?*

— O vrajă, Maestre, în care se folosesc Grafemele, precum cuvintele într-o frază…

— Ce este un Grafem, Guillemot?

— Este o literă dintr-un alfabet magic, scris în stele, care permite intrarea în *Wyrd.*

— Şi *Wyrd* ce este?

— Este ca o pânză de păianjen gigantică, ale cărei fire sunt legate de tot ce există. Grafemele, deschizându-se spre *Wyrd,* permit să ajungi la toate aceste lucruri.

— Care sunt cele mai bune două arme ale unui Vrăjitor în *Wyid?*

— Prudenţa şi umilinţa.

— Acum, care este Grafemul călătoriei?

— *Raidhu,* carul lui Nerthus, al cincilea în ordine.

— Există Grafeme bune şi Grafeme rele?

— Nu. Nu există decât Vrăjitori buni şi Vrăjitori nepricepuţi. Grafemele sunt energii neutre, al căror efect depinde numai de cel care le foloseşte… Ştiu câte ceva, Maestre!

Qadehar surâse şi apoi dădu din cap.

— Ai răspuns la tot, băiete. Este o calitate indispensabilă… Pentru cel care vrea să devină negustor sau profesor! Dar, când ai ambiţia să devii Vrăjitor, vezi tu, e nevoie de puţin mai mult decât atât…

Nici nu termină bine de pronunţat aceste cuvinte, că imediat se dădu înapoi. Adoptă *Stadha* de *Ingwaz* şi lansă asupra Ucenicului puterea Grafemului:

— *Ingwaz!*

Guillemot reacţionă imediat. Îl văzuse pe Maestru luând poziţia simbolului Fixării şi o anticipase, adoptând postura *Naudhiz*, care neutraliza atacurile magice. Abia avu timp să cheme Grafemul protector. Se ivi un fulger de lumină aurie. Atacul lui Qadehar eşuă.

— Nu e rău, nu e rău, recunoscu Vrăjitorul. Văd că eşti mai mult decât un bun vorbitor!

— *Din cuvânt în cuvânt şi cuvântul mă va călăuzi; din faptă în faptă şi fapta mă va conduce,* Maestre! răspunse Ucenicul cu o umbră de îngâmfare.

Era una dintre frazele pe care Vrăjitorii avuseseră grijă s-o scoată din *Cartea Stelelor,* de multă vreme.

— Ia te uită! afirmă ironic Qadehar. Dai şi sfaturi înţelepte acum?

Vrăjitorul luase o poziţie obişnuită şi era la câţiva paşi de elevul lui. Dintr-odată, făcu un gest cu mâna în direcţia lui Guillemot.

De data aceasta Ucenicul nu fu suficient de rapid şi, în timp ce scotea un strigăt de uimire, se pomeni la pământ.

— Cum aţi făcut, Maestre? N-aţi făcut *Stadha* şi nu v-am auzit lansând *Ingwaz!*

— Ba, da, Guillemot, îi spuse Qadehar, explicându-i elevului său cum făcuse când l-a aruncat, dar tu nu ţi-ai dat seama. Pur şi simplu, există un alt mod decât *Stadha* pentru a invoca sau a folosi în linişte Grafemele!

Guillemot se aşezase pe pământ şi scosese din sacul lui carnetul mare cu coperte de piele neagră, în care îşi nota tot ce i se părea important.

— Mi-ai spus adineauri, continuă Qadehar, că ştii să foloseşti Grafemele strigându-le sau murmurându-le, adoptând *Stadha,* şi legându-le între ele în *Galdr,* în incantaţii. Te voi învăţa astăzi să foloseşti o altă metodă, mult mai subtilă, mult mai puternică, poate, mai rapidă şi mult mai discretă.

— Vă ascult, Maestre! îl încurajă Guillemot care adora aceste momente în care Maestrul său, lăsând deoparte numele de plante sau dinamica savanta a vânturilor, îl învăţa tehnici de adevărată magie.

Cu ajutorul mâinilor, Qadehar desenă în aer forma fiecăruia dintre cele douăzeci şi patru de Grafeme. O făcea cu gesturi rapide şi vii. În acelaşi timp, îi explică elevului sau uimit:

— Astea sunt *Mudra,* gesturi ale mâinii prin aer, care reproduc formele Grafemelor… Ca şi *Stadha, Mudra* îţi permite să le invoci puterea în linişte sau să le întăreşti. În acest din urmă caz, este suficient să murmuri numele Grafemelor, în acelaşi timp cât le desenezi în aer.

— Şi care sunt avantajele şi inconvenientele *Mudrei* în raport cu *Stadha?* îl întrebă Guillemot, încruntând din sprâncene.

— Ţi-am spus: *Stadha* întăreşte forţa magiei. Dar ele sunt prea lente când le foloseşti şi mai puţin discrete decât *Mudra. Stadha* şi *Mudra* îţi permit în egală măsură să-ţi întăreşti *Galdr.* De exemplu, *Galdr* al Deşertului, care cere multă energie, n-ar putea funcţiona cu *Mudra.*

— Am înţeles, Maestre. Dacă sunt grăbit sau daca nu vreau să fiu descoperit, folosesc *Mudra.* Dacă am nevoie de putere, folosesc *Stadha!*

— Ai înţeles esenţialul, aprobă Qadehar. Restul va veni odată cu practica! Stăpâneşti destul de bine *Stadha?*

— Da, Maestre, aşa cred.

— Perfect. Sa ne ocupăm atunci de *Mudra.* Dă-mi mâinile…

Vrăjitorul petrecu restul după-amiezii, aşezat pe pământul landei, învăţându-şi elevul gesturile magice.

Când fu sigur că Guillemot le posedă bine pe toate, se ridică.

— Bine. Să ne reluăm plimbarea, băiete. Mai avem destul timp. Şi apoi, vreau să-ţi vorbesc.

Vrăjitorul mergea în tăcere. Alături de el, Guillemot aştepta răbdător să rupă tăcerea. Ceea ce nu întârzie să se întâmple.

— Curând, Guillemot, vei fi în posesia a tot ce trebuie să ştii pentru a începe cu adevărat să înveţi Vrăjitoria.

— Când, Maestre? se entuziasmă Ucenicul.

— Ţi-am spus, curând, răspunse Qadehar care părea preocupat dintr-odată de alt gând.

Răspunsul Maestrului îl decepţionă. Dar Guillemot nu insistă şi, la rândul lui, tăcu. Mergeau din nou în linişte pe cărarea care străbatea Landa Korriganilor. Apoi, Qadehar relua pe un ton coborât:

— Sunt conştient, băiete, că am luat-o cam repede cu tine. Ţi-am dezvăluit secrete şi te-am învăţat practici pe care un Ucenic nu le descoperă decât în doi-trei ani. Dar, dacă am procedat aşa, Guillemot, este pentru că am crezut că se poate! Şi, mai ales, că este necesar…

— Ce vreţi să spuneţi, Maestre? se nelinişti Guillemot care rareori îl auzise pe Qadehar confesându-se astfel.

— Eşti un băiat inteligent, Guillemot. Magia este puternică în tine, şi tu ştii asta: n-ai doborât un Gommon şi n-ai imobilizat un Ork? N-ai deschis tu Poarta Lumii Incerte şi n-ai distrus palatul lui Thunku, pe când nu erai decât un învăţăcel cu numai trei luni vechime?

— Da, dar… ce legătură are cu ucenicia mea?

— Îţi mai aminteşti de insuccesele tale cu Grafemele în Lumea Incertă, din cauză că nu le-ai modificat în funcţie de stelele de pe cerul acelei lumi?

— Bineînţeles, Maestre, îmi amintesc. În loc să mă ajute să mă concentrez, *Isaz* a îngheţat doi hoţi! În timp ce *Thursaz,* care trebuia să mă ajute contra gărzilor lui Thunku, a provocat un cutremur de pământ.

— Asta este problema, Guillemot, suspină Maestrul Qadehar. Ai o Önd, o forţă interioară enormă. Dar îţi lipsesc încă metodele de control. Iniţiindu-te în magie, am trezit această forţă în tine; dar, pentru a nu provoca alte catastrofe, trebuie să înveţi sa o stăpâneşti.

— Şi va trebui să muncesc mult, Maestre, nu-i aşa?

Guillemot spuse aceste cuvinte cu atâta seriozitate, încât Vrăjitorul nu se putu împiedica să nu surâdă.

— Da, fiule. Ştiu că nu este uşor pentru tine, că ai prefera să-ţi petreci timpul cu prietenii şi să te distrezi. Dar noi avem amândoi o responsabilitate legată de forţele magice. Şi tu, şi eu suntem legaţi printr-un legământ rostit

sub pecetea jurământului: al meu, să te învăţ magia, al tău, s-o înveţi…

Guillemot se văzu, ca şi cum ar fi fost ieri, pe când tocmai era gata să dea mâna cu Vrăjitorul, amestecând semnul răbdării cu cel al supunerii, trasate pe palma fiecăruia dintre ei cu cărbune de tisă. Niciodată n-a pus acest angajament sub semnul întrebării! Devenind Ucenic, îşi găsise, în sfârşit, locul. Pentru prietenii lui, pentru colegii de liceu şi pentru toţi ceilalţi care îl cunoşteau şi care nu-l cunoşteau, era Guillemot Ucenicul Vrăjitor, cel care l-a scos pe Thomas din ghearele Gommonului şi a adus-o pe Agathe din teribila Lume Incertă. S-a trezit cu noi responsabilităţi şi şi-a urmat ucenicia cu asiduitate, reprezentând prima sa obligaţie. O ştia şi o accepta. Faptul că Maestrul revenea la jurământul lor îl surprindea…

— Ştiu toate astea, Maestre, se miră Guillemot. De ce o repetaţi?

— O expediţie care reuneşte cei mai buni Vrăjitori ai Guildei, explică Maestrul după un moment de ezitare, va pleca în Lumea Incertă şi va da asaltul pentru descoperirea Umbrei…

— Ştiu şi asta, Maestre, se miră Guillemot. Dar ce nu mi-aţi spus, continuă cu oarecare speranţă, unde se ascunde Umbra în Lumea Incertă?

— N-are importanţă, în orice caz, pentru tine, răspunse Vrăjitorul, făcând un gest evaziv cu mâna. În schimb, ce nu ţi-am spus, Guillemot, este că, în timpul atacului, tu vei fi ţinut în siguranţa la mănăstirea Gifdu. Nu, fără proteste, este inutil! Înţeleg că păstrezi o amintire neplăcută acelui loc, dar Marele nostru Mag, Charfalaq, a decis astfel. De altfel, înaltul Magistrat şi chiar mama ta sunt de acord în a aprecia faptul ca pe o precauţie rezonabilă. Cine ştie cum va reacţiona Umbra la atacul nostru?

Guillemot deschise gura ca să se apere, dar tonul autoritar al lui Qadehar îl dezarmă. Va fi închis la Gifdu, de unde a trebuit să scape pentru a-şi reîntâlni prietenii! Dacă se îndoia că într-o zi se va întoarce, nu bănuia că asta o să se întâmple prea curând şi chiar în felul acesta! Îl blestemă

în gând pe Charfalaq, acest bătrân viclean, care îi dădea fiori şi care îi impunea astăzi să revină la mănăstire.

Calculă numărul de zile care rămăseseră până la sărbătorile de Samain: uf, exista o marjă… O să se întoarcă la timp în Dashtikazar pentru a se bucura de vacanţă cu Romaric, Gontrand, Ambre şi Coralie. Şi apoi, deşi nu se punea problema, ar fi putut să evadeze din nou!

Perspectiva de a-i reîntâlni pe Gérald, blândul Vrăjitor informatician, şi pe Qadwan, bătrânul maestru de gimnastică, reuşea să facă ideea de a se întoarce la Gifdu mai puţin dezagreabilă. Guillemot se întoarse spre Qadehar:

— Şi când trebuie să plec?

— Plecăm în seara asta. Avem timp ca tu să-ţi strângi lucrurile şi să-ţi iei la revedere de la mama ta, iar eu să-mi iau un cal de la unchiul tău.

— Atât de repede? exclamă Guillmot. Dar de ce? Ce se petrece?

— După ce a consultat astrele, Marele nostru Mag a decis să devanseze atacul asupra Umbrei. Era prevăzut pentru luna viitoare. Va avea loc în câteva zile.

8
BERTRAM

Guillemot se regăsi fără prea mare plăcere într-o cămăruţă care se oferea vizitatorilor, în partea de sus a mănăstirii, şi pe care o împărţea tot cu Maestrul său. Era asemănătoare celei în care mai stătuse în precedenta sa trecere pe la Gifdu: simplă şi curată, cu doua paturi, o masă, doua scaune şi o baie. Diferenţa consta în faptul că aceasta nu era plasată în aripa de sud, la al treilea etaj, acolo unde vederea îl ducea departe, spre văi. După evadarea lui pe o coardă, vara trecută, avuseseră grija să-l ţină departe de faţadele exterioare.

Fereastra camerei se deschidea, aşadar, încă de la al doilea etaj, spre curtea interioară înconjurată de o galerie de arcade, unde Vrăjitorilor le plăcea sa se plimbe şi să stea de vorbă, în faţa masivei porţi a mănăstirii.

Ca şi prima dată, se simţi repede singur. Maestrul său, cu care împărţea camera, era mereu solicitat în toate părţile. În fapt, treizeci de Vrăjitori ai Guildei, dintre cei mai puternici, fuseseră aleşi să dea atacul împotriva Umbrei şi Qadehar fusese desemnat şef…

Mănăstirea Gifdu, cel mai înalt loc al Guildei, era în fierbere. Guillemot o constatase repede: o mulţime de Vrăjitori măsurau aferaţi în lung şi-n lat culoarele, şi chiar Gérald, maestrul calculatoarelor, cu care el se înţelegea bine, se mulţumea să facă un gest rapid din mâna pentru a-l saluta. În ce-l priveşte pe Qadwan, bătrânul Vrăjitor responsabil cu sala de gimnastică, şi el îi acorda la fel de puţin timp ca şi ceilalţi. Singura persoană care părea să-i aprecieze vizitele era Eugene, Vrăjitorul care răspundea de poşta mănăstirii, care, în aceste zile, mult mai mult ca de obicei, se prăbuşea sub tone de scrisori.

Ca să-şi amăgească plictiseala şi decepţia de a fi exclus de la pregătirile pentru expediţie, Guillemot consacra o oră sau doua trierii scrisorilor, înainte de a lua drumul

bibliotecii. Mergea pe culoarele pe care numai Pietrele Vorbitoare, pietrele gravate care ofereau informaţii legate de direcţia ce trebuie urmata, ajutau să fie distinse unele de altele. Mănăstirea era imensă, atât la suprafaţă, cât şi în subsol, iar coridoarele ei, care toate semănau între ele, formau un adevărat labirint. Ucenicii care veneau aici pentru prima oară se rătăceau mereu până descopereau secretul Pietrelor Vorbitoare.

În acea dimineaţă, Guillemot rămase mai mult timp în Biblioteca Lumii Incerte. Vara trecută îşi petrecuse multă vreme ca să-şi pregătească escapada; nicio lucrare de pe rafturile metalice ale camerei nu scăpase curiozităţii lui!

A citit un capitol din istoria mănăstirii Gifdu, în spaţioasa sala lambrisată a Bibliotecii de Istorie şi, astfel, a aflat că mănăstirea fusese construită cu cinci sute de ani înainte de Dashtikazar, capitala Ţării de Ys, veche de o mie de ani.

Paşii l-au condus apoi la Biblioteca Naturii, plină de animale împăiate, unde a văzut un documentar despre pescăruşi. Ieşind din sală, era gata să răstoarne un Vrăjitor grăbit…

— A! Iartă-mă!

— Nu-i nimic. Dar fii atent data viitoare!

Guillemot îl cercetă curios pe individul care îşi aranja gulerul. Mantia de Vrăjitor era imaculata şi părea foarte nouă. Era un băiat tânăr, care ar fi putut să aibă şaisprezece ani, cu părul destul de lung strâns la spate, de înălţime medie, dar care inspira forţă. Ochii negri erau batjocoritori şi buzele păreau pentru totdeauna înţepenite într-un zâmbet ironic. Tonul vocii era insolent. În fine, fapt puţin obişnuit în Ys, purta cioc şi o mustaţă rară.

— Eşti nou? Nu te-am mai văzut niciodată, declară Guillemot după ce îl examină.

— Nici eu nu te-am mai văzut niciodată, răspunse tânărul Vrăjitor cu o voce sarcastică. Nimic de mirare, observ, mic cum eşti…

— E un pic cam periculos să te iei după aparenţe,

răspunse Guillemot, insensibil la ifosele tânărului. Uită-te la Charfalaq, Marele nostru Maestru: nu are el aerul unui Vrăjitor puternic? Ei bine, totuşi, este un bătrân ramolit!

Tânărul Vrăjitor se arătă uimit pentru un timp, apoi izbucni în râs. Îi dădu lui Guillemot o palmă prietenească pe umăr:

— Un puşti impertinent, dotat cu simţul umorului… Nu cumva eşti Guillemot despre care vorbeşte toată lumea?

— Sper că n-ai crezut tot ce s-a spus…

— Până acum, da. Dar cum se povesteşte că eşti mare cât un urs şi că ochii tăi aruncă fulgere, de acum înainte o să fiu mai critic!

— Fereşte-te, oricum, continuă Guillemot: mare cât un urs, sigur că nu. Dar în ceea ce priveşte fulgerele…

— Ei, las-o baltă, nu mă impresionezi. Şi încetează să mai fii atât de reverenţios. Am impresia că sunt un bătrân prostănac! Mă numesc Bertram, continuă el întinzându-i mâna lui Guillemot, care o strânse cu francheţe.

— Încântat, nu mi-am permis, răspunse Guillemot imitând vocea lui Gérald, care îl primise cu fraza aceasta atunci când a venit prima dată la mănăstire.

— Şi la asta poţi să renunţi! Pentru cunoştinţa ta, Gérald este… mă rog, a fost cinci ani Maestrul meu Vrăjitor!

— Cinci ani? Credeam că trei ani sunt suficienţi ca să îmbraci mantia Guildei!

— Se pierde respectul, îl ironiza Bertram. În realitate, Gérald este un sadic, un Maestru mult mai exigent decât alţii. N-are nicio legătură cu Qadehar, de exemplu, care este un dulce copil…

— Nu cred un cuvânt, declară Guillemot cu o seriozitate care îl deconcertă pentru o clipă pe Vrăjitorul de curând numit. Mai bine, spune-mi adevărul.

— Adevărul, tânăr şi înfumurat Ucenic, este că am toate calităţile pentru a fi un foarte mare Vrăjitor, iată. Numai Gérald găsea că eram, cum se spune… puţin cam nebun. Un căţelandru nebun! Asta a spus despre mine timp de cinci ani.

— Şi ce l-a făcut să-şi schimbe părerea?

— Teama că o să sfârşesc prin a-l muşca!

— Nu încerca să te salvezi mereu cu glume, spuse Guillemot şi îl privi drept în ochi. La mine asta nu se prinde.

Bertram îl studie pe băiatul care stătea în faţa lui şi, timp de o clipă, i se păru că el era Ucenicul, iar Guillemot, Vrăjitorul. Ridică din umeri ca să alunge această impresie neplăcută.

— Şi de ce ar trebui să mă justific în faţa unui puşti?

— Nu ştiu, spuse Guillemot încruntând-se. Poate pentru că sunt singurul, alături de Gérald, care nu dau înapoi în faţa aerului tău trufaş şi dispreţuitor.

— Asta-i bună! exclama Bertram. Ce ţânc obraznic!

Era prima oară, de multă vreme, când Bertram era cercetat în felul acesta. Cel mai rău era însă că nu reuşea să se simtă jignit…

— Bine, acceptă Bertram. De acord! Dar, dau eu, dai şi tu: dacă trebuie să ne facem confidenţe, să semnam un pact de amiciţie. Dă-mi mâna…

Guillemot îi întinse mâna, fără să ezite. Bertram scoase o bucată de cărbune de tisă din sac şi desenă pe palme semnul prieteniei. Apoi îşi strânseră mâinile cu putere, amestecând urmele de cărbune.

Guillemot insistă:

— Acum, pentru că suntem în mod oficial prieteni… De ce şi-a schimbat Gérald părerea şi ţi-a permis să depui jurământul Vrăjitorilor?

— Pentru că i-am promis să fiu cuminte, răspunse Bertram, făcând cu ochiul.

Guillemot avu sentimentul că l-a păcălit, dar nu putu replica. De fapt, fură întrerupţi de Eugene, depăşit de cantitatea impresionantă de scrisori, şi care avea nevoie de el. Guillemot îl părăsi pe Bertram şi îi dădu întâlnire în sala de mese, la cină. Urmându-l pe Eugene spre hulubărie, unde se afla poşta mănăstirii, îşi spuse că şederea lui la Gifdu promitea, graţie tânărului Vrăjitor, să fie mai puţin plicticoasă decât prevăzuse.

9
INSOLENTĂ

La ora mesei, oaspeţii mănăstirii care nu alegeau să mănânce liniştiţi în camerele lor se adunau, grupaţi pe afinităţi, în jurul meselor de lemn din sală. Vrăjitori şi Ucenici se duceau şi se serveau după bunul plac, şi, adesea, după ceea ce pofteau, de la o tejghea pe care maestrul bucătar punea feluri de mâncare variate şi de calitate la fel de variabilă.

Bertram şi Guillemot erau aşezaţi la o masă, în tovărăşia unui Vrăjitor originar din celălalt capăt al Ţarii de Ys. Venise să-i arate mănăstirea Gifdu Ucenicului său care avea în permanenţă ochii miraţi.

După ce înghiţiră o porţie întreagă de pui cu mazăre, Bertram se aplecă spre Guillemot:

— O să vezi ce n-ai mai văzut…

Invocă într-o *Mudra* discretă *Laukaz,* Grafemul în forma de cârlig, folosit în toate procesele de creştere, şi îl dirijă spre scaunul Intendentului general al mănăstirii Gifdu, un bârbat înalt, bârbos şi cu aer sever. Imediat, scaunul se ridică cu un metru de la podea, ţinându-l pe Vrăjitor deasupra mesei.

— Cine a făcut asta? Cine a făcut asta? urla Intendentul, în timp ce vecinii de masă îl ajutară sa coboare, abţinându-se să nu râdă.

Bertram se mulţumi să lase capul în jos, cu un surâs ironic pe buze. În faţa lui, Vrăjitorul din provincie şi Ucenicul lui nu aveau ochi decât pentru omul bărbos şi furios.

„Este incredibil, gândi Guillemot, siderat. Este tot atât de matur ca un Ucenic la începutul pregătirii! Cum de i-a permis Gérald să devină Vrăjitor?”

— Asta ca să mă răzbun pe toate farsele pe care mi le-a făcut bufniţa asta bătrână, explică Bertram la urechea lui Guillemot. Hai, să mergem, n-avem de ce să prindem

mucegai aici…

Guillemot ezită o clipă, dar, văzând privirile rele pe care i le arunca Intendentul general, se grăbi să-l urmeze pe tânărul Vrăjitor. De la episodul cu Piatra Vorbitoare falsă, pe care o făcuse din hârtie cerată, şi care provocase o adevărată îmbulzeală de Ucenici în labirintul din subsol, devenise oaia neagră pentru Intendentul general!

— Credeam că nu este voie să se folosească magia împotriva altui Vrăjitor, se miră Guillemot când se îndepărtară.

— A te supune necondiţionat nu este foarte amuzant, mormăi Bertram aruncându-şi pe spate părul, cu o mişcare a capului. De altfel, ce se povesteşte este adevărat, nu eşti în situaţia să-mi faci morală!

Guillemot ezită înainte de a răspunde. El, îşi spuse, nu era decât un Ucenic, în timp ce Bertram era, cel puţin oficial, un Vrăjitor adevărat. Un Vrăjitor tânăr, sigur, încă în formare, dar asta era suficient ca să se facă diferenţa! Îşi păstră reflecţiile pentru sine şi se alătură argumentelor lui Bertram.

— Ai dreptate. Dar, totuşi, bietul Intendent…

— N-a murit! Şi apoi, a meritat-o. Am vorbit destul despre asta, urmează-mă: vreau să te duc să vezi ceva cu adevărat pasionant!

— Ah, da? Şi ce anume?

— Eşti prea curios. O să vezi.

Au mers un timp pe culoare, Bertram dând din umeri, iar Guillemot, ca de obicei, cufundat în gânduri. Câteva lucruri îl nedumereau la Bertram. Era accentul lui care nu semăna cu nimic cunoscut în Ys. Ucenicul se decise să-i pună întrebarea direct.

— Spune-mi, Bertram, de unde eşti din Ys?

Bertram ezită o fracţiune de secundă, apoi răspunse:

— Dintr-un sătuc pierdut, ca şi tine. Nu exista decât sătucuri pierdute în Ys. În fine, se pare că li se spune oraşe…

— Încerci să te eschivezi. Ţi-am spus că asta nu merge cu mine…

— Vin din cătunul Jaggar, din Munţii Auriţi. Iată, eşti mulţumit?

Bertram îşi schimbase atitudinea, nemulţumit. Guillemot îşi muşcă buzele. Cătunul Jaggar fusese decimat, cu câţiva ani în urmă, de trupele Umbrei, înainte să apuce Cavalerii Vântului să-i alunge pe Orki şi pe stăpâna lor în tenebrele Lumii Incerte, acolo de unde veniseră! Bertram avusese cu siguranţă părinţii şi prietenii printre morţii găsiţi îngrămădiţi pe drum…

„Bravo, Guillemot, îşi spuse. Nu-ţi scapă nimic!”

Se apropie de tânărul Vrăjitor.

— Hm, iartă-mă, Bertram. Îmi pare rău. N-am vrut să…

— Nu, las-o baltă. Nu poţi face nimic, iar eu, nici atât.

Bertram îşi regăsi imediat îngâmfarea şi afişă din nou atitudinea lui exasperantă. Guillemot fu încântat să-l vadă revenindu-şi. Dintr-o dată, Bertram îi făcu semn să tacă. Se apropiară încet de o uşă întredeschisă care dădea spre o sală spaţioasă.

Înăuntru, Qadehar şi Vrăjitorii aleşi pentru a da atacul împotriva Umbrei exersau neobosiţi posturi şi gesturi.

— Ce fac? întrebă Guillemot, interesat în cel mai înalt grad de scena care se derula în faţa ochilor săi.

— Se antrenează ca să-şi însuşească Grafemele din Lumea Incertă. Grafemele noastre funcţionează diferit acolo…

— Da, ştiu, i-o tăie Guillemot. Chiar eu, lansându-l pe *Thursaz,* am declanşat un cutremur de pământ.

Bertram îl studie pe Ucenic cu un vădit interes.

— Gérald mi-a spus că ai cea mai puternică Önd din câte a întâlnit vreodată.

— Asta mi-a spus şi Maestrul Qadehar, adăugă cu modestie Guillemot. Ştii, nici n-am făcut mare lucru pentru asta! Se pare că m-am născut cu ea.

— Doamne, ce şansă! Dacă aş avea numai jumătate din puterea ta magică, aş fi, cu talentele mele, Vrăjitorul cel mai puternic din Guildă!

Guillemot rămase fără răsuflare din cauza aplombului pe care îl arăta prietenul lui. „Ce îngâmfat!” gândi el. Dacă

impertinenţa lui Bertram îl amuza, îngâmfarea lui îl agasa.

— Orgoliul poate fi un defect foarte periculos, spuse el în cele din urmă.

— Nu este orgoliu, este adevărul! se înfipse Bertram. Sunt un Vrăjitor destul de bun, crede-mă!

— A mişca un scaun în sala de mese nu e cine ştie ce ispravă, obiectă Guillemot. Ascultă, Bertram: chiar vreau să rămân prietenul tău, dar cu condiţia să laşi deoparte lăudăroşenia. Crede-mă pe cuvânt: este foarte periculos să uiţi că *Prudenţa...*

— *... Şi Umilinţa sunt cuvintele-cheie ale Vrăjitorului!* Opreşte-te puţin, vrei? Parcă mi-aş fi auzit Maestrul!

— Poate l-ai auzit, dar nu l-ai ascultat destul, replică Guillemot. Dacă ai fi trăit ce am trăit eu, ai gândi ca mine. Nu se glumeşte cu *Wyrd!*

De data aceasta, Bertram nu mai avu ce să răspundă. Îl privi cu atenţie pe Guillemot care îl înfrunta, cu mâinile în şolduri, tremurând de emoţie, şi se simţi brusc foarte mărunt în faţa acestui Ucenic care avea maturitatea unui Mag. Acest băiat trecuse prin situaţii teribile! Situaţii care îl obligaseră să crească prea repede…

— De acord, admise tânărul Vrăjitor. Ai dreptate. Există lucruri de care nu trebuie să-ţi baţi joc.

Un surâs lumină faţa lui Guillemot.

— Nu e chiar aşa, preciză el făcându-i lui Bertram cu ochiul. Poţi să râzi de tot, dar nu trebuie să dispreţuieşti nimic.

În acel moment, Qadehar le observa prezenţa în spatele uşii şi puse capăt discuţiei filosofice, expediindu-i în camera lor, pe un ton care nu admitea replică. Ucenicul şi preatânărul Vrăjitor se strecurară afară fără un cuvânt.

10
O LECŢIE PE FURATE

Guillemot nu reuşea să adoarmă. Se învârtea şi se răsucea în pat, căutând poziţia în care şi-ar fi putut găsi somnul. Trudă zadarnică. Aruncă un ochi spre patul Maestrului. Acesta nu se întorsese. Probabil că încă lucra cu Vrăjitorii în sala unde Bertram şi cu el l-au descoperit.

De ce Maestrul Qadehar nu profita de această situaţie excepţională ca să-l ţină lângă el? Era, totuşi, Ucenicul lui! Era un mijloc excelent de a-l învăţa o grămadă de lucruri! Guillemot îşi răsuci capul pe pernă în căutarea unui loc mai rece. Se încălzise. Bineînţeles, Maestrul avea motivele lui. Chiar i le-a expus: îi era teamă să meargă cu el prea repede pe drumul magiei. Dar teama asta era în contradicţie cu o alta: aceea că Guillemot nu avea destule cunoştinţe şi nici experienţa, pentru a-şi controla puterea…

Guillemot se mai fâţâi încă un moment în aşternut, apoi se ridică dintr-o mişcare. Decizia era luata: va coborî în sala de antrenament şi va arunca o privire. Numai o privire.

Se îmbracă, se înarmă cu un felinar şi părăsi camera fără zgomot. Se fofilă pe coridoare pe lângă pereţi, se opri cu inima bătând la fiecare intersecţie. Nu avea nicio poftă să dea explicaţii în legătură cu prezenţa lui pe coridor, la ora asta din noapte, în faţa Intendentului general! Cu mâna apăra flacăra lumânării care proiecta pe plafon o lumină tremurătoare, dar clară. Din fericire, era târziu şi nu întâlni pe nimeni.

Curând, se afla în faţa uşii rămase întredeschise şi, prin ea, se strecura pe podea o rază de lumină. Se apropie ţinându-şi răsuflarea şi privi înăuntru.

Vrăjitorii erau adunaţi cu toţii în jurul lui Qadehar. Se simţeau obosiţi de exerciţiile de peste zi. Discutau. Unul dintre ei, un bărbat uscăţiv şi nervos, înfăşurat într-o mare

mantie întunecată, i se adresă lui Qadehar:

— Imaginează-ţi, Qadehar, că aş fi atacat chiar de Umbră sau de unul dintre supuşii ei…

— Atunci poţi să-ţi faci imediat rugăciunea! scapă unul dintre Vrăjitori.

Remarca stârni râsete. Se simţea că toţi aveau nevoie să se destindă.

— Continuă, Ulriq, îl încurajă Qadehar.

— Mă întrebam, continuă Vrăjitorul, dacă ar fi mai bine, în Lumea Incertă, pentru a fi protejat de un atac fizic sau magic, să se folosească Armura lui *Elhaz* sau mai degrabă Coiful Terorii.

Guillemot ciuli urechile. *Elhaz?* Era al cincisprezecelea Grafem al alfabetului. Debloca situaţiile şi ridica zăvoarele. Niciodată nu simţise în el vreo putere de protecţie magică…

— E o întrebare foarte bună, răspunse Qadehar. Aşa cum ştiţi, continua Vrăjitorul adresându-se tuturor, *Elhaz* devine o protecţie magică atunci când este folosit sub forma unui *Galdr* sau a unui *Lokk!* În caz de atac fizic sau magic, a se refugia sub protecţia Armurii lui *Elhaz* este cea mai comodă metodă. Chiar în Lumea Incertă…

Qadehar se mişcă în aşa fel încât să fie bine văzut de toţi Vrăjitorii.

„Un *Lokk?* Ce este acela un *Lokk?* se miră în gând Guillemot. Ar trebui să-l întreb pe Bertram!”

— Armura lui *Elhaz,* reluă Qadehar, se obţine adâugându-l pe *Elhaz* lui însuşi, de şase ori, într-un *Galdr;* în Lumea Incertă, ca şi în cea din Ys, dar ţinând cont de noile forme pe care le iau Grafemele, se vizualizează, apoi se trasează în aer, şase reprezentări ale lui *Elhaz.* Incantaţia nu se schimba: „P*rin puterea lui Erda şi Kari, Rind, Hir şi Loge, Elhaz în faţă, Elhaz în spate, Elhaz la stânga, Elhaz la dreapta, Elhaz deasupra, Elhaz dedesubt, Elhaz apără-mă! ALU!”*

Qadehar, care desenase în praf simbolurile şi pronunţase cuvintele magice, se afla la adăpostul unui câmp de forţă, un soi de zid invizibil pe care Vrăjitorii

veniră să-l atingă cu degetul. Guillemot rămăsese fără suflare.

— Cunoaştem foarte bine acest fel de protecţie, spuse un Vrăjitor. Dar va fi eficace acolo unde ne ducem?

— Da, răspunse Qadehar, ştergând Grafemele pe care le desenase pe jos, şi, din aceeaşi mişcare, şi protecţia. Cu condiţia să fie bine desenate *Elhaz* Incerte!

Nu este atât de simplu. Şi de aceea nu vă sfătuiesc, atâta vreme cât nu stăpâniţi în totalitate Grafemele Incerte, să căutaţi protecţia lui *Elhaz* şi să acordaţi încredere Coifului Terorii!

— Coiful este totuşi mai puternic decât Armura, se miră un tip înalt, a cărui mantie era prea scurtă.

— Este adevărat, recunoscu Qadehar, dar este şi mai complicat de realizat. O să vă explic: Coiful Terorii se obţine amestecând de opt ori Grafemul *Elhaz* cu el însuşi într-un *Lokk;* pentru asta, se desenează în aer deasupra capului sau se gravează sub picioare opt *Elhaz* formând o stea cu opt braţe, fiecare terminându-se într-un trident: se obţine, este adevărat, un nou Grafem, *AEgishjamur,* mai solid, pentru că este unic şi concentrează cele şase *Elhaz* asociate în *Galdr* al Armurii… Dar este suficient ca numai unul dintre *Elhaz* să fie rău desenat pentru a face *Lokk* inoperant, în timp ce, dacă unul dintre cei şase *Elhaz* necesari Armurii este prost făcut, *Galdr* va fi cu siguranţă mai slab, dar va funcţiona.

Qadehar făcu demonstraţia trasând în aer, cu ajutorul unei *Mudra,* un Coif al Terorii perfect şi un altul greşit, o Armură perfectă şi una cu sabia curbată. Vrăjitorii au putut astfel constata că a spus adevărul. Ascuns în spatele uşii, Guillemot nu pierdu nicio fărâmă din această fabuloasă lecţie.

— Deci, conchise Vrăjitorul Ulriq, ne sfătuieşti ca în Lumea Incertă să preferăm *Galdr* unui *Lokk?*

— Aţi pus această întrebare tocmai pentru că nu aveţi destulă experienţă, aşa că sfatul meu este acesta: folosiţi ce este mai simplu! *Galdr* este întotdeauna mai simplu decât *Lokk!* Acum, prieteni, este târziu, şi, dacă aş avea să

vă dau un alt sfat, ar fi să vă duceţi la culcare. Mâine, ziua va fi grea.

Toţi râseră şi fură de acord. Apoi, se îndreptară spre ieşire în grupuri mici, comentând lecţia lui Qadehar, singurul dintre ei care fusese deja în această Lume teribilă pe care ei înşişi se pregăteau s-o descopere…

Din clipa când şi-a auzit Maestrul concediindu-i pe Vrăjitori, Guillemot se grăbi să o şteargă şi să ajungă în camera cât mai repede. Nu pricepuse totul din lecţia luată pe furate. Dar înţelesese destul ca să-i deschidă noi perspective pentru magia lui! Extrăgând unele sau altele din informaţiile care îi lipseau, va atinge repede o altă etapă în iniţierea lui! Cu sau fără ajutorul Maestrului.

Qadehar intră fără zgomot în cameră şi se culcă, având grijă să nu-şi trezească elevul, fără să-şi dea seama că acesta nu dormea. Guillemot îşi aranja în memorie, conştiincios, tot ce văzuse şi auzise în timpul nopţii, şi îi trebui destul până să-şi găsească somnul.

11
ÎNAINTE DE PLECARE

A doua zi, Guillemot se plimba prin mănăstire în căutarea lui Bertram, când Qadwan, suflând din greu, răsări în spatele lui.

— De o oră alerg după tine, mormăi bătrânul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă băiatul.

— Qadehar te aşteaptă în camera ta. Plecarea lui este programată pentru mâine şi vrea să te vadă înainte.

Guillemot îi mulţumi Vrăjitorului şi se grăbi spre scări.

— Aţi vrut să mă vedeţi, Maestre? întrebă Guillemot intrând în camera unde îl aştepta Qadehar, aşezat pe unul dintre paturi.

— Da, Guillemot. Am reuşit să fac o pauză în pregătirile pentru atac. Să profitam şi să lucrăm.

— De ce m-aţi exclus de la aceste pregătiri, Maestre? îi reproşă Ucenicul.

— Ar fi fost prea devreme să te pregătesc pentru înfruntarea duşmanului, spuse sec Qadehar. Bucură-te încă puţin de un răgaz! Şi apoi, există mai multe feluri de pregătire. La nivelul tău, începe prin a te pregăti să… devii Vrăjitor!

Guillemot, muşcându-şi buzele, lăsă impresia că acceptă argumentele Maestrului şi lăsă la vedere o figură foarte atentă.

— Ce-o să facem astăzi?

— O să ne antrenăm pentru fixarea Grafemelor.

Vrăjitorul scoase din sac un pumnal ciudat, scurt, cu lama fină. Îl întinse lui Guillemot care îl privi curios.

— Este un *Ristir,* un pumnal care gravează. Foloseşte la fixarea Grafemelor. Eventual, poţi să-l înfigi în gâtul unui agresor dacă nu ai nici timp, nici posibilitatea de a invoca Grafemele! Dar acesta este un alt subiect…

— Ce obiect frumos, Maestre! exclamă Guillemot care

admira pumnalul cu încântare.

— Este, mai ales, practic! Strigate, murmurate sau trasate în aer, Grafemele sfârşesc întotdeauna prin a scăpa. Este vorba de momentul când sunt eliberate. Dacă vrei să le prelungeşti puterea în timp, trebuie să le fixezi şi, deci, să le gravezi… Din acest motiv, sunt gravate pe poarta mănăstirii sau pe Porţile celor Două Lumi! Acum, apucă acest *Ristir* şi gravează pe pământ Grafemele unu, doi, trei, cinci, opt, zece, unsprezece, treisprezece, paisprezece, cincisprezece, douăzeci şi doi şi douăzeci şi trei…

Guillemot apucă pumnalul şi trasă pe pământ, cu talent, Grafemele pe care Maestrul le alesese din alfabetul stelelor.

— *Fehu,* Prada lui Razzias, *Uruz,* Vaca Roşcovana, *Thursaz,* Uriaşul şi Spinul, *Raidhu,* Carul lui Nerthus, *Wunjo,* Stindardul Călătoriei, *Naudhiz,* Scânteia şi Mâna, *Isaz,* Briliantul şi Sticla, *Eihwaz,* Bătrânul Arbore şi Ramura Dublă, *Perthro*, Cornetul de Zaruri, *Elhaz,* Strămoşul şi Lebăda, *Ingwaz,* Bogatul şi Cheia, *Dagaz,* Lumina din Zori şi cea de la Apus, murmura Guillemot, pe măsură ce reproducea în nisip formele Grafemelor.

— E bine, recunoscu Qadehar, după ce văzu gesturile sigure şi precise ale lui Guillemot. Un *Galdr* se fixează în acelaşi fel. Ascultă-mă cu atenţie: fiecare Grafem, aşa cum ştii, are una sau mai multe puteri. Când sunt evocate, cu gura sau cu mâna, în aer sau pe un suport, aceste puteri au un efect simplu şi direct. *Galdr* asociază Grafemele în scopul de a obţine un rezultat mult mai complex. Astfel, pentru a folosi Poarta altor Lumi, Grafemul Călătoriei nu este suficient. Cel al Comunicării între universuri, nici atât. Cel al Coeziunii, şi mai puţin. Lansează separat în faţa Porţii următoarele idei: „am un vehicul şi vreau să plec în călătorie”, „doresc să stabilesc o legătură între Lumi” şi „rămânem împreună”. N-o să te afli în Lumea Incertă! În schimb, dacă amesteci toate aceste cuvinte pentru a forma o frază coerentă, vei obţine ceva cum ar fi: „am un vehicul şi aş vrea să plec în călătorie, în grup, deci am nevoie să

stabilesc comunicarea”; atunci vei ajunge în Lumea Incertă cu prietenii tăi. Cu condiţia să nu uiţi vreunul dintre cele trei Grafeme din *Galdr* pe care îl foloseşti.

Guillemot roşi. Maestrul făcea aluzie la greşeala pe care o comisese vara trecută, când a deschis Poarta Lumii Incerte… Era ruşinat. Dar Qadehar nu-şi batea joc de el. Îi amintea, pur şi simplu, că trebuia să fie prudent în mânuirea Grafemelor.

Curând, Vrăjitorul se ridică să plece, vizibil mulţumit că elevul lui prinsese atât de repede lecţia. Dar Guillemot îl trase de mâneca.

— Maestre, vă rog…

— Te ascult, Guillemot.

— S-a… mi s-a vorbit *de Lokk.* Ce înseamnă asta?

— Cine ţi-a vorbit?

Guillemot ezită o clipă. Apoi, îi spuse:

— Bertram, Maestre.

Qadehar scutură din cap, încurcat.

— Voiam să abordez mai târziu acest aspect al magiei stelelor, spuse el. Dar, pentru că mi-ai vorbit, o să-ţi răspund la întrebare, fără să intru în amănunte. Este puţin cam complicat, şi apoi, pentru moment, nici nu ai nevoie de asta…

Vrăjitorul se aşeză din nou.

— Asculta-mă, Guillemot: există un alt mod decât *Galdr* de a asocia între ele Grafemele – este vorba de *Lokk. Galdr* ţese şi leagă Grafemele, face o frază din cuvinte. *Lokk* topeşte şi amestecă Grafemele şi creează un cuvânt nou. *Galdr* pune în legătură puterile care se adună. *Lokk* amestecă puterile pentru a obţine o nouă putere… Ţi se pare greu de înţeles, nu-i aşa?

— Da, Maestre, aprobă Guillemot.

— Bine, imaginează-ţi că Grafemele sunt pietricele şi că scopul magiei tale este să spargi un perete de sticlă care te ţine prizonier. A folosi un singur Grafem ar însemna să arunci o singură pietricică în perete. Dacă acesta este subţire, adică scopul tău este simplu, pietricica o să-ţi fie de ajuns ca să-l spargi. Mă urmăreşti?

— Foarte bine, Maestre.

— Dar, dacă peretele este mai gros, pietricica nu este suficientă. Va trebui atunci să fabrici un *Galdr,* adică să aduni mai multe pietricele pe care sa le arunci în peretele de sticla. Asta poate fi suficient ca să-l spargi. Dar, dacă este cu adevărat gros, pietricelele vor fi respinse de perete. Explicaţia asta ţi se pare limpede?

— Ca sticla, Maestre!

— Hm… şmecher mic, hai! Atunci, cum o să faci ca să-ţi atingi obiectivul? O să creezi un *Lokk* şi o să iei mai multe pietricele pe care o să le transformi într-o piatra mare! Ca micile bile de plastilină, pe care le amesteci ca sa faci o bilă mare! Pentru că arunci în perete o piatră mare, o sa ai mai multe şanse să spargi peretele decât cu mai multe pietricele… şi puterea îţi scapă! Ăsta este principiul după care funcţionează un *Lokk,* în raport cu Grafemul unic şi cu *Galdr!* Ai înţeles?

— Am înţeles, răspunse Guillemot.

Guillemot exulta de bucurie. Obţinuse, fără ca Maestrul său să-l bănuiască, răspunsul la întrebările lui! De acum, avea mai multe chei în mâini: nu-i rămânea decât să se pună pe treabă.

— Nu-ţi imaginezi posibilităţile care ţi se vor oferi atunci când voi termina lecţiile cu tine! continuă Qadehar. Cu cele douăzeci şi patru de Grafeme ale alfabetului stelelor şi cu vrăjile de bază pe care ţi le-ai însuşit vei fi liber să-ţi alcătuieşti propria magie! Să amesteci sau să asociezi, să chemi, să desenezi în aer sau să gravezi după bunul tău plac cheile din *Wyrd,* după nevoile tale! Bineînţeles, o să păstrezi în minte că… ei, ce anume, Guillemot?

— Că Prudenţa şi Umilinţa conduc actele Vrăjitorului.

— Perfect! Şi nu uita niciodată avertismentele din *Poemul înţelepciunii Ucenicilor: ştii cum trebuie să le gravezi?…*

— Ştii cum trebuie să le interpretezi? Ştii cum trebuie să colorezi Grafemele? Ştii cum să le verifici? Ştii cum trebuie să le întrebi? Ştii cum trebuie să le sacrifici? Ştii cum trebuie să le oferi? Ştii cum trebuie să le protejezi?… Mai

bine nu chema decât să sacrifici prea mult; un dar este întotdeauna recompensat. Mai bine nu oferi decât să protejezi prea mult…

— E bine, Guillemot. Acum, şterge-o. Trebuie să mă întorc la Vrăjitori.

Guillemot nu aşteptă să i se spună de două ori. Curând, va fi ora mesei. Ajunse la uşă. Aici ezita, apoi se întoarse spre Qadehar care se ridicase.

— Maestre?

— Te ascult, Guillemot.

— Fiţi atent mâine.

— Îţi promit, fiule.

Guillemot simţi că i se umezesc ochii. Apoi se dojeni: ce impresie îi făcea Maestrului? Făcu un gest cu mâna spre Qadehar şi se grăbi să-l întâlnească pe Bertram în sala de mese.

12
REVELAŢIA

A doua zi, în zori, cei treizeci de reprezentanţi ai Guildei, aleşi pentru a da atacul în Lumea Incertă, s-au adunat în sala de gimnastică. Bineînţeles, Guillemot şi Bertram erau prezenţi, ca toţi musafirii din Gifdu. Cine ar fi vrut să rateze evenimentul? Vrăjitorii care participau la expediţie aveau o atitudine mândră, îmbrăcaţi în mantiile lor întunecate şi dotaţi cu sacii plini de instrumente şi de cărţi: fără îndoială, Umbra o să fie un adversar puternic şi nimic nu trebuia lăsat la voia întâmplării.

— Cred că nu s-a mai văzut niciodată o asemenea adunare! şuşotiră Bertram şi Guillemot. Aici se află crema Vrăjitorilor!

— A, da? îl ironiză Guillemot. Şi, totuşi, nu te văd acolo!

— Foarte hazliu!

Hărmălaia de la intrarea în sala de gimnastică le atrase atenţia: Marele Mag Charfalaq, şeful suprem al Guildei, venea şi el să asiste la plecarea în expediţie. Bătrânul, aplecat de spate şi aproape orb, cu faţa ascunsă sub gluga mantiei, înainta încet, ajutându-se de un baston, în direcţia lui Qadehar. Acest om şi aerul nobil al Marelui Mag, căruia toţi îi datorau respect, îi inspirau lui Guillemot o profundă antipatie. Antipatie legată şi de faptul că, vara trecută, bătrânul Vrăjitor a vrut să-l reţină în mănăstire contra voinţei lui! Dar chiar şi fără acest episod şi fără să poată spune de ce, ceva îl îngrozea la bătrânul Vrăjitor.

Charfalaq, după ce prinse mâna lui Qadehar între mâinile lui descărnate, se adresă bărbaţilor prezenţi în sala de gimnastică.

— Vrăjitori ai Guildei, începu cu vocea lui răguşită, este o zi mare. O să reuşim, poate, să punem capăt ameninţării pe care Umbra o face să apese de prea multă vreme asupra ţării noastre, Ys.

Un lung acces de tuse îl scutură pe bătrân.

— Am decis să-i încredinţez lui Qadehar responsabilitatea atacului, reluă el. Nimeni altul în afară de el nu era demn de o astfel de onoare.

Din toate părţile izbucniră aplauze care îi salutau declaraţia. Charfalaq ridică un braţ, trasă în aer *Kenaz,* Grafemul Focului care reconfortează, şi, în semn de binecuvântare, îl aruncă în direcţia grupului de Vrăjitori gata de plecare. Apoi se îndepărtă. Vrăjitorii se adunară şi se prinseră de mâini pentru a forma un lanţ. În frunte, Qadehar, imitat de ceilalţi, adoptă rapid opt posturi succesive, corespunzătoare cu opt Grafeme. Cântau în acelaşi timp acel *Galdr* care corespundea secvenţei. Ultimul cuvânt nu încetase să răsune, când sala de gimnastică se lumină, cât durează un fulger; ca aspiraţi de neant, cei treizeci de vrăjitori dispărură brusc, sub ochii uimiţi ai asistenţei.

Odată expediţia plecată, fiecare îşi reluă treaba. Charfalaq se retrase, Eugene îşi regăsi locul în hulubăria mănăstirii şi Qadwan îşi reluă locul în sala de gimnastică. În ce-l priveşte pe Guillemot, în lipsa Maestrului său, alese să rămână alături de Bertram, care îi acceptă tovărăşia, nu fără să protesteze sus şi tare că nu este un copil bun, şi că, dacă nu-şi pecetluiesc prietenia printr-un pact, îl trimite cu plăcere la plimbare. Dar, în realitate, Bertram era încântat!

— Acest *Galdr* al Deşertului este un lucru surprinzător, îi mărturisi Bertram lui Guillemot, evocând plecarea fulgerătoare a Vrăjitorilor. Este pentru prima dată când îl văd funcţionând.

Cei doi băieţi se îndreptară spre sala calculatoarelor.

— Este foarte practic, răspunse Guillemot. Cu acest *Galdr* nu mai este nevoie de Poartă! Se calculează exact traiectoria lui şi se trece dintr-o Lume în alta; la fel de uşor cum se trece de la un capăt în altul al Ţării Ys!

— Ai mai văzut pe cineva să facă asta în Ys? se miră Bertram încruntând sprâncenele.

— Da. Pe Maestrul meu. Într-o zi, mi-a venit în ajutor

intrând într-un arbore şi ieşind dintr-o stâncă, la mai mult de un kilometru.

— Teoretic, accepta Bertram, ştiu şi eu s-o fac! Dar niciodată n-am încercat…

— Qadehar spune că e nevoie de o mare experienţă în *Wyrd* ca să reuşeşti. Este total nerecomandabil pentru Ucenici şi pentru tinerii Vrăjitori să încerce mişcarea!

Râseră amândoi. Cum ajungeau la o bifurcaţie, verificau direcţia pe o Piatră Vorbitoare.

— Totuşi, reluă Bertram, ceva mă face să rămân aici, în timp ce alţi Vrăjitori îşi riscă viaţa ca să lupte împotriva Seniorului Sha!

Guillemot crezu că i se opreşte inima.

— Ce-ai spus? îl întrebă pe Bertram cu voce tremurătoare. Seniorul Sha?

— Da, pe toţi sfinţii, Seniorul Sha! Cel din turnul din Djaghataël. Nu ştii că el e Umbra?

— Umbra? Cum aşa, Umbra? se miră Guillemot.

— Charfalaq este cel care a ajuns la această concluzie, explică Bertram care îl studie bănuitor pe Guillemot. După descrierea făcuta de Gontrand, amicul tău zdrângânitor la banjo, care a scăpat din turnul din Djaghataël punându-şi viaţa în pericol, au considerat acest turn ca posibilul fief al Umbrei. Şi, cum cel care locuieşte acolo, Seniorul Sha, este bun prieten cu Thunku, omul care i-a trimis pe Gommoni şi pe Orki să te răpească, Charfalaq a dedus că Sha şi Umbra sunt una şi aceeaşi persoană… De ce eşti atât de tulburat?

Guillemot nu avu chef să răspundă. Simţi cum îl năpădeşte o teribila confuzie. De când Agathe, la întoarcerea din Lumea Incertă, i-a mărturisit că Seniorul Sha căuta să recupereze un băiat de vârsta lui care, probabil, ar fi fost fiul lui, se lansase în toate supoziţiile, chiar în cele mai nebuneşti. Fără să îndrăznească să vorbească despre asta cu Maestrul său şi nici atât cu mama lui! Îşi petrecea regulat nopţi întregi întrebându-se dacă nu-l minţise în legătură cu tatăl lui. Nu ajunsese la nicio concluzie satisfăcătoare… Totuşi, aflând că Maestrul

său îl dăduse în urmărire pe acest Sha, care probabil că era Umbra, dar care ştia cu siguranţă ceva despre originea lui, a fost foarte tulburat.

Se aşează pe pământ şi, în timp ce Bertram, incredul, încercă să-l încurajeze, plânse încetişor.

— Sunt aici, Maestre. Aţi vrut să mă vedeţi?

— Da, Lomgo… Scrib credincios… Trebuie să scriu două litere… Două litere foarte importante…

Omul cu ochi de răpitoare observă fără emoţie aparentă forma contururilor neclare care se agitau în fundul camerei, pe pereţii cenuşii. Mesele erau acoperite de hărţi şi de hârtii scrise neciteţ; pe jos, zăceau instrumente şi cărţi. În ultima vreme, Maestrul era cuprins de frecvente şi neobişnuite accese de agitaţie şi chiar Lomgo, care era considerat confidentul lui, nu ştia motivele. Bănuia că euforia Maestrului era, într-un fel sau altul, legată de copilul pe care îl căuta de ani de zile şi pe care în fine îl găsise. Dar cum să fii sigur cu Maestrul?

Silueta învăluită de întuneric se apropie de scrib, impasibil în tunica lui lungă şi albă. Craniul ras şi descărnat al omului strălucea în lumina torţelor, a căror flacără tremură la trecerea Maestrului.

— Lomgo… N-o să fii uitat în momentul triumfului meu… Scrib credincios, da, credincios…

Vocea puternică şi cavernoasă, care făcea să tremure servitorii, devenise mângâietoare şi Lomgo se simţi flatat. Făcu câţiva paşi spre unica lucarnă care lumina încăperea, unde se aşeza întotdeauna ca să scrie la dictarea Maestrului. Deschise trusa de scris şi, cu o mână de la care lipsea un deget, apucă o pană.

— O să-i scriem mai întâi lui Thunku… Apoi, o să-i scriem prietenului nostru… Vechiului nostru prieten, care se simte bine singur în turnul lui…

Maestrul izbucni într-un rânjet sinistru, care îl îngheţă pe Lomgo, pentru prima data după atât de multă vreme.

13
BĂTĂLIA DE LA DJAGHATAËL

Cei treizeci de Vrăjitori reapărură printre ruinele vechiului oraş Djaghataël. De la adăpostul zidurilor unei case pe jumătate dărâmate, cercetară împrejurimile. Sosirea lor în Lumea Incertă nu declanşase nicio agitaţie.

Chiar domnea un calm înspăimântător. O linişte de moarte. Păsările de mare, de obicei atât de zgomotoase, tăceau. Această atmosfera devenea apăsătoare. Qadehar nu pierdu timpul stând pe gânduri: trebuia să acţioneze. Dădu ultimele sfaturi şi Vrăjitorii se îndreptară spre marele turn care se înălţa, sumbru şi ameninţător, pe falezele care se prăvăleau chiar în Oceanul Imens.

Dar teama, în loc să se atenueze, crescu şi mai mult în apropierea bârlogului duşmanului. Nu se putură împiedica să nu arunce priviri neliniştite în jurul lor.

„Liniştea asta este ciudată, gândi Qadehar. Şi apoi, totul este prea simplu. Umbra nu este totuşi o debutantă pe care o poţi surprinde lesne! Ce aşteaptă ca să ne contracareze atacul, aruncându-şi vrâjile? Asta nu-mi place!”

Ajunseră la poalele turnului, în faţa unicei porţi de acces. Era zdravăn ferecată şi protejată de o vraja puternică. Liniştea, spartă regulat doar de valurile care se loveau de stânci, în contratimp, era neliniştitoare. Se dădură câţiva paşi înapoi, ca să vadă mai bine construcţia.

Vrăjitorul Ulriq se apropie de Qadehar:

— Tu, care eşti obişnuit cu Lumea Incertă, ştii ce înseamnă toate astea?

— Nu am nici cea mai mică idee, recunoscu Qadehar. Dar, de fapt, există câteva lucruri care nu se potrivesc.

— Crezi că Umbra ne-a auzit venind şi a fugit?

— Soluţia asta, fără îndoială, nu este cea mai rea, aprobă Qadehar, observând atent turnul.

Într-o parte a turnului, zăriră bârnele groase fixate în

ziduri şi care urcau în spirală până în vârf.

— Cu siguranţă că pe acolo a scăpat Gontrand, îi anunţa cu satisfacţie Qadehar pe Vrăjitorii care se strânseseră roată în jurul lui. Ca să forţăm poarta de intrare ne-ar lua prea mult timp. O să folosim calea de acces oferită de bârne, în sens invers, şi o să intram în turn pe sus!

În aceeaşi clipă, un vacarm uimitor răsună în spatele lor. Vrăjitorii se întoarseră ca unul singur, adoptând instinctiv *Stadha* lui *Naudhiz,* Grafemul rezistenţei la agresiuni.

— Nu aşa! urlă Qadehar văzându-şi discipolii. Suntem în Lumea Incertă, pentru Dumnezeu!

Pentru a stăpâni alfabetul magic, în Lumea Incertă trebuiau făcute numeroase corectări, modificând aspectul Grafemelor, în funcţie de noile forme ale constelaţiilor…

Zăpăciţi de a fi fost astfel păcăliţi, Vrăjitorii îşi modificară postura şi aşteptară înfipţi pe picioare atacul celei pe care o credeau a fi Umbra. Dar ce se năpusti asupra lor, izbucnind dintre ruine, nu avea nimic dintr-o umbră…

— Orki şi Hibrizi! urlă unul dintre vrăjitori. Dar de unde au apărut? Sunt cu sutele!

— Am căzut într-o capcană! mormăi Qadehar. Ne aşteptau!

De fapt, năvălind în fostul oraş, o mulţime de Orki, creaturi gigantice croite pentru fugă şi luptă, şi Hibrizi, un amestec de Ork cu om, se năpustiră asupra lor urlând şi învârtind topoarele şi măciucile.

Qadehar aprecie rapid situaţia. Mişcarea de încercuire a monştrilor era perfectă: Vrăjitorii erau prinşi între turn, pe de-o parte, şi ocean, de cealaltă parte, ceva mai departe.

— Ne-au încercuit! îi anunţă Qadehar. Trebuie să le ţinem piept şi să ne batem.

Din nefericire, în pofida tuturor antrenamentelor din subsolurile de la Gifdu, Vrăjitorii erau obişnuiţi să folosească puterea Grafemelor sub cerul Ţării de Ys. Surprinşi de atacul masiv şi stânjeniţi de proasta cunoaştere a Grafemelor în Lumea Incertă, n-avură timp sa creeze *Galdr* care i-ar fi pus la adăpost de agresori.

Primii Orki fură fixaţi de pământ cu un *Ingwaz* neîndemânatic proiectat. Al doilea val fu stopat cu *Thursaz* lansat prea slab. Al treilea val ajunse asupra lor, înainte să poată acţiona… Chiar lângă Qadehar, un Vrăjitor primi în cap o măciucă ghintuită şi se prăbuşi. Mai departe, un altul simţi lama unei săbii în pântece şi se prăbuşi scuipând sânge. Unii reuşiră, pentru moment, să se pună sub protecţia unei Armuri a lui *Elhaz,* prost construite. Şi, cum prevăzuse Qadehar, loviturile de sabie sfârşiră prin a veni de hac acelor *Galdr* fragile şi acelor Grafeme atât de prost invocate.

Cu toată atitudinea eroică a Vrăjitorilor, care scoseseră din funcţie numeroşi monştri, expediţia din Ţara de Ys era încet, încet decimată sub loviturile brutelor sângeroase.

Qadehar respinse, cu ajutorul unui *Thursaz* proiectat cu furie, atacul unui Hibrid uriaş. Acesta se înfundă grohâind în nisip. Alături de el, la adăpostul unei Armuri a lui *Elhaz* care părea să reziste, doi Vrăjitori aruncau farmece împotriva duşmanilor. În faţă, apăraţi de *Stadha* lui *Naudhiz,* alţi trei tovarăşi făceau faţă unor Orki spumegând. Qadehar mătură câmpul de luptă cu privirea. Şase! Nu erau decât şase Vrăjitori în picioare, din treizeci care alcătuiau grupul la plecarea din Ys! Îşi strânse pumnii. Trebuiau sa se pună la adăpost, cu orice preţ.

— La turn! urlă el spre tovarăşii lui. Ne repliem spre turn!

Renunţând la protecţia farmecelor, Vrăjitorii se aruncară pe urmele lui. Ajunseră în faţa bârnelor care duceau spre vârful turnului, cu un mic avans faţă de armata de Orki.

— O, nu! gemu Qadehar.

Stupefiaţi, Vrăjitorii observară că bârnele cele mai apropiate de pământ erau tăiate, ca să interzică accesul în donjon. În spatele lor, monştrii se apropiau.

— Nu e timp de pierdut, spuse Ulriq, unul dintre vrăjitorii care îl urmau. Voi patru, acolo! Doi care iau postura lui *Naudhiz,* ca să-i apere pe ceilalţi, doi care lansează *Thursaz!* Descurcaţi-vă, dar ţineţi-i pe Orki cât

mai departe posibil!

Apoi se întoarse spre Qadehar.

— O să te ajut să te caţeri până la primele grinzi. Trebuie să pătrunzi în turnul acesta blestemat şi să dai lupta cu Umbra.

Qadehar protestă.

— N-o să va abandonez niciodată!

Ulriq întoarse spre el o privire rugătoare.

— Este singura noastră şansă. Singura şansă ca să nu fi murit pentru nimic. Te implor, Qadehar, eşti singurul în stare.

Orkii se năpustiră asupra barajului magic al Vrăjitorilor. Dar acesta nu rezistă multă vreme. Atunci, Ulriq se sprijini de perete şi-i făcu semn lui Qadehar.

Maestrul Vrăjitor se hotărî repede şi se câţara pe umerii tovaraşului său. Atinse bârna. Apoi îşi luă avânt ca să se caţere pe urmatoarea. Ulriq îi aruncă o ultimă privire şi alergă în ajutorul celorlalţi.

Maestrul Vrăjitor avea lacrimi în ochi. La picioarele turnului, prietenii lui erau masacraţi de hoardele din Yâdigâr, al cărui blazon îl recunoscu în jurul gâturilor mai multor Orki, un leu urlând, înconjurat de flăcări. Infamul Thunku nu pierdea nicio ocazie! Dar Ulriq avea dreptate: pentru ca sacrificiul oamenilor Guildei să nu fie în van, el trebuia să pătrundă în turn şi să distrugă Umbra, duşmanul lor.

Se strădui să uite strigătele de disperare şi de durere ale Vrăjitorilor, apoi se concentră la lupta pe care se pregătea s-o ducă.

Puse piciorul pe platformă şi reperă imediat o fereastră înaltă, închisă cu un zăvor. Proiectă *Elhaz* în forma din Lumea Incertă şi, sub efectul Grafemului de deblocare, poarta se deschise, dezvăluind o scară care se cufunda în adâncurile construcţiei. O luă în acea direcţie.

Mai jos, descoperi o uşă metalică. Era întredeschisă. O împinse şi pătrunse într-o încăpere mare şi rotundă, acoperită cu un tapet roşu ca sângele.

Domnea o dezordine de nedescris; totul era cu susul în

jos. Mobilele erau răsturnate; cărţile zăceau pe jos, alături de instrumente pentru alchimie, zdrobite. S-ar fi zis că încăperea fusese răscolită de la un capăt la altul.

În mijloc, o Poartă, asemănătoare celor care permit accesul în Ţara de Ys, în Lumea Reală şi în Lumea Incertă, şi prin care Gontrand ajunsese cu siguranţă în turn, fusese distrusă cu lovituri de măciucă.

Qadehar trecu peste mobilele răsturnate, cărţile şi resturile de instrumente. Privi în spatele fiecărui tapet. Apoi părăsi încăperea şi exploră restul turnului.

Era gol.

Ajunse din nou pe platformă şi, peste câmpul de bătălie şi clocotul oceanului, îşi urlă furia şi mânia.

14
INTRUSUL

Bertram alese să-l ducă pe Guillemot în camera lui. I se părea că era cea mai înţeleaptă decizie pe care o putea lua. Înţeleaptă? Cu siguranţă, acest băiat îl influenţa! Nu pricepuse niciodată de ce descoperirile legate de subiectul Umbrei îl aruncau pe Ucenic într-o asemenea disperare. Ştia Guillemot despre Seniorul Sha nişte lucruri de care ceilalţi nu aveau habar?

Îi propuse să-i ţină companie, dar Guillemot îl refuză, cu un zâmbet şters ca scuză, asigurându-l că se simte bine şi că preferă să rămână singur.

Tânărul Vrăjitor îl lăsă în camera lui şi coborî scara spre curtea interioară, în centrul mănăstirii.

În curte, sub cerul fără nori, o luă spre galeria cu arcade. În acel moment, auzi un zgomot care venea dinspre poarta cea mare… Un zgomot surd. Se opri.

Crezu mai întâi că se bate din afară ca să se intre. Dar, când loviturile deveniră mai puternice şi când poarta începu să se zgâlţâie, înţelese că se petrecea ceva neobişnuit… şi grav.

Aruncă o privire scurtă în jurul lui: era singur. Ceilalţi Vrăjitori erau împrăştiaţi aproape peste tot în mănăstire. Nimeni nu se putea îndoi că sediul Vrăjitoriei din Ys era luat cu asalt chiar în acest moment! Gifdu nu avusese niciodată gardieni; poarta făcea faţă singură. Până astăzi…

Un şoc mai violent decât celelalte făcu să tremure zalele grele ale lanţului. Bertram se ascunse în spatele unei coloane, cu inima bubuind. Căuta cu febrilitate toporul din sacul de vrăjitor, dar îşi aminti că-l lăsase în cameră. Îşi înăbuşi o înjurătură. Dintr-odată, cu un zgomot îngrozitor, poarta cedă şi se deschise, lăsând să pătrundă un fum alb, din care răsări un individ înalt, îmbrăcat într-o mantie grea, roşie, de culoarea sângelui.

„Umbra, cu siguranţă este Umbra, gândi Bertram,

regâsindu-şi sângele rece. Pe Dumnezeu! Ce-o să fac? Spirite din Gifdu, inspiraţi-mă!”

Omul în roşu avansă cu pas apăsat. Făcu un gest şi poarta se închise în spatele lui, cu o pocnitură violentă.

„Trebuie prevenit Charfalaq, îşi spuse Bertram. Dacă cineva se poate opune Umbrei, el este acela! Dar cum să fie avertizat?!”

În timp ce vrăjitorul reflecta la cea mai bună metodă de a acţiona, cu o voce grava, intrusul invoca un *Galdr* spre poartă.

„Clopotul! Clopotul de onoare! îşi aminti brusc Bertram. El foloseşte pentru a fi anunţate vizitele excepţionale. Dacă bat clopotul, poate ceilalţi vor înţelege că se întâmplă ceva! Hai, bătrâne, continuă el ca să-şi dea curaj, dacă eşti cu adevărat ceea ce crezi, dovedeşte-o! Onorează-l pe Gérald şi demonstrează-i că a avut dreptate să facă din tine un Vrăjitor, împotriva părerii tuturor!”

Bertram respiră adânc, porni în direcţia zidului unde atârna lanţul care acţiona clopotul greu de bronz. Omul în roşu se întoarse, dar cu o fracţiune de secundă prea târziu. Grafemul lui de neutralizare nu-l atinse pe Bertram decât în momentul când acesta apucase lanţul.

Tânărul Vrăjitor se prăbuşi la pământ ca lovit de o descărcare electrică; totuşi, clopotul, pus în mişcare, îşi declanşă sunetul puternic.

Omul în roşu nu păru să se îngrijoreze. Fără să se grăbească, invocă *Perthro,* Ghidul, amestecă *Elhaz,* care ridica zăvoarele, *Uruz,* care calma spiritele dintr-un loc, şi *Isaz,* care ajuta la concentrare, suflă apoi numele lui Guillemot asupra *Lokk* pe care îl crease… Lăsă vraja să-i pătrundă în suflet, apoi, cum ştia exact unde merge, o luă pe culoarele mănăstirii.

Sunetul neobişnuit al clopotului de onoare îl smulse pe Guillemot din meditaţie. Ce vizitator excepţional primea Gifdu? Târându-şi picioarele, se apropie de fereastra camerei. Privi în curte şi înţepeni pe loc. De unde se afla, îl putea vedea pe Bertram întins fără cunoştinţă lângă poarta

de intrare. Şi, alături de el, silueta masivă a unui bărbat îmbrăcat într-o mantie de un roşu ca sângele…

Guillemot se îndepărtă grăbit de fereastră. La naiba! Să fie Umbra? În orice caz, era cineva care reuşise să forţeze apărarea din Gifdu şi care pusese la pământ un Vrăjitor!

Reveni la fereastră şi îl observă cu atenţie pe intrus. Nu-l putea auzi, desigur, dar, urmărindu-i ochii şi buzele care formau *Mudra* şi care desenau Grafeme în aer, înţelese imediat că se compunea o vrajă.

— *Perthro, Elhaz, Uruz, Isaz…* murmură Guillemot pentru el. *Galdr* sau *Lokk,* individul încearcă să treacă peste toate obstacolele! Cauta pe cineva, e sigur. Şi mă tem că acela sunt eu! În orice caz, ultimul lucru care e de făcut e să rămân aici.

Ucenicul Vrăjitor apucă sacul din zbor şi, în timp ce intrusul pătrundea în clădire, o luă pe scara de salvare, care ducea în curte.

Odată ajuns sub arcade, se grăbi spre poarta de intrare. În trecere se opri să verifice dacă Bertram încă respiră, apoi încercă să deschidă poarta: zadarnic, era pecetluită din interior.

Guillemot gândi repede. Singura şansă de a se salva, dacă omul în roşu voia să-l prindă, era să dispară în labirintul de coridoare al mănăstirii şi să se adăpostească. Nu mai aşteptă nicio secundă şi se grăbi s-o facă.

Chiar în momentul în care Ucenicul părăsi curtea, omul în roşu pătrunse în camera pe care o abandonase cu câteva clipe mai devreme. Dintr-o privire, înţelese că Guillemot nu era acolo. *Lokk* de investigare îl ajută să nu mai piardă timp şi să se angajeze pe culoarele de la parter.

La cotitura unui coridor, dădu nas în nas cu un grup de vrăjitori pe care Qadwan şi Gérald îi conduceau în direcţia porţii de la intrare. Elaboră cu o viteză uimitoare o vrajă de imobilizare care îi legă pe nefericiţi de pământ.

Apoi, fără să mai dea nicio atenţie Vrăjitorilor care gesticulau şi urlau de furie, o luă prin labirint. Ezită în faţa primei bifurcaţii şi apoi o luă la dreapta. Traseul părea să

ducă la subsol. La a doua bifurcaţie, omul consultă o Piatră Vorbitoare şi avu confirmarea că se afla pe drumul cel bun, care ducea în adâncurile mănăstirii Gifdu.

15
URMĂRIT!

Din coridor în coridor, Guillemot se afunda tot mai adânc în inima mănăstirii.

Scoase din sac planul general al locurilor, plan furat din memoria centrală a calculatorului, la prima lui şedere la Gifdu, cu trei luni înainte. De câte ori se îndoia de poziţia sau de direcţia luată, consulta febril planul. Lichenii fosforescenţi care rodeau plăcile zidurilor şi plafonul luminau slab.

Pietrele Vorbitoare confirmau şi îi decideau alegerea. Unele nu fuseseră atinse de multă vreme şi trebui, mai întâi, pentru a le descifra, să înlăture stratul de praf care le acoperea. Bineînţeles, încerca să facă cât mai multe ocoluri, ca să-şi deruteze urmăritorul…

Din timp în timp, auzea paşi răsunând, în depărtare, pe coridoare. Era omul cu mantie roşie care se apropia, era sigur de asta! În forul lui interior ştia că va fi dificil să-l depăşească: în curte, îl văzuse pe individ formând o vrajă de orientare şi căutare care îi era destinată, cu siguranţă, lui! Trebuia pas cu pas să menţină o distanţă între el şi omul în roşu şi să spere că renunţă sau că vraja se pierde…

Curând, Guillemot ajunse în faţa unei bifurcaţii importante. Făcu o pauză şi consultă planul: culoarul din stânga ducea direct la suprafaţă; cel din faţă ducea într-o fundătură; cel din dreapta conducea spre fostele mine. Dacă voia să-şi deruteze urmăritorul, acum era momentul să încerce, acum sau niciodată!

Se gândi un timp la cel mai bun mod de a proceda. Se miră că este capabil de atâta sânge rece, într-un moment când îşi juca viaţa în această cursă de urmărit-urmăritor! Dar situaţiile-limită erau preferatele lui. Poate pentru că presupun acţiune şi împiedică întrebările dureroase.

Începu prin a scoate din sac Piatra Vorbitoare falsă care

îl făcuse într-o zi să nu mai primească desertul! Astăzi îl va ajuta poate să-şi salveze viaţa.

Înmuie cu salivă semnele care indicau direcţia de urmat şi le remodelă, înainte de a sufla asupra lor ca să se întărească din nou. Lipi Piatra falsă, ce indica de acum o nouă fundătură în culoarul care ducea la mine.

O luă apoi pe culoarul din stânga care urca spre suprafaţă, pe o distanţă de o sută de metri, apoi reveni pe urmele lui până la bifurcaţie.

Acolo invocă *Dagaz,* Grafemul care suspenda timpul, şi, în acelaşi timp, dacă era formulat altfel, dădea invizibilitate mintală, şi îl stabiliză cu o *Mudra.*

Apoi se afundă pe coridorul din dreapta, care ducea spre mină.

Puţin timp după aceea, omul în roşu se opri la bifurcaţie. Puternicul *Lokk* de investigare începea să slăbească. Îi indica totuşi încă destul de clar că prada lui a luat-o pe culoarul din stânga. Consultă Piatra Vorbitoare: drumul ducea spre suprafaţă. Tânărul Ucenic nu ezitase multă vreme…

Omul verifică totuşi direcţia spre care o luau celelalte coridoare: două fundături. Nu ezită prea mult şi mări pasul hotărât spre drumul care ducea la suprafaţă.

Curând, Guillemot nu mai auzi niciun zgomot în spatele lui. Şmecheria lui reuşise! Se lăsă pe pământul unei încăperi, un fost depozit în perioada când mina era exploatată.

Acum, pentru că această cursă urmărit-urmăritor se terminase, tremura din toate încheieturile. Din reflex, încercă să scoată de sub pulover medalionul în formă de soare pe care tatăl lui i-l lăsase înainte de a dispărea şi pe care nu-l scotea niciodată de la gât, înainte ca Agathe sa i-l ia. Ceea ce a făcut ca hoaţa să fie răpită de Gommoni. Dar cât era de uituc, bijuteria nu era acolo! Agathe nu i-l dăduse înapoi Ucenicului: se lăsase jefuită de un soldat al lui Thunku, la sosirea ei în Lumea Incertă. Guillemot ar fi avut atâta nevoie de o susţinere în acest moment! Chiar de susţinerea unui tată necunoscut.

Îi trebui un moment, înainte de a-şi regăsi calmul. Gravă un *Dagaz* pe pământ cu ajutorul acelui *Ristir,* pentru ca Grafemul să-şi păstreze puterea. Apoi scoase din sac o sticluţă cu apă şi două mere pe care le avea întotdeauna cu el. Nu-i rămânea decât să aştepte.

16
GUILLEMOT ÎŞI CONFIRMĂ TALENTELE

Guillemot ronţăi jumătate dintr-un măr şi bău o gură de apă. Apoi se instală confortabil, scoase din sac o haină lungă, gri, moale şi uşoară: era haina unui Omuleţ din Virdu, pe care a cărat-o tot timpul călătoriei în Lumea Incertă. Nu s-a despărţit de ea niciodată. Se înfăşură cu un sentiment de bine şi, obosit de cursa chinuitoare, se lasă furat de somn.

Avu un vis straniu. Maestrul Qadehar bătea în poarta mănăstirii şi urla: „Guillemot! Guillemot! Deschide-mi!”

Se trezi tresărind şi îşi luă capul în mâini. Imaginea lui Qadehar dispăru, dar îi auzea încă vocea foarte clar!

„Guillemot, spunea ea, mă auzi?”

— Maestre, dumneavoastră sunteţi? articula Guillemot, stupefiat.

„Da, eu sunt. Dar e inutil să strigi, fiule, îţi vorbesc în gând. Răspunde-mi la fel.”

„Dar… cum e posibil?”

„Am alcătuit o vrajă în jurul lui *Betkana,* Grafemul care permite intrarea în comunicare cu spiritele. Mi-e greu să te localizez…”

„Din cauză că am gravat un *Dagaz* alături de mine… Dar ce faceţi acolo?”

„Am căzut într-o capcană în Lumea Incertă. Nu am timp să-ţi explic. Pentru Dumnezeu, Guillemot, mai bine spune-mi ce se întâmplă! Sunt în faţa mănăstirii şi poarta refuză să se deschidă! Nimeni nu-mi răspunde la chemare!”

„Este Umbra, Maestre, explică Ucenicul formând cuvintele în gând. Cineva foarte înalt, cu o mantie roşie! A reuşit să deschidă poarta şi să-l neutralizeze pe Bertram… Poate şi pe toţi Vrăjitorii! L-am văzut aruncând o vrajă de căutare. Mă urmăreşte, Maestre!” „Linişteşte-te, Guillemot. Unde eşti?” „Sunt în subsol. Într-un coridor care duce la fosta mină. Cred că am reuşit să-i scap.”

„Fii atent, Guillemot. Umbra sau nu, acest om pare să stăpânească o magie foarte puternică.” „Trebuie să mă ajutaţi, Maestre… Faceţi ceva!” „Poarta este blocată din interior şi vrăjile cu care Guilda a înconjurat Gifdu mă împiedică să folosesc căile *Wyrd* pentru a te întâlni. O să văd ce pot face, dar asta mi se pare… Atenţie, Guillemot! Cineva încearcă să ne intercepteze comunicarea! Trebuie să sting *Berkana,* ca să nu te găsească…”

Vocea lui Qadehar dispăru şi Guillemot se pomeni din nou singur. Dar ştia că Maestrul lui era acolo, gata să-i vină în ajutor! Ideea îl înviora. Totuşi, misteriosul urmăritor, pierdut pentru un timp, era din nou pe urmele lui.

Probabil că nu avea prea mult timp la dispoziţie.

„Gândeşte, bătrâne, gândeşte!” se încuraja el.

Trebuia cu orice preţ să deblocheze blestemata aia de poartă de la intrare şi să se pună la adăpost de omul cu mantia roşie, şi asta până când Maestrul său îi va veni în ajutor.

A doua problemă i se păru imediat mult mai simplu de rezolvat şi o atacă. Începu să gândească cu voce tare:

— Trebuie să mă pregătesc de sosirea omului în roşu… Dar cum să mă pun la adăpost? Noaptea trecută, Maestrul a vorbit despre *Galdr* al Armurii lui *Elhaz* şi de *Lokk* al Coifului Terorii… A spus că unul este mai simplu de folosit şi că celălalt este mai puternic. Pe care să-l aleg? Sigur, stăpânesc mai bine *Galdr.* Dar va fi suficient împotriva acestui om? Să vedem… A reuşit să intre în Gifdu. Mă tem că şi *Lokk* este prea slab ca să-l oprească! Şi dacă… dacă încerc altă soluţie? Curaj, să vedem dacă sunt în stare!

Se mişcă spre mijlocul încăperii, apucă pumnalul şi, aşa cum îl văzuse făcând pe maestrul său în faţa Vrăjitorilor în sala de antrenament, gravă şase simboluri în jurul lui. Dar nu, acesta nu era *Elhaz* care îl fixa de pământ! Se strădui să reproducă, de şase ori unul după altul şi cât mai exact posibil, *Lokk* al Coifului Terorii, pe care Maestrul l-a desenat în aer, sub ochii lui, noaptea trecută.

„Joc tare, gândi el. Maestrul Qadehar i-a spus: o singură

greşeală şi *Lokk* nu va funcţiona. Eu am făcut şase! De şase ori mai multe şanse ca acesta să eşueze!”

Când termină treaba, se odihni o clipă. Concentrarea îl făcuse să transpire şi să se simtă epuizat. Apoi pronunţă incantaţia pentru *Galdr* al Armurii, modificând-o uşor:

— Prin puterea lui Elhaz, Erda şi Kari, Rind, Hir şi Loge, AEgishjamur în faţă, Aigishamur în spate, jegishamur la stânga, AEgishjamur la dreapta, AEgishjamur dedesubt, AEgishjamur deasupra, AEgishjamur, protejează-mă! ALU!

Combinase puterea unui *Lokk* şi a unui *Galdr.* Asta ar fi fost suficient ca să-l oprească pe urmăritor?

Guillemot simţi aerul fremătând în jurul lui. Apoi, totul reveni la normal.

„Sper că funcţionează…” suspină el.

Nu i-a mai rămas decât să se ocupe de poarta de intrare. „Dar cum?” îşi spuse. Cum s-o deschidă din subsolul unde se afla? Cunoştinţele lui nu erau atât de bogate pentru a acţiona la distanţă cu o vrajă. Iar omul în roşu blocase poarta cu Grafemele protectoare! Trebuia sa se gândească mai întâi la un mijloc prin care să le anuleze. Da, un mijloc la care omul în roşu nu se gândise…

Cuprins de o inspiraţie de moment, Guillemot scotoci în sac. Scoase carnetul şi luă din el o foaie împăturită în patru, pe care era imprimată lista dosarelor disponibile în programul informatic de la Gifdu, program furat din calculator odată cu planul mănăstirii, şi o consultă febril.

— Meniuri pentru luna noiembrie, Bugetul pe anul în curs, Lista persoanelor ostile Guildei… Ah, uite: Securitatea mănăstirii! Sunt sigur că înăuntru există o soluţie ca să deschid poarta! Numai… Numai că mă găsesc în locul cel mai îndepărtat de sala de informatică şi nu am un calculator în sac!

Faptul că îşi auzea vocea îi făcea bine. Gândea din răsputeri. Bătea automat în pământ, când îi veni o idee. Grozav! Dar soluţia este aici! Nu avea calculator; nu avea decât să-şi facă unul!

Apucă din nou *Rister* şi trasă pe pământ, cât mai exact posibil, conturul unui ecran şi tastatura unui calculator.

Era etapa cea mai simplă. Îşi acordă un timp de gândire, apoi decise să facă un *Galdr* chemând *Fehu,* care schimba obiectele în energie, şi *Gebu,* care stabilea comunicarea:

— Prin puterea lui Frey şi a Păianjenului, a lui Gefn şi a Darului, Fehu crescut cu lupul, Gebu ferit de lipsuri, foste şi prezente, vă chem energiile! FEG!

Ecranul calculatorului pe care Guillemot îl desenase pe pământ se lumină slab. Se aplecă şi, repede, deplasă cursorul care tremura sus, în stânga. Nu vedea mare lucru, dar era destul! Având grijă să atingă clapele de pe pământ ale tastaturii, bătu „Maestrul Donjonului”, cuvântul de cod care îi dăduse deja acces în programul secret. Recunoscu cu greu pagina de deschidere, atât de slabă era lumina ecranului. Reuşi să distingă „Parola” care clipea pe fundalul înstelat.

Realiză acelaşi tur magic ca şi ultima dată, desenând *Elhaz* şi obligând Grafemele să distrugă zăvorul electronic. Se regăsi imediat în meniul interzis. Se duse direct la dosarul „Securitatea mănăstirii” şi apasă pe tasta „Enter”. Luase puţin pământ pe degete.

— Să vedem… Să aruncăm o privire la rubrica „în caz de urgenţă”.

Tasta de acces, uşor ştearsă, răspunse mai greu. Guillemot descoperi atunci la subrubrica „Poarta de intrare” un fişier numit „O îmbunătăţire semnată Gérald!”. Căută imediat.

— Genial! jubilă Guillemot. Se poate deschide poarta de pe calculator! Este legată la sistemul de deschidere mecanică… Gérald trebuie să fi ştiut că ceilalţi se tem de calculator. Şi aş paria pe oricât că n-a spus nimănui!

Guillemot clică pe fişierul care comanda deschiderea mecanică de urgenţă a porţii.

Nu se întâmplă nimic.

Îşi dădu seama că tasta era aproape ştearsă. Luă stiletul şi îi dădu formă din nou, apoi o acţionă încă o dată. De data aceasta, calculatorul înregistră cererea. Nu avea posibilitatea să verifice dacă acolo, sus, motoarele care acţionau poarta instalată de prevăzătorul Gérald s-au

arătat mai puternice decât vrăjile omului în roşu. Dar spera din toate puterile!

În faţa lui, ecranul calculatorului de ocazie tremură, apoi se stinse. Ucenicul îl şterse cu mâna şi îşi reluă aşteptarea.

17
REGĂSIRI NEPREVĂZUTE

Un zgomot de paşi îl făcu pe băiat să tresară. Un pas greu, calm. Se apropia de camera unde se refugiase!

Guillemot verifică fără să se agite dacă *Lokk* de care era înconjurat şi pe care îl ţesuse într-un *Galdr* de protecţie era încă la loc.

Cu inima bătând, văzu o siluetă ivindu-se la capătul coridorului de piatră. O siluetă masivă, drapată într-o mantie mare, roşie, de culoarea sângelui! Când îl zări pe Guillemot, omul se opri. Îşi scoase gluga şi îşi eliberă faţa pe care crescuse o barbă de câteva zile.

Avea părul castaniu şi buclat şi ochi foarte frumoşi de culoarea ametistului. Nu era foarte bătrân, treizeci şi cinci de ani, poate.

Se adresă lui Guillemot cu o voce gravă.

— Ei bine, băiete, se poate spune că m-ai făcut să alerg! Foarte îndrăzneaţă mişcarea cu Piatra Vorbitoare falsă. Şi pariez că ţi-ai ascuns identitatea mintală în spatele bătrânului *Dagaz!* Mă înşel?

— Cine sunteţi? îl întrebă Guillemot, derutat de aspectul şi de vocea prietenoasa a celui care îl urmărise.

— Acolo de unde vin, mi se spune Seniorul Sha.

— Se… Seniorul Sha? bâigui Guillemot.

— Mă cunoşti? se miră omul în roşu.

— Să zicem că… Umblă o poveste în legătură cu dumneavoastră…

— O poveste care, cu siguranţă, n-are nicio legătură cu adevărul, crede-mă, îl întrerupse Seniorul Sha. Povestea mea poate o să-şi găsească aici măcar o parte din sfârşitul ei… Nu-ţi fie teamă, nu-ţi fac niciun rău.

Înaintă. Instinctiv, Ucenicul avu o mişcare de recul; apoi îşi aminti că se află la adăpostul unui *Galdr* şi înălţă capul în semn de provocare. N-ar fi sperat că vraja lui să fie atât de rezistentă…

La mai puţin de un metru de Guillemot, acolo unde *Aigishjamur* era trasat, omul se lovi de un zid invizibil. Mormăi de surpriză. Dădu înapoi câţiva paşi şi făcu un gest complicat în aer. Apăru o izbucnire de steluţe aurii.

Protecţia Armurii lui *Elhaz*, construită de ucenic şi întărită de puterea unui *Lokk,* tremură, dar rezistă. Seniorul Sha scoase un fluierat admirativ.

— Bravo, fiule! Nu ştiu dacă eu aş fi făcut-o mai bine!

Aruncă spre băiat o privire amuzată, pe care Guillemot o susţinu, fără să cedeze.

— Îmi imaginez că este inutil să te întreb dacă renunţi la apărare: îţi provoc teamă şi înţeleg. Bineînţeles că aş putea să-ţi înlătur apărarea, destul de repede, dar nu încerc să te prind. Vreau doar să ştiu câteva lucruri. Şi, pentru asta, o simplă vrajă este de ajuns.

Omul desenă în aer o nouă succesiune de Grafeme şi şuşoti cuvinte de neînţeles. Imediat, Guillemot se simţi ciudat.

I se păru că ceva îi umbla prin cap, vizitându-i creierul. Gemu. Ar fi vrut să se opună acestei îngrozitoare intruziuni, să alunge departe de el aceste degete invizibile care îi răscoleau spiritul!

Încercă să cheme Grafemele în ajutor, dar niciunul nu răspunse. Apoi, această senzaţie îngheţată dispăru la fel de repede cum apăruse. De cealaltă parte a Armurii lui *Elhaz,* Seniorul Sha îl privea trist.

— Sunt dezolat, băiete. Mi s-a spus… Am crezut că… Dar tu nu eşti cel pe care credeam că o să-l găsesc. Vai… Sper că o să mă ierţi că te-am speriat…

În momentul când pronunţa aceste cuvinte enigmatice, un zgomot se făcu auzit. În secunda următoare, Qadehar îşi făcu intrarea fulgerătoare în încăpere.

— Guillemot! strigă el descoperindu-şi Ucenicul în mijlocul Armurii lui *Elhaz,* stând faţă în faţă cu o siluetă impunătoare. Ce faci?

— Bine, Maestre! Şi sunt extraordinar de mulţumit să vă văd.

— Şi eu la fel, fiule!

Qadehar se întoarse spre omul cu mantia roşie, care nu se mişcase.

— Oricine ai fi, o să regreţi că te-ai strecurat în Gifdu şi că te-ai luat de elevul meu! mormăi Qadehar.

Vrăjitorul adoptă o *Stadha* ofensivă şi îşi provocă adversarul. Dar, când văzu faţa Seniorului Sha, rămase mut de uimire.

— Tu? Dar te credeam mort! Unde te-ai ascuns? Ce faci tu aici?

— Ei da, eu sunt, bătrâne camarad! răspunse omul cu un surâs trist. În ce priveşte restul, ar trebui să găseşti singur un răspuns…

Profitând de uimirea care îl cuprinsese pe Qadehar, Seniorul Sha sări în faţă şi îl puse la pământ pe Vrăjitor cu o lovitură de pumn. Apoi se afundă pe coridor.

Guillemot se grăbi să şteargă cu piciorul vraja de protecţie şi sări în ajutorul Maestrului care zăcea fără suflare.

— Cum va simţiţi, Maestre?

Guillemot îl ajută pe Qadehar, îl sprijini de unul dintre pereţii încăperii şi îi dădu să bea restul de apă din sticla lui.

— Bine, bine, Guillemot. Îţi mulţumesc. Dacă n-aş fi fost epuizat de călătoria între Lumi, niciodată nu m-aş fi lăsat surprins.

— N-ar trebui să ne luam după omul în roşu?

Qadehar făcu un gest de lehamite.

— Inutil. La ora asta trebuie să fi părăsit Ys.

— L-aţi văzut pe Bertram? Era adormit lângă intrare. Îşi revenise?

— Prietenul tău îşi recăpătase cunoştinţa, în timp ce poarta… De fapt, cum ai făcut s-o deschizi? Şi ce făceai în mijlocul Armurii lui *Elhaz?*

— O să vă povestesc, Maestre, evită Guillemot răspunsul, roşind. Aveţi noutăţi de la Gérald şi de la ceilalţi?

— Da, sunt sănătoşi. Tocmai se zbat într-o vrajă de imobilizare. În afară de Charfalaq, care n-a dat niciun

semn. Oricum, izolat în donjonul lui, n-ar auzi nici măcar dacă Ys s-ar scufunda în valuri! N-am avut timp să-i eliberez, m-am grăbit să te găsesc.

— Atunci, Seniorul Sha nu este atât de râu, pentru că n-a ucis pe nimeni!

— Seniorul Sha? De unde ştii că este Seniorul Sha? se miră Qadehar.

— El mi-a spus, Maestre. De altfel, nu avea aerul că vrea să-mi facă rău. Voia pur şi simplu să verifice ceva. Şi cred că a fost decepţionat…

— Seniorul Sha, repetă Qadehar, gânditor dintr-odată. Ne aflăm pe un drum greşit de la început? La naiba, nu pricep nimic!

— Ce s-a întâmplat, Maestre, în Lumea Incertă?

Qadehar se lipi de perete şi suspină.

— Eram aşteptaţi. Am căzut într-o ambuscadă. Orkii ne-au atacat, cu sutele. În timp ce escadronul meu de Vrăjitori era asaltat de loviturile lor, eu am intrat în turnul Seniorului Sha unde mă gândeam că o să găsesc Umbra. Dar turnul era gol. În acest timp, Sha forţa poarta de la Gifdu…

— Unde credea că o să găsească pe cineva, urmă Guillemot. Dar pe altcineva decât pe mine! Da, nu ştiu nimic…

— Vrei să spui că omul ăsta… Că tu nu eşti cel pe care îl căuta? Eşti sigur? întrebă Qadehar, observându-l pe Guillemot cu coada ochiului.

— Asta mi-a spus. Vă miră, Maestre?

— Nu, nu… evită Qadehar. Fiecare se aştepta, evident, să găsească pe altcineva, adăugă el, perplex.

— Ce vreţi să spuneţi? Oh, Maestre… vă implor, răspundeţi-mi! După câte s-au întâmplat astăzi, am dreptul să ştiu!

— Calmează-te, Guillemot. Da, ai dreptul. Ceea ce vreau să spun este că am atacat Djaghataël pentru că am crezut că Seniorul Sha şi Umbra sunt una şi aceeaşi persoană. Or, Sha nu este Umbra…

— De unde ştiţi?

— Pentru că acela care ţi-a spus că se numeşte Sha este în realitate Yorwan, un fost coleg de studii, care era cadetul meu la Gifdu. El este Vrăjitorul strălucitor şi promiţător care a dispărut într-o zi, luând cu el *Cartea Stelelor,* şi pe care nimeni nu l-a mai putut localiza în Lumea Incertă. Astfel încât am crezut că a murit…

Sha reapăru în apropierea turnului său, printre ruinele din Djaghataël. Cum a părăsit Gifdu, a folosit *Galdr* al Deşertului pentru a se întoarce la el acasă.

Alergând pe culoarele mănăstirii, care treziseră în el amintiri mai mult sau mai puţin dureroase, îşi spunea că a avut noroc să-l păcălească atât de uşor pe Qadehar! Fostul lui coleg părea să-şi fi dezvoltat puterile la un nivel impresionant: pentru a sparge vraja pe care o aruncase asupra porţii de la Gifdu, trebuia să aibă o putere magică redutabilă. Bine a făcut că a folosit împotriva vrăjitorului pumnii în locul Grafemelor!

Îndreptându-se spre turn, se gândi la copilul care degaja o forţă uimitoare şi care ar fi putut fi… O decepţie extraordinară îl învălui.

Când se apropie de intrarea turnului din Djaghataël, descoperi primele cadavre ale Orkilor şi corpurile Vrăjitorilor încă învelite în inimitabilele lor mantii întunecate. Lăsă să-i scape un strigat de mirare.

— Ce s-a întâmplat?

Deschise atunci poarta turnului şi se grăbi pe scară, împinse uşa laboratorului şi se opri înţepenit, îngheţat de spectacolul pe care îl descoperi. Întreaga cameră fusese răscolită. Înjură. Se îndreptă spre tapetul roşu, îl smulse şi pronunţă o vrajă de deschidere. Unul dintre pereţi se depărtă şi descoperi un dulap. Era gol.

— Suntem pierduţi, gemu Yorwan întinzându-se pe pământ.

18
UN MUSAFIR NEAŞTEPTAT

Guillemot deschise uşa casei unde locuia cu mama lui, la intrarea în oraşul Troïl, şi se grăbi spre bucătărie. Puse pe masă pâinea pe care o cumpărase de la brutărie, apoi urcă în viteză scara ce ducea în camera lui.

Se aruncă pe pat şi scoase din sacul de Ucenic cartea de benzi desenate pe care o găsise la magazinul central din oraş, un magazin în care se vindeau absolut de toate, de la materiale pentru bricolaj la bomboane, trecând prin ziare şi componente de calculator. Răsfoi paginile cărţii, întârzie asupra câtorva desene, apoi se cufundă în lectură.

— Guillemot! N-ai uitat pâinea?

— Nu, mamă! Am pus-o în bucătărie.

— Mulţumesc, dragule!

O auzi pe mama lui urcând şi coborând şi simţi o extraordinară uşurare. Uşile care se deschideau şi se închideau, zgomotul paharelor pe care le aranja, apa care curgea la robinet, totul participa pentru Guillemot la bunul mers al universului!

Ezită, în cele din urmă abandonă lectura şi se întinse pe spate, cu mâinile sub cap. Universul lui nu era mare lucru, în definitiv: casa lui, mama, şcoala, Agathe şi Thomas, landa şi Gifdu, Maestrul Qadehar… fără să-i uite, bineînţeles, pe Ambre, Coralie, Gontrand şi Romaric! Nimeni nu avea şansa să aibă asemenea prieteni!

Vara trecută, atunci când s-a întors din aventura lui în Lumea Incertă, Marele Magistrat a organizat o mare sărbătoare în cinstea lui. Au dansat mult, Ambre şi cu el, în jurul focului, şi a fost un moment foarte plăcut. În afară de final, când a considerat că ea începuse să-l privească într-un fel ciudat…

Gontrand venise să le prezinte cucerirea lui, o frumoasă fată roşcată din oraşul Atteti, din Mulţii Auriţi. Mai târziu, s-au întâlnit cu Romaric şi Coralie, în jurul unei mese, la

un pahar de corma. Vărul lui avea faţa roşie şi Coralie era mai veselă ca de obicei…

Guillemot îşi muşcă buzele: era pe cale să se înfiripe o idilă între ei? Bietul Romaric! Sau biata Coralie…

Ucenicul Vrăjitor nu se putu împiedica să le invidieze lipsa de griji. El era asaltat de prea multe întrebări, la care nu putea răspunde. Deznodământul întâlnirii lui cu Sha, despre care nu a suflat încă niciun cuvânt prietenilor, îl apăsa. „Îşi caută fiul care i-a fost furat; un fiu care ar fi avut astăzi vreo doisprezece ani”, îi mărturisise Agathe, la întoarcerea lor din Lumea Incertă. „Nu eşti tu cel pe care speram să-l găsesc”, i-a spus omul în roşu.

Ce însemnau toate acestea? Talentul lui pentru magie nu avea, prin urmare, nimic de-a face cu tentativele de răpire al căror obiect fusese? Să fi fost Umbra cea care s-ar fi aflat în spatele tuturor acestor manevre sau Seniorul Sha? Obsedat de faptul că Guillemot este copilul lui, să fi încercat să-l recupereze? De unde să afle adevărul… Şi ce legătură are cu *Cartea Stelelor* pe care Sha-Yorwan a furat-o când era tânăr?

Aceste gânduri alergau cu viteză vertiginoasă în capul lui, ciocnindu-se dureros. Ştie cineva răspunsul? Ştie cineva adevărul?

În vârtejul acesta de valuri de incertitudini, un lucru era măcar sigur: fără să-şi poată explica de ce, Guillemot era decepţionat. Decepţionat, poate, de a nu fi acel fiu pe care îl aştepta Sha. Decepţionat de a nu fi fiul nici unui tată.

Suspină, dar, mai bine decât să se chinuiască, se cufundă din nou în lectura cărţii de benzi desenate.

Câteva minute mai târziu, când era total absorbit de lectură, mama lui îl strigă de la parter.

— Dragule! Ai o vizită!

Guillemot detesta să fie deranjat în timp ce citea. Se ridică pe coate şi întrebă cu o voce supărată:

— Cine este?

— O colega de clasă! O las să urce?

O colegă de clasă? Guillemot îşi stoarse creierii. Nu, nu vedea cine ar fi putut să vină să-l viziteze la Troïl. Cuprins

de curiozitate, răspunse „da” şi se aşeză pe pat.

Cineva urcă scara cu uşurinţa, ezită în faţa uşii pe care Guillemot agăţase un afiş cu inscripţia: NU DERANJAŢI: VRĂJITOR PUTERNIC, ANTRENAT ÎN LUPTA CONTRA FORŢELOR MALEFICE! apoi bătu uşor.

— Intră!

O siluetă familiară se strecură în cameră şi închise uşa după ea. Inima lui Guillemot tresări.

— Bună ziua, Guillemot! Ce faci?

Era Agahte! Agathe de Balangru…

— Ei… Bine, mulţumesc, îngăimă băiatul stupefiat.

— I-am spus mamei tale că sunt o colegă de clasă, îi explică fata apropiindu-se de el. Ce citeşti?

— Nişte benzi desenate… Cu vrăjitori, cavaleri şi troli. E super…

Agathe luă loc pe pat cu o incredibilă lipsă de jenă şi începu să răsfoiască volumul. Guillemot simţi cum se înroşesc obrajii…

Nu-şi credea ochilor! Se ciupi pe ascuns: nu, nu visa! Vechea lui duşmancă era acolo, la el, în camera lui, pe patul lui. Şi citea cartea de benzi desenate! Tremura, imaginându-şi-o pe Ambre intrând în acest moment în cameră. Nu era departe de a regreta perioada când Agathe îl teroriza.

— Hm… încerca el să spună ceva pentru a lupta împotriva senzaţiei neplăcute care îl cuprindea, şi… Thomas? Nu e cu tine?

— Nu, răspunse ea, întorcând spre Guillemot ochii mari, pe jumătate închişi. Tatăl lui avea nevoie de el. Am profitat de faptul că sunt singură ca să vin să te văd.

— A, da? Şi… de ce?

— Nu ghiceşti?

Lui Guillemot i se uscă gâtul brusc şi îi veni greu să înghită.

— N… Nu.

— Ca să te invit la sărbătoarea de Samain, bineînţeles! Tatăl meu mi-a lăsat casa. N-o să fim decât Thomas şi cu mine.

Guillemot se stăpâni să scoată un imens suspin de uşurare. Cât de prost fusese! O clipă crezuse că încearcă un lucru necurat cu el!

Îşi regăsi calmul şi răspunse:

— E foarte drăguţ, Agathe, dar… am planificat să petrec de Samain cu Romaric, Gontrand şi cu gemenele. Domnul de Krakal ne dă apartamentul!

— Păcat, suspină Agathe, scuturându-şi părul întunecat, pe care hotărâse să-l lase să crească. Am sperat o clipă că nu va fi aşa, remarcă ea. Sunteţi de nedespărţit! În fine, adăugă ea ridicându-se, o să ne vedem, cu siguranţă. Sărbătoarea durează trei zile, iar Dashtikazar nu este foarte mare!

— Da, sigur ne întâlnim, confirmă Guillemot care, în acelaşi timp, spera din suflet să nu fie aşa.

Ambre, fără îndoială, n-o să aprecieze cine ştie ce noile raporturi pe care Agathe încerca să le stabilească cu el…

— Bine, trebuie s-o şterg. Am făcut ceva drum ca să vin să te văd!

Înainte ca el să poată reacţiona, Agathe se apropie de el şi îl sărută pe obraz. Apoi dispăru. Guillemot rămase amuţit. La naiba, da, nu trebuie s-o întâlnească la sărbătoarea de Samain.

19
GUILDA SE REUNEŞTE

— Qadehar, a sosit timpul.

Doi Vrăjitori, ale căror nume nu şi le amintea, veniseră sa-l caute pe Maestru în camera unde era ţinut prizonier. Qadehar suspină şi se ridică din scaunul în care medita de multe ore.

— Sunt gata.

Ieşi pe culoar. Gardienii improvizaţi îl conduseră în direcţia sălii de gimnastică. Când pătrunse în sala mare, zumzetul conversaţiilor încetă şi sute de ochi se întoarseră spre el. Gardienii de ocazie îl aduseră instalat şi vreo sută cincizeci de bărbaţi îmbrăcaţi în mantiile întunecate ale Guildei s-au aşezat.

„Au strigat adunarea”, îşi spuse Qadehar, schiţând un zâmbet dezgustat.

Gardienii îl duseră în mijlocul sălii. În faţa lui, pe o estradă, era instalat un colegiu alcătuit din cinci Vrăjitori.

Qadehar îl recunoscu pe cel care jucase rolul de procuror general în acest proces grotesc: era Magul mănăstirii de Gri, un stabiliment al Guildei care se înălţa la cealaltă extremitate a Landei Amare. Lui Qadehar nu-i plăcea acest om, un bătrân uscat şi zbârcit, pe care viaţa mai mult îl acrise decât îl înseninase. Şi acest om, vai, îi purta sâmbetele, din acea zi când Maestrul Vrăjitor îşi bătuse joc de o carte care vorbea despre citirea viitorului în măruntaiele de peşte. Şi asta în prezenţa Magului din Gri, care era autorul cărţii…

Ceilalţi patru membri ai Consiliului erau Charfalaq, care părea că doarme în spatele ochilor morţi, Gérald, care avea o mutră de înmormântare şi doi Vrăjitori fără vârstă şi de mâna a doua, pe care îi zărise vag, o dată, la Dashtikazar sau aiurea.

Magul din Gri se ridică şi luă cuvântul.

— Qadehar, frate Vrăjitor, Guilda a reunit Consiliul

pentru a face lumină în dramaticul incident de la Djaghataël. Ascultăm explicaţiile tale.

Qadehar, cu o voce calmă, dar suficient de puternică pentru a se face auzit de toată adunarea, luă cuvântul:

— Toată înscenarea asta este ridicolă! Deja v-am raportat faptele în cele mai mici amănunte! V-am spus, am căzut într-o capcană pusă la cale de Thunku cu Orkii din Yâdigâr. Oh, bineînţeles că nu cred că el a fost instigatorul ambuscadei. El a lucrat, fără îndoială, pentru cineva care i-a poruncit… Totuşi, vă repet, eram aşteptaţi la Djaghataël!

— Sunt deja prea mulţi „cred” şi „fără îndoială” i-o tâie sec Magul din Gri. Nu aveţi ceva mai convingător să ne raportaţi?

— Ascultaţi, continuă Qadehar, care îşi pierduse răbdarea, am văzut Vrăjitori, dintre care mulţi îmi erau prieteni, murind la Djaghataël! Ce vreţi mai mult?

— Vedeţi, Qadehar, relua Magul din Gri coborând ochii, ceea ce ni se pare curios este ca numai tu singur te-ai întors viu şi sănătos din această oribilă aventură…

Murmure de indignare străbătură adunarea şi câteva cuvinte de susţinere pentru Qadehar se făcură auzite.

— Ce îndrăzniţi să insinuaţi? mormăi Maestrul Vrăjitor. Că mi-a făcut plăcere să-mi văd prietenii masacraţi sub ochii mei?

Gérald se ridică la rândul lui şi, cu voce uşor tremurătoare, îl împiedică pe Magul din Gri să atace din nou.

— Să-l lâsâm pe Qadehar să ne explice ce s-a întâmplat!

Adunarea aprobă într-o hărmălaie generală şi Magul sfârşi prin a accepta, cu neplăcere făţişă. Qadehar se strădui să-şi recapete calmul şi vorbi din nou cu voce limpede.

— Mulţumesc, Gérald. Obiectivul nostru, cel care ne-a dus în Lumea Incertă, a fost să ne luptăm cu Umbra. Când am văzut ca situaţia se transformă într-un dezastru, am decis să mergem să-l înfruntăm pe duşman în turnul lui. Tovarăşii mei au insistat ca eu să fiu acela. Vai, nu am găsit pe nimeni în clădire şi, la întoarcerea mea, Vrăjitorii

erau cu toţii morţi…

— Singur? De ce eraţi singur, în acel turn? întreba Magul din Gri arţăgos.

— Deoarece fie ceilalţi erau morţi, fie erau în luptă cu Orkii, şi, în fine, pentru că doar eu eram capabil să înfrunt Umbra…

— Cât orgoliu! exclamă Magul, care tăcu imediat ce văzu că Charfalaq ridică mâna pentru a cere cuvântul.

— Qadehar, spuse simplu Marele Maestru al Guildei cu vocea lui răguşită, înainte de a fi cuprins de un teribil acces de tuse, este Vrăjitorul cel mai capabil din Guildă…

— Mulţumesc că ne-aţi confirmat, Maestre, mulţumi Magul din Gri cu o voce mieroasă, înclinându-se servil. Dar asta, reluă pe un ton mult mai aspru, întorcându-se spre Qadehar, nu este suficient pentru a ne explica de ce sunteţi unicul supravieţuitor!

Magul se întoarse imediat spre adunarea tulburată de argumentele lui:

— Precum la fel de ciudat este faptul că fratele nostru Vrăjitor este singurul care a scăpat! La fel de ciudat este şi faptul că expediţia era aşteptată la Djaghataël, cu toate că a fost pregătită în cel mai mare secret! Cred că am fost trădaţi… Şi că trădătorul se află aici! În faţa noastră! Propun să fie neutralizat printr-o vrajă colectivă şi dus într-o celulă izolată din Gri!

Concluzia rechizitoriului provocă un protest general. Vrăjitorii se ridicară din bănci şi mulţi strigară că este o calomnie şi o minciună. Magul din Gri repetă: „La închisoare!”, arătând cu degetul în mod teatral spre Qadehar, care aştepta să se facă linişte. Charfalaq părea complet depăşit de evenimente. În cele din urmă, Gérald reuşi să facă linişte, ridicând braţele de mai multe ori:

— Haideţi, haideţi! Linişte! Să fim rezonabili! Închisoarea… De ce nu tortura sau rugul?

Adunarea părea uşurată de intervenţia lui, în timp ce Magul îi aruncă o privire fioroasa.

— Mai rezonabil ar fi ca o comisie specială să fie alcătuită şi să ancheteze cu cea mai mare seriozitate

tragedia de la Djaghataël. Aşteptând concluziile comisiei, Qadehar va rămâne consemnat la Gifdu, cu interdicţia de a ieşi. Ce zice Consiliul?

Charfalaq, spre care se întoarseră toate privirile, părea că a adormit din nou.

— Sunt împotrivă! urlă Magul din Gri.

— Cine mai este contra? urmă Gérald, privindu-i drept în ochi pe ceilalţi Vrăjitori care lăsară capetele în jos. Nimeni? Bine, Consiliul acceptă, prin urmare, propunerea mea ca fiind cea mai bună. Şedinţa s-a terminat!

Magul coborî de pe estradă, furios, şi părăsi imediat sala de gimnastică, trăgând după el câţiva Vrăjitori din Gri care îl însoţiseră din Landa Amară.

Qadehar fu lăsat liber. Dar fiecare avu grijă să-l evite la ieşire. Trecând prin faţa lui, Gérald îi făcu cu ochiul.

20
SFATURILE BUNE ALE LUI GÉRALD

În picioare, în cămăruţa unde îl trimiseseră din nou, în inima mănăstirii, Qadehar era asaltat de sentimente contradictorii. Cum se ajunsese aici?

Cu câteva zile în urmă, era desemnat să lanseze cel mai îndrăzneţ atac al Guildei împotriva Umbrei; atunci era considerat cel mai puternic şi mai capabil Vrăjitor din Ys şi se şoptea peste tot că-i va urma lui Charfalaq. Ironia sorţii! Astăzi, decăzut din drepturile sale, fiind obiectul neîncrederii generale, era reţinut prizonier la Gifdu, în aşteptarea concluziilor unei comisii de anchetă…

Bineînţeles, pleca şi venea liber în clădire. Dar nu putea s-o părăsească şi se ştia spionat discret; cele mai mici mişcări ale sale făceau obiectul unei supravegheri constante!

Qadehar îşi strânse pumnii de furie: se simţea zdrobit de atitudinea celorlalţi Vrăjitori.

Când explicase Consiliului ceea ce se întâmplase cu adevărat în faţa turnului din Djaghataël, nimeni n-a părut să-l creadă, în afară de Gérald care i-a luat apărarea. Charfalaq, Marele Mag, s-a mulţumit să-i arate din nou stima lui, dar n-a făcut nimic altceva pentru a-l scoate din această situaţie neplăcută. Raţionamentul Magului din Gri, în ce-l priveşte, era foarte simplu şi părea la fel de coerent: pentru că expediţia a fost pregătită în cel mai mare secret, prin ce întâmplare Vrăjitorii au fost aşteptaţi la Djaghataël? Iată ce-l contraria pe Vrăjitor: cum de oamenii din Gifdu se puteau îndoi de cuvântul lui…

Totuşi, această afacere îl neliniştea şi în ce priveşte sentimentele proprii. Căci Magul din Gri avea dreptate: nimeni, în afara de Guildă, nu cunoştea planul atacului. Ceea ce însemna că o persoană din rândurile Guildei îi furnizase informaţii lui Thunku! Exista, deci, un trădător printre Vrăjitori. Un trădător, care era, poate, şi în

serviciul Umbrei.

La această idee, pe Qadehar îl trecură fiorii.

Ce gândea, oare, Gérald? Se scutură. Ieşi din cameră şi o lua în direcţia sălii de informatică unde era sigur că-l găseşte.

În timp ce hoinărea pe culoare, se gândea la celălalt episod care i-a zdruncinat certitudinile. Yorwan! Era cât se poate de viu, şi cu foarte multa nonşalanţă, părea că se simte bine în pielea Seniorului Sha!

Când a plecat în cercetarea lui în Lumea Incertă, după ce Yorwan a furat *Cartea Stelelor,* a răscolit peste tot, făcând o anchetă lungă şi riguroasă, care se încheiase cu constatarea că aceasta dispăruse. Yorwan se volatilizase şi toată lumea a crezut că briganzii îl omorâseră şi îi ascunseseră trupul după ce l-au jefuit.

Mulţi ani după aceea, când Seniorul Sha îşi făcuse apariţia la Djaghataël, raporturile urmăritorilor l-au descris ca pe un magician originar din Ferghânâ, talentat, dar lipsit de scrupule, care îşi făcuse o reputaţie proastă în Lumea Incertă. Apoi, Seniorul Sha n-a făcut nimic ca să atragă atenţia asupra lui, astfel că Urmăritorii l-au lăsat în pace.

Cine s-ar fi putut îndoi că Seniorul Sha şi Yorwan erau una şi aceeaşi persoană? Qadehar îşi amintea surpriza pe care a simţit-o când l-a recunoscut pe vechiul lui coleg în omul care îl urmărea pe Guillemot. Şi aici, de asemenea, părea că totul se complică: ce însemnau cuvintele misterioase pe care Yorwan le-a pronunţat, înainte s-o ia la fugâ? Yorwan era, într-un fel sau altul, implicat în masacrul de la Djaghataël? Şi care erau raporturile lui cu Umbra?

Tot răsucea aceste întrebări în cap şi era incapabil să răspundă. Un lucru era sigur, totuşi: Umbra, Sha, *Cartea Stelelor...* Charfalaq, în ciuda vârstei sale înaintate, a avut dreptate de la început: totul se învârtea în jurul lui Guillemot! Din ce cauză? Până la urmă, tot o să afle. La naiba cu comisia de anchetă, la naiba cu Guilda şi Marele

Mag! Adevărul era în altă parte şi o să se ducă să-l găsească...

Pătrunse în marea sală unde zumzâiau calculatoarele pe care Gérald le punea la dispoziţia musafirilor de la Gifdu. Vrăjitorul se afla în biroul lui, la intrare. Alături de el, un tânăr, cu un aer mândru, îl ajuta să clasifice fişele.

— Ce surpriză plăcută! exclamă Gérald, observându-l pe Qadehar. Credeam că ai început să faci greva foamei, în celula ta!

Mic de statură şi cu pântecele rotund, cu ochelarii care acopereau o privire maliţioasă, Gérald era cunoscut – şi temut! – pentru simţul umorului şi îndrăzneală. Capul, aproape chel, găzduia cea mai respectabilă inteligenţă de la Gifdu şi, chiar dacă nu era cel mai bun în mânuirea Grafemelor şi îşi atrăgea uşor dispreţul celor mai tineri, capacitatea lui de gândire îl făcea un Vrăjitor foarte ascultat de către cei mai înţelepţi.

Ceea ce explica faptul că a obţinut câştig de cauză în faţa Consiliului şi l-a salvat pe Qadehar de celula din Gri!

Qadehar schiţă o mişcare de bărbie întrebătoare, adresată tânărului care îl fixa cu o privire îndrăzneaţă.

— Fii liniştit, bătrâne, îl asigură Gérald. Ţi-l prezint pe Bertram, proaspăt uns Vrăjitor, care mi-a fost Ucenic. Este cu totul de încredere.

— Bertram, bineînţeles! aprobă Qadehar. Iartă-mă, nu te-am recunoscut: ultima oară când te-am văzut, zăceai în apropierea intrării în mănăstire!

Bertram se pregătea să răspundă cu insolenţa cunoscută, dar Gérald îl opri, în timp ce izbucni în râs.

— Nu-l tachina prea mult! Este foarte timid.

— Am obiceiul acesta, răspunse Qadehar. Am un Ucenic care se îmbujorează la cea mai mică observaţie!

— Nu mă miră, lansă Gérald, de la un monstru, cum ai devenit pentru Guildă!

Qadehar redeveni serios.

— Pentru câte persoane am mai rămas un Vrăjitor demn de încredere?

— E greu de răspuns. În orice caz, pentru mine şi pentru Qadwan, este neîndoielnic, ca şi pentru mulţi alţii… de mâna a doua, din păcate. Charfalaq te respectă, fără nicio îndoială. Dar e din ce în ce mai greu de ştiut ce gândeşte cârtiţa asta bătrână…

— În ceea ce mă priveşte, ura pe care i-o arătaţi Magului din Gri este suficientă ca să vă facă simpatic! interveni Bertram.

— Mulţumesc, Bertram, răspunse Qadehar, după ce i-a trecut surpriza. Împărtăşim acelaşi sentiment…

Apoi se întoarse spre Gérald:

— Este foarte interesat tânărul Vrăjitor, nu-i aşa?

— Sunt mulţumit de el, confirmă Gérald.

— M-am gândit bine, continuă Qadehar, reluând tonul serios. Cred că există un trădător în Guildă.

Bertram se miră, dar fostul lui Maestru nu păru surprins.

— Am ajuns la aceeaşi concluzie.

— După părerea ta, ce ar trebui să fac?

Gérald îşi aţinti privirea în ochii lui Qadehar şi declară:

— Povestea nu stă în picioare. Cineva trebuie s-o dezlege. În ce mă priveşte, din cauză că Charfalaq este senil, trebuie să veghez asupra Gifdu. Qadehar, prietene, eşti singurul care poate acţiona!

— Mă sfătuieşti, deci, să…

— Să pleci de aici! Şi să cercetezi singur, fără alte influenţe. De ce crezi să am sugerat ideea acestei comisii stupide? Pentru a câştiga timp! Aşa că, du-te…

Qadehar reflectă o clipă. Cântărea argumentele pro şi contra.

— Da, o pot face. Ştiu unde găsesc găzduire: ştiu pe cineva care nu are Guilda la suflet şi mă va primi cu braţele deschise! Doar că ancheta mă va duce în Lumea Incertă.

— Şi ce-i cu asta? se nelinişti Gérald.

— Guillemot o să fie din nou singur în Ys, fără nimeni care să-l protejeze. Este îngrijorător… Nu pot să-mi asum riscul să-l încredinţez unei mănăstiri a Guildei, în care,

poate, se află trădătorul!

Doar la rostirea numelui lui Guillemot, faţa lui Gérald se lumină.

— Ah, el… Este prima dată când întâlnesc un Vrăjitor atât de dotat la Grafeme şi la tastatura calculatorului în acelaşi timp!

— Guillemot este Ucenic, îl corectă Qadehar. Nu este Vrăjitor…

— Cât timp este capabil sa deschidă o poartă blocată de o vrajă, inventând un calculator pe nisip şi piratând sistemul protejat de mine, trebuie promovat imediat ca Mare Mag, se entuziasmă Gérald.

— Dacă vrei, dacă vrei… cedă Qadehar.

De la episodul din subsolul de la Gifdu, unde Guillemot i-a ţinut piept Seniorului Sha, construind o vrajă pe care chiar Magii n-o reuşeau întotdeauna, Qadehar se întreba şi el unde se aflau limitele Ucenicului său.

— Dar asta nu rezolvă problema mea… adăugă el.

Gérald reflectă, apoi, dintr-odată, pocni din degete.

— Am o idee!

Se întoarse spre Bertram.

— Bertram şi Guillemot au avut timp să se cunoască şi să se aprecieze unul pe altul. Mă înşel, Bertram?

— Deloc, Maestre. Aveţi dreptate, confirmă cu un zâmbet larg tânărul Vrăjitor.

— De ce să nu facem din Bertram garda de corp a lui Guillemot? Ne-a dovedit, reuşind să declanşeze alarma sub nasul Seniorului Sha, că este în acelaşi timp capabil şi curajos. Oficial, poate fi trimis de Guildă pentru a lucra cu Ucenicul tău în absenţa ta! Ce zici, Bertram?

— Aţi vrea să fac pe dădaca oficială a acestui puştan? strigă Bertram, flatat, totuşi, de această dovadă de încredere şi entuziasmat de ideea de a-l revedea pe Guillemot. Doamne, sunt de acord, accept!

— O idee bună, recunoscu Qadehar.

— Perfect! conchise Gérald, frecându-şi mâinile.

— Qadehar, pregăteşte-ţi lucrurile: o să-ţi organizăm fuga. În acest timp, eu o să fabric un act fals prin care

Guilda atestă că Bertram are dreptul să fie alături de Guillemot!

Maestrul Qadehar, încurajat de turnura pe care o luaseră evenimentele, se întoarse în camera lui cu pas uşor. Gérald, redactând documentul, îl instruia pe Bertram în legătură cu reponsabilitatea pe care şi-o lua. Bertram nu se gândea decât la un singur lucru: alături de Guillemot, viaţa lui va fi mult mai interesantă decât la Gifdu!

21
DOI PRIETENI VECHI

— Ai vrut să mă vezi, Urien?

— Da, Valentin. Vino, ia loc.

Majordomul seniorului din Troïl se aşează lângă foc, pe un taburet unde îi plăcea să-i ţină companie colosului, în timp ce acesta medita, seara, cu privirea pierdută în flăcări. Urien avea, fără îndoială, poftă de vorbă. Valentin îl cunoştea bine! Au fost împreună la Bromotul, pe drumurile din Ys şi pe cele ale Lumii Incerte. Împreună de atât de multă vreme…

Stăpânul şi prietenul lui se pune pe vorbit, de câte ori simte nevoia, îşi spuse Valentin, şi aşteptă răbdător.

— Mă plictisesc, bătrâne, spuse în cele din urmă Urien. Mă plictisesc şi mă usuc într-o viaţă lipsită de acţiune, lipsită de interes.

— Haide, viaţa ta de astăzi este, cu siguranţă, diferită de cea de ieri, dar nu te-ai plâns până acum. Ce te-a apucat?

Urien lăsă să-i scape un suspin adânc.

— Mi se întâmplă asta de când l-am vizitat pe Romaric la Bromotul. Am avut impresia că mă văd pe mine la vârsta lui. Şi, mai ales, am avut sentimentul că toţi anii, de atunci, au trecut la fel de repede ca o clipă!

Dansul flăcărilor arunca lumini schimbătoare pe barba cenuşie şi stufoasă a uriaşului cufundat în fotoliul lui masiv.

În faţa lui, Valentin zâmbi, văzându-şi prietenul cuprins de nostalgie. Majordomul, cu faţa lui osoasă, cu părul alb, cu silueta nervoasă şi subţire, făcea un contrast uimitor cu Urien, tot numai carne şi muşchi. Diferenţa nu se oprea aici…

Adolescenţi într-o perioadă în care trebuia să aparţii unei mari familii ca să intri în Confrerie, au ajuns la Bromotul pe căi diferite: Urien, fiul cel mare al clanului Troïl, a fost acceptat ca Scutier, iar el, ultimul copil al unei

familii modeste din Dashtikazar, ca ucenic de bucătar.

Într-o zi, exasperat de atitudinea dispreţuitoare a unor Scutieri la adresa lui, i-a umilit pe mai mulţi dintre ei, făcându-i să muşte pământul. Gestul lui i-a plăcut Marelui Cavaler care conducea atunci Bromotul. I-a propus să părăsească bucătăria şi să devină Scutier. Cu condiţia ca un alt Scutier să accepte să-l aibă în grijă. Doar Urien, care credea sincer că singura nobleţe este cea a inimii, a înaintat, indiferent la strigătele potrivnice ale celor la fel ca el… Valentin i-a fost întotdeauna deplin recunoscător şi o prietenie solidă a întărit această legătură.

Mai târziu, atunci când cei doi au decis să facă echipă, în calitate de Cavaleri, erau supranumiţi cei doi Don Quijote, datorită felului cum arătau, a caracterului idealist şi a relaţiei lor.

Atunci când a venit vremea să se retragă şi să lase locul Cavalerilor mai tineri şi mai impetuoşi, Urien îi propusese cât se poate de firesc lui Valentin să trăiască alături de el, la Troïl. Şi, pentru a nu supăra societatea bună din Ys, cel din urmă a ales să-şi asume rolul de majordom…

O lumină traversă ochii aurii ai lui Valentin.

— Cei doi Don Quijote… îţi aminteşti?

Un surâs lumină faţa ursuză a lui Urien.

— Bineînţeles că-mi amintesc! Câte lovituri am împărţit din cauza acestei porecle, înainte de a o accepta ca pe un titlu de glorie!

— Cred că nimeni nu-ţi ajungea nici măcar la gleznă în mânuirea securii de război. Nici în mânuirea lăncii! Câţi adversari ai învins în timpul turnirurilor?

— Şi tu, scrimer fără pereche, câţi ambiţioşi ai înţepat cu spada ta?

Cei doi bărbaţi se entuziasmau evocându-şi amintirile.

— Cred că în Lumea Incertă am găsit combatanţi pe măsura noastră, conchise Valentin clătinând din cap.

— Mai păstrez încă amintirea proaspătă a loviturii de măciucă pe care mi-a dat-o în braţ acel Ork uriaş, confirmă Urien.

— Asta s-a întâmplat în faţa oraşului Ferghânâ, când

eram în urmărirea Rătăcitorului care ameninţa să distrugă Poarta Insulei din Mijloc, nu-i aşa?

— Da… Ce aventuri, Doamne, ce aventuri!

Urien lovi violent cu pumnul în braţul fotoliului.

— Şi astăzi, astăzi, Valentin? gemu el. Îmi petrec vremea mâncând, visând şi dormind, ca toată lumea din Ys! Mă cufund în fotoliu, în timp ce Umbra pregăteşte o lovitură periculoasă…

— Haide, Urien! încercă să-l calmeze Valentin, am făcut ce am avut de făcut, este rândul altora să acţioneze…

— Ce spui! se ambală Urien. În prezent nu este vorba decât despre Guildă! Ea este cea care decide totul, mingea este în terenul ei. Confreria este redusă la un rol de căţeluş: se supune cuminte tuturor hotărârilor Vrăjitorilor! Nu, la naiba! Umbra este, poate, o creatură demonică, pe care n-o împiedică decât forţa, care o face să dea înapoi, de fiecare dată! Aminteşte-ţi, în Munţii Auriţi…

Imagini de cadavre îngrămădite pe drum, Orki rânjind şi o siluetă târând după ea un halou întunecat îi veniră în minte lui Valentin, care le alungă cu o mişcare a capului, tremurând.

— Ţine cont, bravul meu Valentin, că Ţara de Ys este nevoită să trimită nişte puşti împotriva Umbrei! Nişte copii!

— Nu este chiar aşa, obiectă Valentin. Romaric şi grupul lui au plecat fără aprobarea autorităţilor, şi asta pentru a o salva pe micuţa Balangru…

— Glumeşti! Ce vreau să spun este că nu mai există bărbaţi demni de acest nume în Ys şi că acum trebuie să aşteptăm ca puştii să facă treaba în locul nostru.

— Nu sunt chiar atât de neputincioşi, spuse Valentin. Se pare că Guillemot a distrus palatul din Thunku cu un singur cuvânt magic…

— Prostii! răcni Urien. Qadehar era acolo! El este cel care a făcut totul! Şi Guillemot îşi arogă meritele!

— Eşti nedrept, suspină majordomul. Ura ta pentru băiat te orbeşte. Nu este, totuşi, un nimic…

— Este fiul acestui laş, acestui trădător!

— Este şi fiul surorii tale!

— Din păcate pentru mine şi pentru numele celor din Troïl!

Urien avea faţa roşie. Valentin ştia că în acest stadiu al conversaţiei era inutil să insiste.

Totuşi, i-ar fi plăcut atât de mult să-l aducă pe prietenul lui la sentimente mai bune faţă de Guillemot, care plătea pentru greşelile altuia! Se simţea apropiat de acest copil, respins aşa cum fusese şi el, şi obligat, când pentru alţii era suficient să fie născuţi în familia care trebuia, să facă acte vitejeşti pentru a fi recunoscut…

Se ridică şi se îndepărtă de şemineu, lăsându-l pe Urien să se lupte cu gândurile lui negre.

22
O NOAPTE CU FURTUNĂ

Qadehar alese să părăsească mănăstirea Gifdu într-o noapte când furtuna urla dezlănţuită. În primul rând o făcea pentru că întunericul era propice proiectelor de acest fel. Apoi, pentru că tunetele care zguduiau venerabilul edificiu mascau cu succes zgomotele ce îi însoţeau evadarea. Cum ar fi acela al unei cefe lovite sec, al unui geamăt şi al unui corp care se prăbuşeşte fără cunoştinţă pe dalele unui coridor…

Qadehar verifică dacă Vrăjitorul postat în faţa camerei n-a atras nimănui atenţia în cădere. Îl apucă apoi de picioare, îl târî în camera lui, îl aşeză pe pat şi îl acoperi cu o pătură. Astfel, va câştiga timp…

Apoi, înaintă în linişte pe culoar şi merse, trecând prin curte, în direcţia porţii de la intrare, încuiată din interior cu o vrajă colectivă.

„Gérald?” strigă Vrăjitorul fără să scoată un sunet.

„Sunt aici, bătrâne, îi răspunse în gând vocea informaticianului. Eşti gata?”

„Da, sunt gata.”

Qadehar se dădu înapoi. Poarta, sub acţiunea cricurilor comandate din ordinator de Gérald, gemu, apoi se întredeschise cu un scârţâit puternic, pe care urletul din cer îl acoperi parţial.

„Ai loc să treci?”

„Merge. Nu sunt aşa de gras!”

„Nu-ţi bate joc! A sta toată ziua în faţa ecranului sau a fişelor nu este prea bine pentru siluetă! Nu am şansa să fac fără încetare exerciţii ca tine, escaladând turnuri sau fugind dintr-o mănăstire!”

Qadehar nu se putu împiedica să nu surâdă.

„Încetează să mai ţipi. O să te audă toată lumea!”

„În cazul ăsta, trebuie s-o ştergi! Succes, bătrâne!”

„Mulţumesc, prietene.”

Comunicarea mintală se întrerupse. Qadehar apelă la Grafemul invizibilităţii fizice, *Dagaz,* şi făcu să plutească deasupra lui o *Mudra.* Se strecură afară şi o luă cu pas uşor pe drumul dintre văi. Ploaia începu să cadă. Îşi trase pe cap gluga de la mantia de Vrăjitor.

— Ce se petrece? urlă Urien de Troïl, trezit din somn de lovituri puternice în poarta castelului.

— Cred că este cineva care vrea să se adăpostească de furtună, răspunse Valentin, îmbrăcat într-un halat de casă vechi, legănând o lanternă.

— Du-te şi deschide-i, pe toţi sfinţii! O să înteţesc focul. Pe o asemenea vreme, trebuie să fie ud pâna la piele!

Sentimentul ospitalităţii era foarte puternic în Ys. Oricine era surprins de noapte sau de vreme rea putea cere adăpost oriunde şi oricui. Hrana şi un acoperiş erau întotdeauna asigurate, chiar la familiile cele mai modeste, care considerau ca pe o îndatorire faptul de a veni în ajutor oricui se afla în dificultate.

Totuşi, în majoritatea cazurilor, un vizitator care nu cunoştea pe nimeni în oraşul unde se afla se adresa unui Qamdar, şeful clanului celui mai apropiat, care avea, mai mult ca alţii, mijloacele să-şi asume o astfel de sarcină. Bogăţia trebuie să servească şi la altceva decât să dai petreceri şi să bântui prin cele mai scumpe cârciumi!”, îi plăcea să repete lui Urien care se arăta întotdeauna disponibil pentru cei care aveau nevoie de el.

Valentin trase zăvorul şi Qadehar, şiroind, se strecură în holul de la intrare.

— Uf! În fine, la adăpost! exclamă Vrăjitorul scuturându-se.

— Dă-mi haina şi mergi în sala de mese, porunci amabil majordomul, care decise să pună mai târziu întrebări. Urien este acolo deja. Înteţeşte focul.

— Mulţumesc, Valentin.

Qadehar se îndreptă spre încăperea mare, în spatele căreia Urien îşi făcea de lucru cu cărbunii.

— Qadehar! strigă colosul, zărindu-l în cele din urmă. Ce

surpriză! Apropie-te, vino să te usuci în faţa focului!

Aruncă peste cărbunii aprinşi un trunchi uscat de stejar, care se aprinse trosnind. Vrăjitorul se aşeză pe un taburet şi-şi întinse picioarele în faţa flăcărilor.

— Cât am visat la clipa asta! aprobă Qadehar.

Stăpânul din Troïl luă loc în fotoliul lui, în timp ce Valentin se îndrepta spre ei cu un ceainic aburind.

— Mulţumesc, Valentin, adăugă el, apucând ceaşca pe care i-o întinse majordomul.

— Pe cele sfinte! Ce cauţi pe drum pe o vreme ca asta? se miră Urien.

— Dacă îţi spun, o să vrei să mă dai afară.

— Mă faci curios, Qadehar!

— Bătrâne Urien, ai deschis poarta unui evadat. Cuiva în afara legii. Unui paria al Guildei.

Valentin se albi.

— Ce vrei să spui?

— Imediat vă povestesc totul… Cu ceva vreme în urmă, Guilda a lansat împotriva Umbrei, în Lumea Incertă, o operaţiune secretă, pe care mi-a încredinţat-o. Această operaţiune a sfârşit prost şi singurul care a scăpat cu viaţă sunt eu. Guilda m-a găsit ţap ispăşitor şi m-a închis la Gifdu. În noaptea asta am evadat.

Urien şi Valentin rămaseră uimiţi o clipă. Apoi, bătrânul războinic lovi cu pumnul în braţul fotoliului.

— Pe toţi sfinţii sfinţilor! Qadehar, ţi-ai ales bine ascunzătoarea! Castelul meu este castelul tău! Aici, Guilda n-o să te atingă, jur!

— Dar nu pricep, Qadehar, reluă Valentin. Nu stă în picioare! Tu eşti cel mai integru Vrăjitor din Guildă şi toată lumea o ştie. S-a pus la cale un complot împotriva ta? Ca să te înlăture de la succesiunea lui Charfalaq?

— M-am gândit şi eu la asta, dar nu sunt sigur. Chiar dacă cel mai mare duşman al meu, Magul de Gri, vânează locul Marelui Mag… Guilda consideră că operaţiunea a eşuat din cauza unei trădări. Faptul că sunt singurul care a scăpat pledează împotriva mea. Guilda n-a cercetat mai departe: sunt vinovatul ideal.

— Dar e ridicol! exclamă Urien.

— Ce este ridicol, adăugă Qadehar, după ce înghiţi o gură de ceai, este să mă suspecteze pe mine, tocmai pe mine. În schimb, ceea ce nu este ridicol este să creadă că există un trădător în Guildă. Şi merg chiar mai departe…

Urien şi Valentin schimbară priviri neliniştite.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, reluă calm Qadehar, că Guilda însăşi este, poate, victima unui complot, şi că Umbra dispune de informaţii de multă vreme.

— Ştiam eu! se ambală Urien. Ţi-am spus, Valentin! Blestemata asta de Guildă este prea puternică în Ys! Dacă o mai şi controlează Umbra…

— Calm, Urien, interveni Qadehar. N-am spus că Umbra controlează Guilda, ci că are, cu siguranţă, spioni!

— Ce te face să te gândeşti la un complot? se miră Valentin.

— Un fapt tulburător. N-o să mă credeţi… Iată: Yorwan trăieşte! Acum se numeşte Sha! Seniorul Sha! A apărut la Gifdu, în timp ce eu mă aflam în Lumea Incertă. Şi l-a urmărit pe Guillemot în subsolul mănăstirii…

Qadehar crezu că Urien se sufocă. Valentin îi dădu câteva palme după ceafă.

— Ce? urlă în cele din urmă. Ce tot spui? Trăieşte?

— Taci, Urien, porunci sec Valentin. Qadehar n-a terminat de povestit.

Urien tuşi, cu faţa roşie de furie. Vrăjitorul continuă:

— Se pare că şi eu, şi Yorwan am fost puşi în acelaşi timp pe o pistă falsă. Cineva s-a amuzat ca să ne deruteze. În fine… Nu ştiu ce s-a întâmplat când Yorwan l-a întâlnit pe Guillemot, dar a spus că acesta nu este băiatul pe care îl căuta, încheie Qadehar coborându-şi privirea.

O lovitură de trăsnet n-ar fi avut un efect mai puternic asupra celor doi foşti Cavaleri. Valentin îşi recăpătă primul prezenţa de spirit.

— Vrei să spui… Vrei să spui că Guillemot nu este fiul lui Yorwan?

— Absurd! îl întrerupse Urien. Yorwan era logodnicul

surorii mele! Guillemot este copilul lui!

Colosul se ridică pradă unei teribile agitaţii, şi începu să umble prin cameră.

— Este ceea ce credeam şi eu, îi mărturisi Qadehar lui Valentin, cu glas coborât, şi credeam că asta explică darul lui Guillemot pentru magie. Cu un tată ca Yorwan…

— N-am înţeles niciodată ce s-a întâmplat, răspunse Valentin, asigurându-se că Urien nu-i poate auzi. Yorwan era îndrăgostit nebuneşte de Alicia. Pentru ea, a rupt jurământul de celibat şi a părăsit Guilda. De ce a comis nebunia de a fura *Cartea Stelelor,* în ajunul căsătoriei?

— Nimeni n-a înţeles, spuse Vrăjitorul. Dar astăzi, cred că este momentul să se afle adevăratul motiv care l-a făcut pe Yorwan să acţioneze!

— Poate…

— Alicia ştie câte ceva, anunţă Urien cu o voce sumbră, plantându-se în faţa lor. O să mă duc chiar acum la ea. Pe toţi dracii! Are tot interesul să vorbească.

— Aşază-te, Urien, îi porunci Qadehar pe un ton insistent. Sunt sigur că Alicia n-o să ne spună nimic important… Nu, răspunsul la întrebările noastre se află în altă parte.

— Unde, atunci? întrebă Urien învins, lăsându-se să cadă în fotoliu.

— În Lumea Incertă, prieteni! Ce aţi zice de o mică escapadă în ţara Orkilor şi a briganzilor?

La început neîncrezătoare, faţa lui Urien se lumină imediat.

— Qadehar, minunate cuvinte! Valentin! Scoate armele din dulap, pe toţi dracii! În sfârşit, puţină acţiune!

Valentin îl privi atent pe Qadehar, apoi, văzând că nu glumeşte, arboră un zâmbet larg.

Viaţa începea să devină din nou pasionantă!

23
O ADEVĂRATĂ CARTE DE FARMECE

— În sfârşit… în sfârşit în mâinile mele… Cartea mea, această Carte pe care o aştept de ani…

În faţa unei mese masive, în mijlocul camerei unde îi plăcea să stea, silueta nebuloasă mângâia paginile îngălbenite ale unei cărţi de magie, cu coperta neagră presărată de stele.

— Da, farmece, cele mai puternice farmece… Toate sunt aici… Pentru mine… Pentru triumful meu… Dar e prea devreme, prea devreme încă…

Silueta închise cartea de farmece şi îşi plimbă degetele pe deasupra. Fuioare de ceaţă atârnau, ici şi colo, pe unde îşi plimbase mâinile.

— Îmi mai lipseşte băiatul… Dar ar trebui să ajungă curând… O să asiste la gloria mea… O să asiste la triumful meu…

Şoaptele cavernoase făcură loc unui rânjet de gheaţă.

— Maestre?

— Da, Lomgo… Ce doreşti?…

Silueta nu se întoarse. Scribul se înclină totuşi şi răspunse:

— Oamenii trimişi în Sudul Incert au venit înapoi, în sfârşit, Maestre.

— Să intre… Lomgo, credincios Lomgo… Lomgo?

— Maestre?

— Ţi-ai servit bine Maestrul recuperând Cartea de la vechiul nostru prieten… N-o să te uit, nu, n-o să te uit…

— Mulţumesc, Maestre, răspunse scribul cu figură de răpitoare, retrăgându-se pentru a face loc unui grup de trei oameni cu craniul ras, murdari şi obosiţi, care târau după ei un băiat legat.

— Maestre, începu unul dintre ei, am găsit în deşert un copil care corespunde exact descrierii.

Silueta se întoarse şi observă băiatul cu ochi verzi care

tremura, trântit la pământ. Cei trei oameni întoarseră privirea.

— Imbecililor… Scutiţi-mă de puştiul ăsta… N-aţi aflat ultimele veşti… L-am găsit pe copil, pe cel adevărat… Singur… L-am găsit în altă Lume…

Oamenii se priviră dezamăgiţi.

— Ştergeţi-o, vă spun… înainte să mă debarasez eu de prezenţa voastră…

Nu aşteptară să repete şi dispărură repede pe scară, trăgând şi copilul după ei. Silueta alcătuită din umbre îşi concentră din nou atenţia asupra Cărţii.

— În sfârşit… în sfârşit, în mâinile mele…

24
STRADA SARABANDEI

Sărbătorile de Samain ţineau trei zile, la începutul lunii noiembrie. Tradiţia cerea ca prima dintre aceste zile să fie consacrată strămoşilor şi memoriei lor, care era întreţinută prin vizite în cimitire şi prin ascultarea politicoasă a poveştilor părinţilor şi ale bunicilor despre vremurile apuse.

Celelalte două zile erau mult mai amuzante: toţi elevii şi studenţii din Ys se adunau la Dashtikazar, în capitală, pentru a celebra, prin jocuri şi dansuri, sfârşitul verii, aşteptând nerăbdători întoarcerea ei. Cu această ocazie, ca şi în timpul carnavalului în care se ardea simbolic iarna, înaltul Magistrat îi sfătuia pe Cavaleri să fie indulgenţi în menţinerea ordinii în oraş.

Pentru a scăpa de vacarm, locuitorii mai în vârstă plecau la părinţi sau la prieteni, la ţară, şi, după un foarte vechi obicei, ridicau ruguri pe coline, depanând amintiri în jurul focului, manifestându-şi în acelaşi timp speranţa că iarna nu va fi foarte lungă…

După ce au onorat tradiţia strămoşilor în oraşele lor, Guillemot, Romaric, Gontrand, Ambre şi Coralie s-au întâlnit în apartamentul lui Utigem de Krakal, tatăl gemenelor, pe care acesta l-a pus la dispoziţia lor pe perioada sărbătorii, pe strada Sarabandei.

— Gontrand, ai putea să te opreşti un moment? se plânse Romaric.

— Imposibil, răspunse Gontrand care zdrăngănea corzile instrumentului său, aşezat pe covor, în mijlocul sufrageriei. Academia mi-a recomandat să fac game în fiecare zi.

— Atunci, du-te pe balcon, suspină Scutierul. Nu se aude nimic din ce vorbim din cauza chitarei tale!

— Nu se poate, continua Gontrand impasibil. E prea

mult zgomot afară. Şi apoi, pentru informarea ta, nu este o chitară, este o ţiteră.

Afară, de fapt, grupuri de tineri râdeau şi se strigau urcând strada pe bună dreptate numită strada Sarabandei, mergând spre piaţa mare din Dashtikazar.

— Dă-i pace, interveni Guillemot, este important pentru el…

— Da, adăugă Coralie, şi, cu cât îşi va termina mai repede gamele, cu atât mai repede o să scăpăm.

— Sunteţi nişte nerecunoscători! răspunse Gontrand din colţul camerei unde se retrăsese.

— Aşa e, Assurancetourix, asta este! îi răspunse Romaric. Fii mulţumit că nu eşti legat de un scaun ca să avem linişte!

Ambre se întoarse din bucătărie cu sendvişurile.

Gontrand renunţă imediat la instrument şi se alătură grupului de înfometaţi.

— Ia te uită, îl ironiza Romaric. Muzicianul genial nu rezistă la chemarea burţii?

— De la bucătărie am auzit „a face game” şi nu „a face grame”! îl necăji Ambre.

— V-aţi înţeles cu toţii să mă supăraţi, sau ce? se enervă băiatul. Sunt singurul care munceşte aici. Numai eu am dreptul să mănânc!

Coralie se apropie de el pe la spate şi îl ciufuli.

— Ah, nu! Am oroare de asta!

Gontrand îşi aranjă părul, aruncând priviri ucigaşe, dând chiar el semnalul asaltului general. Prietenii nu îi dădură pace până nu fu complet ciufulit.

— Bine, aţi câştigat, mă opresc pentru astăzi, acceptă Gontrand care începu să râdă. Dar o să fie vina voastră dacă Academia de Muzică mă dă afară!

— Ne asumăm riscul, spuse Romaric.

— Oricum, conchise Coralie, nici nu mai ai mult timp să cânţi: vine noaptea şi se apropie ora vânătorii la Jeshtan!

În clipa aceea, se auziră bătăi în uşa de la intrarea apartamentului. Cei cinci prieteni se priviră.

— Aşteptaţi pe cineva? întrebă Ambre.

Ceilalţi făcură semn că nu. Dar Guillemot, fără ca ceilalţi să-şi dea seama, se albi brusc la faţă.

„La naiba, gândi el, numai de n-ar fi Agathe!”

Ambre deschise.

Un personaj ciudat îşi făcu atunci apariţia: cu bustul bombat, cu capul sus şi cu privirea batjocoritoare, purta o bărbiţă ascuţită, iar deasupra buzelor, o mustaţă subţire, şi era îmbrăcat cu mantie de Vrăjitor…

— Bertram! exclamă Guillemot, grăbindu-se să-i iasă în întâmpinare. Dar ce cauţi aici?

— O să-ţi explic, promise Bertram, strângând călduros mâna lui Guillemot. Nu mă prezinţi prietenilor tăi?

— Hm… da, da, sigur. Bertram, el e Romaric, vărul meu, este Scutier la Bromotul.

— Una dintre brutele alea fără creier? comentă Vrăjitorul, ridicând din sprânceană mirat şi întinzând mâna lui Romaric care rămase cu gura căscată.

— Şi, hm… el este Gontrand, continuă Guillemot; este din Bounic şi studiază la Academia de Muzică din Tantreval.

— Un ţărănoi care cântă la drâmbă, aruncă Bertram, salutându-l.

— Iar ea e Coralie, fiica lui Utigem de Krakal, continuă repede Guillemot, pentru a-l împiedica pe Gontrand să răspundă.

Bertram îşi fixă privirea pe Coralie şi rămase interzis.

— Ce frumuseţe! Permiteţi-mi, domnişoară, să vă sărut frumoasele mâini!

— Nu-ţi permit nimic şi lasă-mi sora în pace, interveni Ambre, cu mâinile în şolduri privindu-l cu furie.

— Mmm… iat-o pe Ambre, sora… încercă să articuleze Guillemot.

— Iată o puicuţă drăguţă! exclamă Bertram, apropiindu-se de fata cu părul scurt. Şi ce caracter are!

Bertram n-avu timp să spună mai mult. Ambre îi trase un genunchi sub pântece, care îl îndoi pe Vrăjitor şi îl aruncă pe covor, gemând.

— Bravo, Ambre! strigă Gontrand.

— Te ador! adăugă Romaric cu veneraţie.

— Eşti nebună? Ce te-a apucat? protestă Coralie. Voia doar să-mi sărute mâna, ca un omagiu adus frumuseţii mele!

— Să înceapă prin a aduce omagii covorului, lăsă să-i scape acru Ambre, înainte de a se întoarce spre Guillemot: îl cunoşti pe imbecilul ăsta?

— Trebuie să fie vorba de o neînţelegere, se apără Guillemot. Este Bertram, un Vrăjitor de la Gifdu. Nu este aşa, de obicei… Mă rog, nu chiar aşa! Nu înţeleg!

— Ei, vrea să ne spună ceva, cred! îi chemă Coralie care se apropie de Bertram, încă îndoit şi gemând pe jos.

Tânărul Vrăjitor îşi ţinea, de fapt, o mână între picioare, iar pe cealaltă o întindea disperat spre Guillemot. Cuvintele abia îi ieşeau din gură. Nu putea să articuleze.

— Ai dreptate, Coralie, recunoscu Romaric. S-ar zice că vrea să spună ceva.

— E amuzant să vezi un vierme încercând să comunice, adăugă Gontrand.

— Cred că ar trebui să-i scurtăm suferinţele şi să-i ardem un picior, propuse Romaric.

— Excelenta idee, aprobă Gontrand.

— Încetaţi, amândoi! mormăi Guillemot, apropiindu-şi urechea de buzele lui Bertram.

— Ia te uită, suspină Gontrand. Bunul nostru Guillemot nu se poate împiedica să nu vină în ajutor nefericiţilor! Cred că banda are nevoie de un şef ceva mai energic. Ambre, de exemplu!

— Întrutotul de acord cu tine, continuă Romaric.

— Gura! făcu Guillemot. Nu aud ce spune!

— Glume… Eu… Am umor… De unde vin… se gustă glumele…

— Cere o moarte rapidă? întrebă Gontrand, plin de speranţe.

— Sau cere un notar pentru ultimele dorinţe? adăugă Romaric.

Bertram se agăţase de gulerul lui Guillemot, care continua să le traducă prietenilor.

— E grav… Qadehar… înlocuiesc…

Apoi, deodată, Bertram îşi regăsi suflul şi vocea:

— AM FOST TRIMIS AICI DE QADEHAR! LUI I S-A ÎNTÂMPLAT CEVA GRAV! M-A TRIMIS SĂ AM GRIJĂ DE TINE, ÎN LOCUL LUI!

— Şi înainte? îl întrebă blând Romaric, în timp ce Guillemot se retrase, ce-ai spus?

— A FOST O GLUMĂ! DE UNDE VIN EU, SE ŞTIE DE GLUMĂ! EXISTĂ SIMŢUL UMORULUI!

25
VÂNĂTOAREA DE JESHTAN

— Grăbiţi-vă, îi imploră Coralie, frământându-şi mâinile. O să ratăm vânătoarea de Jeshtan!

— Aşteaptă puţin, o linişti Gontrand. Guillemot nu este gata…

— Guillemot, urlă Coralie, care tropăia pe scară, grăbeşte-te!

Guillemot, sub şocul revelaţiilor pe care i le făcuse Bertram, era încă aşezat pe covorul din salon. O hărmălaie veselă urca acum din stradă, prin fereastra întredeschisă. Lângă el, Ambre şi Romaric încercau să-l convingă să li se alăture, sub privirea perplexă a lui Bertram, care se ţinea la distanţă de fată.

— Hai, vere! Ştiu, nu e plăcut ce i s-a întâmplat Maestrului Qadehar… Dar, rămânând aici şi frământându-te, nu-l ajuţi şi nu se schimbă nimic…

— Are dreptate, Guillemot, se amestecă şi Ambre. Nu fi fraier! Este prima dată de când a început vacanţa că suntem împreună. Nu strica revederea, cum a încercat să facă şmecherul celălalt de când a venit…

— Şmecherul în chestiune se numeşte Bertram, se hazardă Vrăjitorul ridicând un deget.

— Un nume la fel de ridicol ca şi mustaţa şi firele de păr de pe bărbia ta, i-o întoarse Ambre, acră.

— Ascultă, suspină Bertram, să încercam s-o luăm de la început pe alte baze. Regret cele întâmplate. E felul meu de a fi glumeţ şi…

— Bertram are dreptate, interveni Guillemot. Ceea ce i s-a întâmplat Maestrului meu este şi aşa suficient de grav, pentru ca micile noastre necazuri…

— Ah, vedeţi? triumfă Bertram.

— Mici necazuri, mici necazuri, uşor de zis, obiectă Romaric, fixându-l pe Vrăjitor.

— Oricum, reluă Bertram, regăsindu-şi aplombul, am

aici o hârtie prin care Guilda mi-l încredinţează pe Guillemot. Vă place sau nu, eu…

— Ştii unde poţi să-ţi bagi hârtia? îi răspunse Romaric, rânjind.

— Vă anunţ, spuse Gontrand cu un aer placid, că domnişoara Coralie este pe cale să facă, pe scări, o sincopă.

Guillemot se hotărî.

— Bun, mormăi el ridicându-se. Nu mi-e gândul la distracţie, dar merg cu voi. Şi Bertram, la fel. Sunt Ucenic Vrăjitor: trebuie să mă supun voinţei Maestrului meu, care doreşte ca Bertram să mă apere…

— Foarte bine! spuse Bertram ridicând capul.

— Putem încerca totuşi să-l suportăm, acceptă Ambre după un timp de gândire.

— Da, continuă Gontrand. Dar numai o încercare! Să zicem, astă-seară…

În aceeaşi clipa, Coralie, scoasă din fire, pătrunse în apartament şi îl împiedică pe Bertram să reacţioneze împotriva acestei idei:

— V-aţi hotărât să distrugeţi sărbătoarea de Samain, serios vorbind!

— Venim, venim, replică Romaric pe un ton glumeţ: Guillemot a terminat cu pregătirile şi nu se hotărăşte dacă să lase sau să păstreze trusa de machiaj…

— Cretinule! răspunse Ucenicul Vrăjitor care nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Mi-ai luat cuvântul din gură, adăugă Bertram.

O luară la goană pe scări, toţi odată, într-un zgomot infernal.

În stradă, bande de tineri alergau în toate direcţiile, strigând şi râzând. Vânătoarea de Jeshtan, care inaugura prima noapte de sărbătoare, începuse! Jeshtan era, în tradiţia din Ys, un gnom malefic care ataca rezervele de hrană adunate vara, pentru a trece de sezonul rece: era, deci, indispensabil să fie urmărit şi împiedicat să le atace înainte de adevărata sosire a iernii…

— L-am văzut! urlă o fată. Pe acolo!

Mulţimea se mişcă în direcţia ei.

— Repede, să mergem! spuse Coralie, incitată.

— Am plecat! răspunse Gontrand şi începu să alerge alături de ea.

Ceilalţi patru au luat-o mai încet.

— Maestrul Qadehar este închis! protestă Guillemot, furios. Nu aveau dreptul!

— Şi spui, Bertram, că Guilda l-a judecat pe Qadehar ca pe un criminal de rând? întrebă Romaric.

— Da, răspunse Bertram. Vrăjitorul a decis să adopte o atitudine conciliantă. Singurul care a încercat să-i ia apărarea a fost Gérald, fostul meu Maestru. La sfârşit, Marele Maestru Charfalaq avea un aer foarte trist, dar Consiliul l-a suspendat pe Maestrul Qadehar din toate funcţiile…

— Asta nu stă în picioare! decretă Ambre. Dacă Sha este cel care se află la originea masacrului din Djaghataël, de ce nu i-a ucis pe Vrăjitorii de la Gifdu şi de ce nu l-a răpit pe Guillemot?

Guillemot nu răspunse imediat. Bineînţeles, nu le povestise totul prietenilor lui; nici ce-i încredinţase Agathe vara trecuta în legătură cu Sha, în căutarea fiului lui dispărut, nici cuvintele misterioase ale Seniorului din Djaghataël. Cu atât mai puţin, istoria lui Yorwan, hoţul *Cărţii Stelelor!*

Bertram răspunse în locul lui, dregându-şi vocea:

— Datorită mie a putut Guillemot să scape! Dând dovadă de un curaj neobişnuit, eu…

— Şi mie mi se pare ciudată toată aceasta poveste, i-o taie Guillemot, după ce îi surprinse pe Romaric şi pe Ambre schimbând priviri disperate. Dar un lucru e clar, Guilda se înşală.

— Condamnându-l pe Qadehar? întrebă Romaric.

— Evident…

Agitaţia din jurul lor le întrerupse conversaţia: îl descoperiseră pe Jeshtan. Ambre, Guillemot, Bertram şi Romaric se lăsară antrenaţi şi se amestecară cu ceilalţi

adolescenţi din Ys, care alergau pe străzi.

Curând, în marea piaţă din Dashtikazar, luminată de sute de torţe în seara aceea, un grup de fete urla de fericire, agitând manechinul unui gnom care se strâmba.

— Puah! făcu Coralie, nemulţumită. Au avut noroc, asta este tot.

Micul lor grup se afla în jurul unei fântâni în formă de scoică uriaşă sculptată în marmură, pe o latură a pieţei.

Se alăturară în cele din urmă cortegiului şi se căţărară până la Palatul Magistraturii, care era în acelaşi timp şi primăria din Dashtikazar, şi prefectura Ţării de Ys. Acolo, sub privirile amuzate şi binevoitoare ale Cavalerilor, fetele care puseseră mâna pe un Jeshtan de paie şi de pânză trecuseră o coardă în jurul gâtului sperietorii şi o spânzurară de un felinar. De peste tot, se auzeau urale şi aplauze.

Imediat, Cavalerii aruncară tinerilor adunaţi în jurul palatului măşti şi alte manechine înfricoşătoare. Toţi cei care doreau le prindeau şi plecau pe străzi arborându-le sau spânzurându-le. La miezul nopţii, ele trebuiau agăţate de felinarele din oraş, unde rămâneau atârnate până la sfârşitul sărbătorii de Samain, pentru a avertiza spiritele rele cu privire la ce le aştepta, dacă s-ar fi aventurat în Ţara de Ys!

Gontrand împodobise un cap de căpcăun din carton presat şi se amuza, spre marea plăcere a Coraliei şi a lui Romaric, sub privirile condescendente ale lui Bertram, spreriind copiii mai mici care ţopăiau în vacarmul general. Ceva mai departe, în spatele lor, Ambre îi ţinea companie lui Guillemot. Ucenicul nu reuşea să se smulgă din tristeţe.

— O să se aranjeze, încercă să-l asigure prietena lui. Toată lumea ştie că Maestrul este un om excepţional. Ancheta comisiei îl va disculpa.

— Nu e numai asta, suspină Guillemot.

— Dar ce mai e, atunci?

— Este că… răspunse Guillemot care ezita să i se confeseze lui Ambre. Este că viaţa mi se pare extraordinar de complicată din seara aniversării unchiului Urien!

Niciodată n-am mai leşinat…

— Nu e nimic de făcut. Dar este adevărat că multe s-au schimbat după asta! Şi nu numai pentru tine…

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, ezită Ambre, după ce aruncă spre el o privire, în fine, aş vrea să vorbesc despre… Nu, las-o baltă.

— Vrei să spui despre visele pe care le evoci în scrisorile tale? întrebă naiv Guillemot, care nu observase încurcătura fetei.

— Nu. Poate, da, puţin!

— Şi atunci?

— Să vorbim mai bine mâine. Mi-ar plăcea să mă bucur de seara asta! E bine, aşa, amândoi… ei… adică împreună cu toţii, nu? Cu toată prezenţa gărzii tale de corp atât de pretenţioase!

— Bertram e foarte haios, crede-mă. Dă-i o şansă! Dar e adevărat, ai dreptate, stric sărbătoarea cu figura mea de înmormântare. Haide, să-i găsim pe ceilalţi.

Îi luară pe Coralie şi pe Bertram, care se îndepărtă rapid de fată de cum o zări pe Ambre, apoi micul grup alergă şi-i întâlniră pe Romaric şi pe Gontrand, în momentul când aceştia agăţau o mască de un felinar.

Se apropiară de uriaşul panou care conţinea sute de pietricele albe. Luară fiecare câte una şi îşi scriseră numele pe ea, cu o cerneală care nu dispărea în flăcări. Aruncară apoi pietrele peste jar: dacă focul nu le spărgea şi a doua zi le găseau intacte, era un semn bun pentru anul care venea! Tânărul Vrăjitor se pare că se prinse în joc şi nu făcu nicio remarcă dezagreabilă.

Fură strigaţi de tinerii din Krakal, care le recunoscură pe Ambre şi pe Coralie şi mica bandă se alătură un timp grupului. Merseră apoi în linişte pe plajă, Bertram urmându-i mai în spate, fericiţi de a se afla împreună.

Când umezeala nopţii îi pătrunse, deciseră să se întoarcă acasă, în centrul oraşului, unde goliră mai multe pahare cu corma, berea uşoară cu miere de Ys.

Coralie, Romaric şi Gontrand ciocniră cu Bertram, care se lansă într-un discurs înflăcărat, prin care dovedi că

dorea cu adevărat să devină prietenul lor.

— Dacă vrei să fii prieten cu Romaric, îi mărturisi Gontrand, evită s-o priveşti pe Coralie aşa cum ai făcut-o şi încearcă să nu-i dai prea des târcoale…

Bertram, în şoaptă, se apără de a fi avut astfel de gânduri, dar roşi uşor. Apoi, Ambre şi Guillemot li s-au alăturat şi au flecărit despre toate şi despre nimic, aşteptând să fie destul de obosiţi pentru a se strecura în sacii de dormit.

26
O PREVESTIRE REA

— Sforăi ceva de groază, Bertram, exclamă Ambre strecurându-se afară. Asta e! Enervant şi ziua, şi noaptea!

— Eu nu sforăi, spui prostii, i-o întoarse Vrăjitorul cu o voce adormită, înfăşurându-se în pătura pe care i-o dăduseră.

— Da, Bertram, sforăi, confirmă Guillemot, care punea pe masă bolurile pentru micul dejun.

— Sus din scutece! insistă Romaric care supraveghea cratiţa cu lapte de pe plita electrică. Afară e foarte frumos!

Guillemot trase perdelele şi soarele intră în valuri în camera mare unde dormiseră cu toţii, pe saltele puse direct pe jos. Gontrand, Bertram şi Coralie mormâiră şi îşi ascunseră capul de lumină. Ambre, în pijamaua ei roşie, sări în picioare şi împărţi lovituri de picior leneşilor.

— Luaţi, pseudovrăjitor, asta este pentru sforăiturile de azi-noapte! Şi asta pentru zdrăngăneala la chitară, Gontrand! Şi ţie, drăguţo, pentru toate clipele pe care mi le-am petrecut ţopăind în faţa băii!

— Termină, Ambre! N-ai niciun haz!

Ambre se aşeză la masă cu Romaric şi cu Guillemot.

Ceilalţi nu întârziară să se scoale, la rândul lor, miorlăind şi văicărindu-se că au fost treziţi prea brutal.

— Care este programul de astăzi? întrebă Coralie căscând.

— Astă-seară avem dansuri în jurul focului din piaţa mare, răspunse Romaric înmuind o lingură în cana de ciocolată.

— Azi după-masă, continuă Guillemot, care se lupta cu o enormă tartină cu Nutela, azi sunt jocuri de îndemânare pe stadion!

— Şi dimineaţă? interveni Bertram scărpinându-se pe obraz.

— Dimineaţă trebuie să ne căutăm pietrele pe plajă,

aminti Ambre privindu-l cu un aer disperat pe Guillemot care avea degetele pline de Nutela.

— În cazul ăsta… Prima la baie!… strigă Coralie dând să se ridice.

— Nici gând, urlară ceilalţi patru, abandonându-şi treburile şi repezindu-se la ea.

Doar Bertram rămase la masă, siderat.

După ce se îmbrăcară, părăsiră apartamentul şi o luară pe drumul spre plajă.

Străzile înguste şi sinuoase erau întunecoase: casele aflate de-o parte şi de alta aveau patru sau cinci etaje, iar soarele nu era destul de sus pe cer ca să poată lumina pavajul de granit.

Ajunseră cu uşurinţă pe plaja care acoperea o parte din golful în fundul căruia se întindea Dashtikazar. Era încă devreme pentru elevii şi studenţii care petrecuseră până târziu în noapte şi care mai dormeau.

Banda se îndreptă spre focul care încă fumega din loc în loc. Cu ajutorul crengilor răspândiră cenuşa fierbinte pe plajă, apoi începură să-şi caute pietrele. Coralie fu prima care o găsi pe a ei, chiar alături de cea a lui Bertram.

— Pietricica mea este intactă! exclamă ea bucuroasă.

— Şi a mea, la fel, adăugă Bertram arătându-i-o zâmbind. Este un semn!

— Un semn? întrebă Romaric cu voce de gheaţă.

— Ei bine… bâlbâi Bertram care în ajun, înainte de a se culca, văzuse bustul lui Romaric şi conchisese că, în cazul unei confruntări fizice, nu era deloc la adăpost. Este un semn de noroc! Pentru mine! Că mi-am găsit piatra intactă!

— Am găsit-o şi eu, spuse Guillemot suflând asupra pietrei pe care o ţinea în mână, pentru a o curăţa de cenuşă.

— A mea s-a spart, spuse Ambre, nefericită.

Se adunară fără un cuvânt în jurul fetei care strângea între degete o bucată de piatră, pe care se putea citi jumătate din numele ei.

— Nu-i nimic, încercă s-o consoleze Guillemot.

— Ba da, e grav, răspunse Coralie pe un ton disperat. Nu-ţi dai seama!

— Are dreptate, este un semn rău, spuse Ambre cu voce gravă.

Văzându-şi sora atât de dezamăgită, Coralie se îndreptă cu pas hotărât spre coşul din care îşi luaseră pietrele în ajun. Alese una frumoasă, scrise pe ea „Ambre” cu stiloul care atârna de o panglică şi i-o întinse:

— Ţine. Acum avem cu toţii câte o Piatră Albă întreagă.

Ambre o privi pe Coralie cu recunoştinţă şi o sărută afectuos. Apoi, se strădui să zâmbească şi acceptă piatra cea nouă, aruncând-o în cenuşa pe cea veche, crăpată de foc.

— E foarte bine să procedezi aşa, aprobă Bertram care prinse ocazia să se arate amabil cu ea. În cele din urmă, nu este decât o piatră.

Ea îi mulţumi şi, împreună, se întoarseră în oraş.

— Atunci, cum e cu visele? o întrebă Guillemot pe Ambre, în timp ce erau din nou singuri, mergând în spatele celorlalţi, în direcţia stadionului unde se desfăşurau jocurile de îndemânare, care marcau a doua zi de sărbătoare.

— Oh, ştii, am spus totul în scrisorile mele, răspunse Ambre, după un moment de tăcere. De când m-am întors din Lumea Incertă, am vise ciudate.

— Des?

— Aproape în fiecare noapte.

— Şi sunt mereu aceleaşi vise?

— Da şi nu. De fapt, visez întotdeauna o pădure imensă. Apoi, visul se schimbă. Uneori, sunt urmărită de animale care seamănă cu nişte mistreţi, dar cu capete de câini. Alteori, călăresc în spatele unei femei cu părul lung şi cu ochii verzi. Sau, altă dată, sunt întinsă pe un pat tare şi aud un cântec care mă adoarme… Cel mai neplăcut este că, în visele acestea, am impresia că am trăit totul cu adevărat. În timp ce, în realitate, n-am fost niciodată în

pădurea aia şi n-am întâlnit-o niciodată pe acea femeie!

Guillemot rămase perplex.

— Nu ştiu ce să spun, Ambre. Poate că totul este legat de faptul că ai suportat greu călătoria prin Poarta Lumii a Doua, aşa cum a spus deja Maestrul Qadehar… Aminteşte-ţi durerea de cap şi dorinţa de a dormi când ai ajuns în Lumea Incertă!

— Nu pot s-o uit, mormăi Ambre. Nu mai departe de luna trecută, zăceam în pat cu aceeaşi durere de cap! Apropo, mulţumesc că mi-ai scris.

— Oh, era firesc. Trebuie să ne încurajăm în momente dificile! Doar suntem prieteni, nu?

— Da, suntem prieteni, spuse Ambre muşcându-şi buzele. Urmă un moment de tăcere. Apoi, fata reîncepu să se plângă:

— Recunoaşte, eu am fost singura care m-am îmbolnăvit anul acesta. Sunt singura care am suferit după călătoria noastră în Lumea Incertă! Şi tot eu sunt singura care, astăzi, mi-am găsit Piatra Albă spartă…

— Cea pe care ţi-a dat-o Coralie nu e frumoasă? întrebă Guillemot care nu voia s-o lase să devină din nou melancolică.

— Ba da… răspunse ea străduindu-se să zâmbească. Să zicem că merge!

— Nu vrei să vorbeşti cu Bertram despre visele tale? Totuşi, este un Vrăjitor! Poate are vreo idee.

— Nu, refuză Ambre dând din cap. Nu pun la îndoială priceperea lui Bertram, dar… prefer ca asta să rămână între noi. Ca un secret.

Şi ridică spre el ochii mari, albaştri.

— Cum vrei… şopti Guillemot, dintr-odată confuz şi destul de stânjenit.

Se întâlniră cu prietenii în faţa unui bazin, pe suprafaţa căruia pluteau mere foarte mari.

— Dacă cineva poate să apuce unul cu dinţii, înseamnă că va reuşi în tot ce va întreprinde în anul următor! anunţă Coralie descoperindu-şi dinţii de un alb strălucitor.

Îşi puse mâinile la spate şi porni la vânătoare de mere.

Respira, sufla, făcând bulboane mari. Tinerii adunaţi în jurul bazinului se amuzau pe seama ei, în timp ce prietenii o încurajau. În cele din urmă, Coralie se îndreptă, cu capul înainte, şiroind de apă, şi cu dinţii înfipţi într-un măr care aproape că o sufoca.

— Bravo, Coralie! o felicită sora ei.

— E rândul tău, Bertram, comandă Romaric.

— Eu? De ce eu? se mira Vrăjitorul.

— Vreau să verific ceva.

— Să verifici ce anume? întrebă Bertram suspicios.

— O să vezi… Hai, sau eşti neîndemânatic?

Atins, Bertram îşi puse mâinile la spate şi îşi încercă norocul şi el, în huiduielile unora şi încurajările altora. Apucă şi el un măr pe care îl muşcă, înainte de a adopta o atitudine victorioasă.

— Nu mai vrea nimeni să-şi încerce norocul? întrebă Bertram, ştergându-şi faţa cu un prosop pe care i-l întinsese un băiat de lângă bazin.

— Nu, mulţumesc, răspunse Gontrand. Nu vreau să mi se facă frig!

— Spune, mai bine, că nu vrei să-ţi uzi părul! îl tachină Coralie ciufulindu-l.

— Ah, nu! exclamă Gontrand aranjându-şi pletele. Nu începe iar!

Guillemot îl ciufuli din nou şi Gontrand o luă la fugă protestând, urmat de prieteni. Bertram îl apucă pe Romaric de mânecă.

— Ce-ai vrut să verifici, cu chestia cu mărul?

— Că nu ne porţi pică, răspunse calm băiatul, înainte de a scăpa şi de a o lua la fugă după ceilalţi.

27
AMBRE VEDE ROŞU ÎN FAŢA OCHILOR

Mai târziu, când noaptea începea să alunge lumina celei de a doua zile de sărbătoare, gaşca se găsea lângă focul înălţat în centrul pieţei mari.

În timp ce muzicanţii se încălzeau pe estradă, Ambre şi Coralie, sub privirile batjocoritoare ale lui Bertram, îi arătau câţiva paşi lui Romaric, care mai tot timpul voia să înveţe să danseze.

Apoi, se desfătară cu fripturi pe care Cavalerii le frigeau în nişte frigări uriaşe.

Cum începu sărbătoarea, Ambre îl trase pe Guillemot în mijlocul dansatorilor şi nu-l mai slăbi. Pentru a evita să fie ales, cum se întâmpla de obicei, de o domnişoară nu tocmai frumoasă, Gontrand decise să aleagă una pe gustul lui. O descoperi în cele din urmă pe fericita aleasă, făcură la început câteva glume, apoi o aduse în grup şi, în cele din urmă, o trase pe ring, unde se dansa un dans legănat. Coralie se pomeni dintr-odată singură cu Bertram şi Romaric.

— Ce noapte minunată! exclamă ea aşezându-se pe marginea fântânii în formă de scoică şi lăsându-şi privirile să hoinărească printre stele.

— Da, o noapte foarte frumoasă, reluă Bertram, care chiar regreta că Romaric este cu ei…

— Adevărat, foarte frumoasă! spuse şi Romaric, care îl blestemă pe Maestrul Qadehar că a impus prezenţa acestui Vrăjitor pe care încă ezita să-l clasifice printre indivizii caraghioşi sau printre cei periculoşi. De fapt, Bertram, este adevărat că Vrăjitorii depun un jurământ de celibat?

— Exact, răspunse Bertram reticent, ridicând din sprâncene. Dar a rămâne celibatar nu înseamnă să nu poţi avea o prietenă! adăugă el aruncând o privire către Coralie.

Romaric mormăi ceva despre oamenii care se ascund în

spatele cuvintelor, dar nu spuse nimic mai mult. O linişte apăsătoare se lăsă, întreruptă dintr-odată de o siluetă care se ivi de pe o străduţă.

— Bună seara tuturor! Guillemot nu este cu voi? Îl caut peste tot de ieri!

— Agathe? se miră Coralie.

Era chiar ea. Era îmbrăcată într-un costum fermecător şi, pentru prima oară, era machiată cu gust. Romaric o privi, ca şi cum n-ar mai fi văzut-o până atunci.

— Thomas nu e cu tine? întrebă el într-un târziu.

— Thomas, Thomas… răspunse ea cu o mutră contrariată, de ce îmi vorbiţi mereu de Thomas? Nu sunt măritată cu el, din câte ştiu!

Romaric se întrebă de ce până atunci nu observase că Agathe era mult mai frumoasă.

— Nu m-am prezentat, începu Bertram, făcând un pas înainte şi înclinându-se uşor: Bertram, Vrăjitor din Guildă şi prieten cu Guillemot.

Agathe îl studie circumspectă, apoi, convinsă că are de-a face cu un Vrăjitor adevărat şi că nu este o glumă a bandei, ridică privirea şi îi întinse mâna. Bertram o luă imediat şi i-o sărută.

— Ce bărbat galant sunteţi, Bertram!

— Ce mojic! răspunse Coralie, supărată că nu se afla ea în centrul atenţiei Vrăjitorului.

Lui Romaric îi veni inima la loc.

— Bertram e un mare Vrăjitor, preciză el imediat pentru Agathe. I-a salvat o dată viaţa lui Guillemot.

— Dansează cu Ambre… murmură Agathe, cu figura întunecată.

— Ei, da, Ambre… repetă ca un ecou Bertram, pe acelaşi ton, cu o grimasă care amintea de lovitura pe care o primise în ajun.

— Oh, dar ce contează! decise Agathe. Oricum, nu am niciun gând rău… Voiam doar să pălăvrăgesc cu Guillemot. Nu sunt căsătoriţi…

— Dacă pot să-ţi dau un sfat, se hazardă Romaric, păzeşte-te. O cunosc bine pe Ambre, şi în nuanţele frazei

„nu vreau decât să-i vorbesc” nu se regăseşte stilul ei…

— Aş spune chiar că surorii mele îi scapă palma destul de uşor când vine vorba despre Guillemot! adăugă Coralie.

Coralie făcea aluzie la seara aniversară a unchiului Urien, când Ambre a pocnit-o pe fată în faţa tuturor. Agathe îi ignoră remarca.

— Bună seara, spuse ea şi se întoarse pe călcâie.

Se îndreptă spre mijlocul pieţei şi îl reperă pe Guillemot în mulţimea de dansatori.

— Ar trebui s-o urmăm, propuse Romaric. După părerea mea, o să se termine rău.

— Nostim! exclamă Coralie. Ador când sora mea se înfurie!

— Dar, spune-mi, se nelinişti Bertram stupefiat, Guillemot este un mare curtezan, nu?

— Oh! E ceva recent, îl corectă Romaric. Şi, pentru a fi mai exacţi, fetele sunt cele care umblă după el…

— Ce noroc! gemu Bertram. Îi cunoşti secretul?

— Oh, nimic mai simplu, îl ironiză Romaric. Prinzi câţiva Gommoni, pui la pământ doi sau trei Orki, distrugi palatul caidului din Lumea Incertă şi este suficient ca să faci impresie… Alte întrebări?

Bertram se abţinu.

În timpul acesta, Agathe se îndreptă spre Guillemot şi striga „Uhu”, făcându-i semne cu mâna.

— S-ar zice că este Agathe! se miră dintr-odată Ambre, care se opri din dans văzând-o pe fata înaltă care se apropia.

— Ea e, recunoscu Guillemot, cu moartea în suflet.

Şi, iată. De ce se temea mai mult, se întâmpla! Îşi dădu seama că nu se afla întotdeauna în posesia formulei cu care să se ascundă sub pământ, dacă ea ar exista cu adevărat… îşi promise să rezolve această lipsă, dacă va ieşi viu din această înfruntare.

— Ce cauţi aici?

— Am venit să-i spun bună seara lui Guillemot, răspunse Agathe, fără să-i dea prea mare atenţie şi adresându-se băiatului cu un zâmbet bucuros. Salut, Guillemot! Ce-ai

mai făcut de când nu ne-am mai văzut?

— De când nu v-aţi văzut? Care văzut? se sufocă Ambre.

— Hm, adică… se bâlbâi Guillemot.

— Ei bine, da, ne-am văzut ultima oară la Troïl! spuse Agathe, fără să ţină seama de privirile îngrijorate pe care Ucenicul i le arunca. Ştii, Guillemot, îmi place enorm camera ta!

Ambre păli şi-l privi pe Guillemot cu ochii umeziţi de lacrimi. Apoi se întoarse uşor spre Agathe cu o privire ucigaşă.

— Te rog, nu fi proastă! interveni Guillemot. Agathe doar a trecut să mă vadă. Şi a citit benzi desenate!

— Tu! şuieră Ambre printre dinţi cu atâta furie, încât Agathe închise ochii şi se dădu un pas înapoi. O să te sugrum!

Ambre se îndreptă spre rivala ei, cu ghearele scoase.

— Guillemot, urla Agathe în plin haos al balului, stupefiată de reacţia lui Ambre. Fă ceva! O să mă omoare!

Ambre ricană şi Agathe îşi luă picioarele la spinare.

— Ambre, nu! strigă Guillemot văzând-o pe fată că se grăbeşte să se ia după Agathe.

Începu să fugă după fete.

— Ce te-a apucat? striga Romaric văzându-l pe vărul său trecând în trombă pe lângă el.

— Ambre! Vrea s-o sugrume pe Agathe!

Romaric se luă după el, urmat de Bertram şi de Coralie. În trecere, îl smulseră pe Gontrand de la braţul partenerei sale şi, în două cuvinte, îi explicară situaţia.

— Iubirea, asta e! comentă Coralie, radioasă, alergând alături de Romaric.

— E o nebunie furioasă, da, mormăi Scutierul.

— Dar ce l-a apucat? se sufocă Gontrand, furios că şi-a abandonat partenera într-un asemenea mod.

— Doar acum… numai acum aţi observat… că fata asta e nebună de legat? spuse Bertram care abia mai respira.

Urmărirea îi purtă pe străduţe din ce în ce mai întunecoase. Depăşiră curând ultimele case din Dashtikazar şi ajunseră chiar în mijlocul landei.

— Pe aici! îi îndemnă Guillemot.

Îşi întâlniră prietenii şi mai alergară câteva minute prin hăţişuri, îndrumaţi, din fericire, de haloul luminos al lunii. Dintr-odată o auziră pe Agathe urlând.

— Prea târziu! gemu Gontrand. Ambre e pe cale s-o distrugă.

Apoi, veni rândul lui Ambre să urle.

— În orice caz... observă Bertram fără suflare, Agathe lasă impresia că-şi... apără... scump viaţa...

Ajunseră în mijlocul unui cerc de iarbă arsă. Se opriră brusc. Bertram şi Guillemot se priviră.

— S-ar zice... suspină tânărul Vrăjitor, că e un ring de dans...

— Pentru Korrigani! confirmă Guillemot aruncând în jur priviri neliniştite. Repede, să vedem!

N-avură timp să facă nicio mişcare: un laţ căzu peste ei şi, imediat, o mulţime de mâini în formă de lăbuţe de pisică începură să-i înfăşoare cu grijă.

28
PRINŞI ÎN CAPCANĂ

— Guillemot! Fă ceva! începu Coralie să strige, înainte ca un Korrigan să-i pună un căluş mare în gură.

Ucenicul era în imposibilitatea de a răspunde sau de a acţiona. Ca şi Bertram, Romaric, Gontrand, Agathe şi Ambre, avea mâinile şi picioarele legate, gura îi era acoperită cu o bucată mare de pânză! Ce ar fi putut face un Vrăjitor incapabil să cheme, cu vocea sau prin gesturi, magia capabilă să-l salveze? Guillemot, redus la neputinţă, ca şi Bertram, care îşi rotea ochii furios, trebuia să se mulţumească să asiste la propria lor răpire de către micuţul popor al Korriganilor.

Korriganii existau în ţară înainte de venirea oamenilor. Altădată, înainte ca furtuna să smulgă Ys din coastele Bretaniei, ca să o arunce între Lumea Reală şi Lumea Incertă, Korriganii bântuiau landele bretone.

Asta se întâmpla înainte ca oamenii din Lumea Reală, uitând Pactul Străvechi, să-i hăituiască şi să-i alunge pe cei care erau altfel decât ei; înainte de a dezamăgi lumea în care trăiau, pentru ca, în cele din urmă, să rămână singuri.

În schimb, coabitarea oamenilor cu aceste trei rase străvechi n-a pus niciodată probleme în Ys, pe de-o parte, pentru că locuitorii Ţării de Ys, care trăiau în armonie cu o natură în care omul era considerat o simplă creatură printre celelalte, nu avuseseră niciodată ideea să extermine un popor pentru a-i lua locul – spre deosebire de felul în care s-au purtat cu Indienii cei care au colonizat America.

Pe de altă parte, pentru că oamenii şi Korriganii aveau puţine ocazii să se întâlnească. Korriganii, care se mulţumeau cu teritoriile din landă, dansau noaptea sub clar de lună, iar ziua petreceau şi se distrau în grote.

Astfel, contactele dintre oameni şi Korrigani erau rare.

Înaltul Magistrat din Dashtikazar care se întâlnea din când în când cu Kor Mehtar, regele Korriganilor, şi Marele Mag din Gifdu primeau uneori cereri de împăciuire din partea Korriganilor, care, uniţi ca degetele unei mâini atunci când era vorba de distracţie, erau incapabili să se ocupe de un subiect serios.

În timp ce oamenii care se aflau în landă în momentul şi în locul nepotrivit nu prea gustau simţul umorului foarte special al micului popor, care îi obliga, de exemplu, să danseze toată noaptea, să inventeze cuvintele unui cântec sau să-l facă să râdă pe rege cu o glumă bună. În schimb, îşi primeau recompensa pentru performanţă, în general, o pungă plină cu monede de aur, dacă se arătaseră convingători, sau o cocoaşă în spate, în caz contrar.

Un hangiu din Dashtikazar reuşise să-şi cumpere hanul datorită Korriganilor. Reuşise să-i facă să râdă imitându-l, punându-şi un sac rupt pe cap, pe Charfalaq, Maestrul Guildei. Povestea averii sale a făcut înconjurul ţării. Un tip invidios, care încercase să obţină acelaşi lucru, se întorsese acasă cu un braţ aproape cu o jumătate mai scurt decât celălalt! De atunci, aproape nimeni nu mai îndrăznise vreodată să-şi încerce norocul şi orice întâlnire cu un Korrigan era întâmplătoare!

Ceea ce nu-i împiedica pe elevii din Ys, în numele culturii generale şi din politeţe faţă de singurii lor vecini, să înveţe de foarte timpuriu korrigani, limba Korriganilor, mult mai complicată decât ska, limba care se vorbea în Lumea Incertă.

Korriganii erau scunzi (măsurau între şaizeci şi nouăzeci de centimetri), sfrijiţi şi zbârciţi. Nu erau cine ştie ce puternici şi reuşeau să ducă în spinare, fără să obosească, un câine mare, pe o distanţă de câţiva kilometri.

Aveau pielea închisă la culoare şi erau foarte păroşi. Adesea, îşi împleteau părul sau îl ascundeau sub pălării mari. Nasturi de aramă le străluceau pe vestele negre. Un pantalon de catifea neagră, bufant, şi nişte saboţi de fier completau ţinuta lor vestimentară.

În sfârşit, purtau pe frunte două corniţe şi în josul

spatelui aveau o codiţă tremurătoare. În ce priveşte mâinile lor, acestea semănau cu labele unei pisici.

Guillemot, Romaric, Gontrand, Ambre, Coralie, Agathe şi Bertram, fiecare cărat de doi Korrigani, unul ţinându-i de picioare şi celălalt, de braţe, fură târâţi prin landă, sub privirile amuzate ale Lunii. La capătul unui marş care păru tinerilor interminabil, răpitorii făcură o haltă la picioarele unei coline, în vârful căreia se înălţa un dolmen.

Conducătorul grupului Korriganilor se apropie de unul dintre stâlpii de piatră care susţineau imense dale de granit. Apăsă cu mâna pe un semn pictat în roşu, desenat pe o latură. Guillemot, care îi studia fiecare gest, nu recunoscu acest semn. Conducătorul mormăi apoi câteva cuvinte în korrigani. Ucenicul nu pricepu chiar nimic. Imediat, urmă un zgomot îngrozitor şi pământul se desfăcu la picioarele stâlpului, descoperind o scară de piatră. Coloana se scufundă.

Pătrunseră sub pământ într-o galerie strâmtă care mirosea a ciuperci şi a lemn putred, la lumina unei torţe din pin, care fusese aprinsă de ghidul lor.

Guillemot, legat fedeleş de cei care îl purtau, încercă o ultimă tentativă de a se dezlega. Zadarnic. Îi era ciudă pe Ambre. Ce i-o fi venit de a vrut s-o sugrume pe Agathe? Cele două fete ar fi putut foarte bine să-şi ceară explicaţii ţipând una la alta, aruncând una în alta cu ce le venea la mână, dar în mod rezonabil! Ambre şi Agathe pocnindu-se şi trăgându-se de păr, iată ce s-ar fi putut întâmpla! Nici el n-ar fi reuşit să evite strigătele şi reproşurile, dar, cel puţin, n-ar fi ajuns în aceasta situaţie, în inima regatului korrigan, legaţi şi cu căluş în gură…

Lui Guillemot nu-i era frică, dar se temea că o să suporte gustul pentru farse al micuţelor fiinţe. Măcar dacă i-ar fi dezlegat mâinile!

Nimeriră într-o grotă imensă. Castelul din Troïl ar fi putut încăpea în întregime înăuntru! Mii de licurici, ţinuţi în borcane, în fundul nişelor săpate chiar în stâncă, luminau pereţii care picurau din cauza umidităţii.

La diferite înălţimi, platforme, pasarele şi scări de lemn permiteau accesul în nişe. Zeci de Korrigani erau aşezaţi pe platforme, cu picioarele atârnate în gol, râzând şi pălăvrăgind. Peste tot, de altfel, se aflau cu sutele în jurul meselor grosolane, bând, mâncând şi cântând cântecele vesele.

Unii se jucau: aici, aruncau, cu o catapultă o minge într-un coş; colo, împingeau suflând din răsputeri o bilă de lemn în terenul adversarilor; mai încolo, un curajos încerca, în aplauze, să-şi ţină echilibrul pe o punte instabilă. Grota răsuna de râsete şi de strigate.

„S-ar zice că e stadionul din Dashtikazar, în zi de Samain”, gândi Guillemot, asurzit de vacarm.

Traversară grota în indiferenţa totală a celorlalţi, fără ca nimeni să-şi părăsească activitatea. Odată ajunşi în fundul grotei, îi puseră pe jos, chiar pe pământ, apoi le scoaseră legăturile şi căluşurile. În timp ce-şi reveneau, mai mult sau mai puţin, masându-şi încheieturile maltratate, Guillemot şi Bertram schimbară o privire. Korrigani o să aibă exact ceea ce au dorit!

— Ori domnii Vrăjitori îşi lasă obiceiurile acasă, ori regrete amare curând îi apasă!

Cei şapte tineri ridicară ochii. Cocoţat pe un tron tăiat dintr-o stâncă enormă, un Korrigan îi măsura cu un aer hâtru.

Coroana de aur pe care o purta pe cap nu lăsa niciun dubiu asupra identităţii lui: se aflau în faţa lui Kor Mehtar, regele Korriganilor, suveran autoritar şi magician redutabil.

Regele izbucni într-un râs copilăros şi reluă, tot în korrigani, limba poetică şi complicată a poporului landelor:

— Micuţi prieteni din Dashtikazar, exclamă el deschizând braţele,

Aduşi la noi de hazard!

Fiţi bineveniţi la Bouléagant,

Palatul regelui Korriganilor!

Kor Mehtar făcu un semn cu mâna şi un grup de Korrigani plecă bodogănind de la masa la care tocmai se

pregăteau să mănânce. Apoi, regele invită banda să se aşeze.

— La naiba! zise Agathe, dezgustată, respingând un os pe jumătate ros.

— Asta nu înseamnă că trebuie să-l trimiţi altora, mormăi Ambre, aruncându-i o privire veninoasă.

Dar nu avură îndrăzneala să continue disputa. Din cauza lor, erau prizonierii Korriganilor. Nu prea era momentul să se certe…

Ambre era calmă, aproape pasivă. Era incapabilă să spună de ce reacţionase atât de violent împotriva rivalei sale. Tot timpul drumului i se păruse că este altă persoană. Această senzaţie nu-i era necunoscută. De fiecare dată când îl ştia pe Guillemot ameninţat, ceva o împingea să reacţioneze astfel. Să fie iubire? Simţi o uşoară durere de cap.

Regele dădu câteva ordine. Korriganii bodogăniră curăţând masa, apoi aduseră nişte învelitori.

— Dacă lucrurile merg rău, nu ne putem apăra cu asta, mormăi Romaric observând lingura mare de lemn pe care i-o dăduseră odată cu un pahar şi o farfurie.

— Ce este de făcut, Guillemot? întrebă Ambre masându-şi tâmplele.

— Aşteptăm, răspunse el. Pentru moment, lasă impresia că sunt în toane bune. Cu puţin noroc, o să ne lase dacă le onorăm masa…

— Părerea mea era să ne folosim puterile şi să o ştergem de-aici, sugeră Bertram coborând vocea.

— Nu l-ai văzut pe Kor Mehtar? obiectă Ucenicul. A priceput imediat că aparţinem Guildei şi n-a lăsat impresia că s-a speriat. Peste tot se vorbeşte că este un mare magician… Nu, cred că trebuie să aşteptăm… Să vedem ce întorsătură iau lucrurile şi să ne purtăm ca nişte invitaţi politicoşi.

Se aduseră mari carafe de vin, din care le umplură paharele de cositor. Apoi, serviră o tocană groasă şi arsă. Korriganii se urcaseră pe masa ca să-i servească, iar saboţii lor mici de fier sunau pe lemnul tare al mesei.

— Vinul este delicios, aprecie Gontrand pocnind din limbă. Are gust de smochine.

— Ce-o fi înăuntru? se neliniști Coralie aplecându-se deasupra farfuriei umplute cu o mâncare deloc apetisantă.

— N-ai decât să guști, îi răspunse Romaric adâncindu-și lingura în propria-i farfurie și ducând-o la gură. Puah! făcu imediat strâmbându-se îngrozitor și roșindu-se la față: lăsați-o baltă, are gust de mucegai și, pe deasupra, mai este și îngrozitor de piperată!

Pe tronul lui, Kor Mehtar părea că se distrează de minune.

— Korriganii ăștia sunt incorigibili, suspină Guillemot. Sunt amabili și cruzi în același timp. Vinul e delicios și mâncarea infectă. Asta înseamnă pentru ei simțul umorului…

— Ei bine, pe mine, se burzului Bertram, care gustase și el din amestecul infam, asta nu mă amuză deloc! N-am mâncat niciodată ceva mai dezgustător! Nici măcar la Gifdu! Este o rușine, o jignire, un afront!

În fața aerului lor distrus, regele exclamă, vesel:

— Deci, dragi amici
Sunt eu un păcălici?
Și, nu-i așa, că-n farfurie și-n pocal
V-am dat un prânz regal?

Roșu de indignare, Bertram se ridică și îl străfulgera pe Kor Mehtar cu privirea.

— Nu fi idiot! îl imploră Guillemot. Așază-te! Bertram, decis, luă cuvântul cu violență, înainte de a se încurca în limba complicată a Korriganilor și să se bâlbâie:

— Kor Mehtar, bătrâne,
nu e chiar rău, pe bune,
să faci astfel de glume
dacă ai invitați…
— Și pentru mine-i dificil
Să-mi aud limba minunată
stâlcită de un imbecil! spuse regele care își pierduse zâmbetul.

— Iertați-l, Maiestate, interveni Guillemot ridicându-se

la rândul lui, în timp ce Bertram, descumpănit, se făcea tot mic sub privirile severe ale lui Ambre şi ale lui Romaric. *Korrigani este una din limbile minunate…*

— Tu, fiule, ce adevăr grăieşti

Şi ca un Korrigan vorbeşti,

Prezintă-ţi tovarăşii

Şi, spune-mi, cine-mi sunt oaspeţii?

— De sus cu toţii venim, începu Guillemot, străduindu-se,

Iar pe prost Bertram îl numim.

— Dar eu… se supără Bertram, înainte ca Ambre să apuce să-i dea un picior.

— Una drăgălaşă, alta chiar frumoasă

Coralie şi Ambre, gemenele noastre, continuă Guillemot care transpira din plin în efortul lui de a vorbi korrigani.

Gontrand este cel înalt şi brun,

Romaric e vărul meu bun.

Agathe…

— … Seamănă cu un castravete, nu se putu abţine Ambre să nu-i sufle.

— Ei… ea este cea fără plete, conchise Guillemot ştergându-şi fruntea.

În ce mă priveşte, sire,

Sunt Guillemot, întru a voastră cinstire.

— Guillemot, spui tu,

Ucenicul celebru? insistă regele cu un zâmbet care-i lumina faţa întunecată, acoperită de păr.

Ai zice

Că voi avea o zi ferice!

Făcu un semn mai multor Korrigani să pună capăt jocului şi să se apropie de ei.

Cei şapte prieteni se priviră cu un aer îngrijorat.

29
PROVOCAREA

— O, stăpâne înţelept, îndrăzni Guillemot,
nu pricep:
de ce regele zice
că va avea o zi ferice?
— Fără să vreau prinsei în laţ
un şmecher foarte căutat, îi explică regele laconic.
Ştiu eu pe cineva,
care mâine,
Nebun de bucurie,
m-ar recompensa!
— Haideţi, Maiestate, interveni Gontrand în locul lui Guillemot care rămăsese uimit din pricina revelaţiilor regelui,
ce gânduri aveţi
cu prizonierii din cetate,
ce sunt cu toţii buni băieţi?
— Dacă sunt binevoitori
cădem la înţelegere, răspunse regele sec,
căci n-aş vrea ca în zori
s-atârne în spânzurători.
Bertram întinse o mână spre sacul său, apoi renunţă.

— Sa ne unim forţele şi să scăpăm, îi propuse lui Guillemot.

— Nu, răspunse Guillemot pe acelaşi ton. Sunt foarte mulţi şi o să ne fie greu să ieşim la suprafaţă fără ajutorul lor.

— Dar ce facem, atunci? gemu Coralie care se apropiase de ei.

— Să nu ne pierdem speranţa, încercă să-i încurajeze Guillemot care gândea foarte repede. Korriganii sunt jucători. Poate există ceva ce putem încerca…

Korriganii tocmai voiau să-i atingă cu mâinile lor în formă de labă de pisică, dar lui Guillemot îi veni deodată o

idee. Se întoarse spre Kor Mehtar:

— Stăpâne Kor,
propun să jucăm,
libertatea să ne câştigăm.

Kor Mehtar ridică mâna şi Korriganii care se pregăteau să-i atingă pe tineri dădură înapoi. Reacţionând la cuvântul „jucător” pe care îl auziseră din gura Ucenicului Vrăjitor, ceilalţi Korrigani îşi întrerupseră activităţile şi se adunară în jurul regelui lor, aşteptând decizia lui în cea mai mare linişte.

— Tinereţe iresponsabilă,
Atitudinea mea e favorabilă!

Un tunet de aplauze însoţi aceste cuvinte. Un consiliu se reuni imediat în jurul tronului şi o dezbatere începu, foarte animată, în legătură cu alegerea jocului şi a regulilor acestuia. Banda preferă să se izoleze.

— Sunt sigur că o să meargă! triumfă Guillemot. Korriganii nu rezistă niciodată la o provocare! Sper numai să nu fie prea pătimaşi.

— Spune-mi, se nelinişti Gontrand, care, după Guillemot, ştia cel mai bine korrigani: acel „cineva”, despre care vorbea regele şi care te-ar vrea, nu o fi tot Umbra?

— Este posibil, recunoscu Ucenicul, care respinse imediat ideea ca să nu-şi sperie prietenii: dar Korriganii sunt cinstiţi. Mă rog, de obicei! Dacă jocul este câştigat, o să ne lase să plecăm.

— De ce nu se folosesc Grafemele ca să scăpăm de aici? se miră Romaric.

— Le păstrăm în rezervă, explică Bertram în locul Ucenicului. Este o strategie pe care am pus-o la punct, Guillemot şi cu mine, şi care mi se pare…

— N-ai vrea să ne explici în korrigani? îl ironiză Ambre, care se alese cu o privire severă din partea Vrăjitorului.

— Frumoasa despre care ai vorbit, Guillemot, sunt eu sau Ambre? îl întrebă Coralie. A fi drăguţă nu e râu, dar e mult mai puţin decât frumoasă şi cred că…

— Nu te lăsa impresionat, Guillemot, se supără Romaric. A făcut tot ce a putut. Ştii cât de greu e să vorbeşti

Korrigani…

— În ceea ce mă priveşte, interveni Bertram, frumoasa eşti tu, Coralie, fără nicio îndoială!

— Mulţumesc, Bertram! Ce bine că eşti aici! îi răspunse ea oferindu-i un zâmbet larg.

— Bertram, Vrăjitorul, cap pătrat,
pe bune numit idiot,
de marele Guillemot,
vrei să-ţi ard una imediat? îl ameninţă Romaric imitând limba Korriganilor.

— De fapt, Guillemot, se nelinişti Agathe, chiar crezi că mi-ar sta mai bine cu plete?

— Ei, nu neapărat… Trebuia să găsesc ceva cu care să-mi închei fraza, asta-i tot…

— Ei, eu am propus „castravete”, spuse Ambre cu voce rece strângând din pumni. Dar „buf! În perete”, merge la fel de bine…

— Ei, calm, Ambre, interveni Romaric. Nu-ţi ajunge pentru moment? Din cauza ta suntem aici! Pe cuvânt, ce ţi-a trecut prin cap?

— O grămadă de lucruri, crede-mă, bombăni Ambre, aruncând o privire spre Agathe.

În aceeaşi clipă, Kor Mehtar le făcu un semn şi un Korrigan îi împinse spre tron.

— Tineri neruşinaţi
trebuie să triumfaţi,
fără să vă emoţionaţi,
talentul să v-arătaţi, anunţă regele, în timp ce supuşii lui dansau de bucurie.

Pe perechi vă aşezaţi
Unul o şterge,
Altul gândeşte,
când primul se poticneşte…
— Sire, mă scuzaţi,
dar ce vreţi să afirmaţi, întrebă Guillemot.
— Dacă sportivul lunecă,
Gânditorul cugetă,
răspunde cum trebuie,

când întreabă regele!

— În capul meu este noapte:

Doi ori trei fac şase ori şapte, se miră încă o dată Guillemot.

— Ucenicul lângă mine va veni,

de bine ce ştie korrigani, spuse Kor Mehtar cu un strop de maliţie în glas.

Apoi, Ambre, Agathe, Coralie, Gontrand, Romaric şi Bertram fură conduşi în mijlocul grotei de omuleţii cu saboţi de fier şi coadă tremurătoare. Korriganii se adunară pe platformele de lemn care se întindeau de-a lungul pereţilor grotei şi comentau evenimentul într-o hărmălaie indescriptibilă.

— Încercaţi să vă străduiţi, îi îndemnă Romaric în absenţa lui Guillemot, rămas lângă rege. Bine, regele a hotărât să ne despartă. Să facem perechile: Ambre cu Gontrand, Bertram cu Agathe şi Coralie cu mine.

— Romaric! Eu sunt cea care va trebui să răspundă la întrebări? Oh, mi-e frică! gemu Coralie.

— Nu te nelinişti, frumoasă Coralie, încerca s-o încurajeze Bertram arătându-i sacul. Dacă situaţia scapă de sub control, secretul se afla în sacul meu!

— Sa ascultăm asemenea prostii se consideră o probă? se plânse Ambre. Bine, Gontrand, eu dau proba şi tu răspunzi la întrebare.

— S-a făcut, acceptă Gontrand.

— Pentru Dumnezeu, dulce Agathe, se ambala Bertram întorcându-se spre partenera sa, şi noi cum ne împărţim sarcinile? Grea dilemă! Să fac mai bine pe atletul sau pe savantul? Ce zici?

— Nimic, răspunse Agathe ridicând din umeri. E acelaşi lucru, trebuie să fiu nebună să mă agăţ aşa de acest Ucenic Vrăjitor, care, cu adevărat, poarta ghinion! Prima dată, din cauza lui, am fost răpită de Gommoni şi o bruta împuţită m-a tratat ca pe o sclavă timp de câteva săptămâni. Şi acum, iată-mă în mâinile Korriganilor, prinsă în jocurile lor cretine! Măcar dacă aş avea un partener ca lumea, capabil să pună cap la cap trei cuvinte, fără să

spună cine ştie ce…

— Bine, îţi las ţie întrebarea, atunci, conchise Bertram, ruşinat, în zâmbetele maliţioase ale lui Ambre, Gontrand şi Romaric.

Un Korrigan cu pălărie albastră înainta cu pieptul bombat. Kor Mehtar jubila, căţărat pe tronul de piatră. Korriganul cu pălărie albastră se înclină în faţa regelui şi apoi se adresă tinerilor.

— Bandă de măscărici,
iată arbitrul, e aici!

— Ei, bine, nu e de câştigat… murmură Ambre în urechea lui Gontrand.

— Să vină la rege deştepţii,
ceilalţi să rezeme pereţii! continuă arbitrul care gesticula teatral şi vorbea cu voce tare.

Coralie, tremurând din toate încheieturile, Agathe, trăgându-şi picioarele, şi Gontrand, fluierând, înconjurară tronul, lângă care stătea şi Guillemot.

— Curaj, Coralie, o să meargă, o încuraja Guillemot care primise în schimb un zâmbet forţat.

Korriganul care făcea pe arbitrul li se adresă atunci lui Ambre, Romaric şi Bertram, rămaşi în mijlocul pistei.

— Care atlet e atât de abil,
să-şi mişte degetele cât mai agil?

— Eu sunt cel mai nimerit, îi anunţă Bertram mişcându-şi degetele. Mânuirea Grafemelor…

Ambre şi Romaric se priviră, sceptici, înainte de a se resemna. Oricum, fiecare dintre ei avea dreptul la o probă.

— De acord, dă-i drumul…

Bertram avansă un pas.

— Iată unul din eroi,
Care-o să guste din noroi!

Comentariul arbitrului făcu asistenţa să râdă cu lacrimi.

„Îşi bat joc de noi”, îşi spuse Guillemot strângând pumnii de furie. „Sigur, jocurile sunt trucate!”

Ca şi cum ar fi vrut să-i dea dreptate lui Guillemot, arbitrul îi explică lui Bertram, stupefiat, că trebuie să facă turul grotei mergând în mâini şi fără să cadă. Ambre şi

Romaric erau îngroziţi; doar Ambre ar fi fost capabilă de o asemenea performanţă!

— La turul următor va trebui să fim mai atenţi! murmură Ambre.

Bertram arunca spre tovarăşii lui o privire disperată.

Apoi, se încurajă singur: „Bertram, bătrâne, o să te întinzi pe jos, dar este onoarea ta în joc. Trebuie să încerci măcar!”

Îşi lăsă cu regret sacul pe jos, ridicând picioarele în aer şi încercând să-şi ţină echilibrul. Când, în sfârşit, şi-l găsi, se lansă pe nisipul pistei.

— Totuşi, are un oarecare curaj, recunoscu Romaric.

— Este ceea ce se cheamă tupeu, preciză Ambre. Dar, ai dreptate, nepriceputul are un fond bun.

În încurajările prietenilor, Bertram reuşi se înainteze cam zece metri, apoi se prăbuşi la pământ, spre marea bucurie a Korriganilor.

— Îmi pare rău… suspină Bertram către Ambre şi Romaric.

Vrăjitorul se scutură de praf.

— Ai făcut ce-ai putut, îl consolă Scutierul care îl bâtu prieteneşte pe umăr.

— Şi nici nu a fost aşa de rău, spuse Ambre, acordându-i un prim surâs.

Apoi, se întoarseră în direcţia tronului.

— Cine-o să-i vină-n ajutor
Acestui prost alergător? se nelinişti regele.
— Pe mine mă alege,
Domnule rege, răspunse Agathe, aruncându-i lui Kor Mehtar o privire plină de ură, care nu-l afectă absolut deloc.
— Pe loc să-i spui
Regelui, stăpânului:
Un cerşetor şi fata lui
Se plimbau cândva,
Cu regele şi regina,
Şi totuşi erau doar trei
De ce? Răspunde, dacă vrei!

Agathe înţelegea câte ceva din korrigani, ca toţi liceenii din Ys, dar Guillemot îi traduse totuşi ghicitoarea, ca să fie sigur că a înţeles-o bine. Agathe începu să se gândească.

„E simplu, gândi Guillemot. Sper că n-o să se lase derutată de rege şi de cerşetor! Curaj, trebuie s-o ajut…”

Cât mai discret posibil, Guillemot formă într-o *Mudra*, cu degetele, Grafemul Torţei, *Kenaz,* care stimula creativitatea. Apoi, îl trimise către Agathe.

Nu se întâmplă nimic. Agathe, care continua să se gândească, părea cuprinsă de nehotărâre.

„S-ar zice că acest *Kenaz* nu funcţionează, se miră Guillemot în gândul lui. Încă una! Sper că asta nu înseamnă că Grafemele nu funcţionează pe teritoriul korrigan! Ar fi o catastrofă…”

Regele se impacientă:

— Prea mult gândeşti!

Pe regele Korriganilor vrei să-l plictiseşti?

Fata, din fericire, avu prezenţa de spirit să se exprime în franceză, lăsându-i lui Guillemot grija de a traduce răspunsul în korrigani.

— Sunt trei, pentru că regele şi cerşetorul sunt o singură persoană, explică Agathe cu voce sigură. De fapt, cel care cerşeşte şi care nu are nimic, deci nu este sclavul nevoilor sale, este propriul său rege! Regele-cerşetor călătoreşte cu familia lui, cu soţia şi fiica sa!

— Ce mi-a spus amica mea cu glas scăzut, traduse Guillemot calm, sperând din toate puterile că Kor Mehtar nu vorbeşte limba Ys,

O, rege priceput, răspunsul
este că fiica sărmanului
e şi soţia regelui.
Regele, cerşetorul şi fiica sa
Toţi trei uniţi, se plimbă cu familia!

Agathe păli, înţelegând că mersese pe un drum greşit şi că, fără intervenţia lui Guillemot, ar fi provocat pierderea tuturor. Dar sfârşi prin a face o bună impresie regelui care o studie bănuitor şi posomorât. Arbitrul aşteptă un semn de la rege. Când îl primi, sări din nou în mijlocul grotei.

— Aveţi noroc, copii!
Dar a doua probă va fi şi mai şi…

30
UN PAS GREŞIT

Korriganul cu pălărie albastră urmări neliniştit ceea ce citea pe feţele lui Ambre şi Romaric. Reluă:

— Copii, spuneţi-ne acum,
care dintre voi doi o ia la drum,
atât de uşor de picioare,
ca voluntar să se declare?

— Fără grabă, îl preveni Ambre. Să ne gândim: ce-ar putea să însemne „uşor de picioare”?

— O să ne pună să alergăm pe vine? Să jonglăm cu un balon? Să dansăm ca la cabaret? De unde să ştii? se enervă Romaric.

În timp ce Ambre şi Romaric, înainte de a hotărî care dintre ei se va confrunta cu a doua probă, încercau să ghicească în ce va consta aceasta, Agathe, lângă tron, se lăsa încurajată. Coralie îi mărturisi că nici măcar ea n-ar fi găsit răspunsul corect şi Gontrand îi lăudă ideea de a fi răspuns în franceză.

— M-am gândit prea mult, se mustră Agathe. Mi-am zis că, din cauza spiritului alambicat al Korriganilor, soluţia era obligatoriu complicată…

— Tocmai de aceea a ales un cerşetor şi un rege: ca să te îndrepte într-o direcţie greşită, spuse Guillemot.

— În orice caz, mulţumesc că m-ai salvat încă o dată, spuse fata cea înaltă aruncându-se de gâtul Uceniculuişi sărutându-l pe obraji.

Guillemot se desfăcu cum putu din strângerea lui Agathe şi privi în direcţia lui Ambre. Dar fata, absorbită de discuţia cu Romaric, nu văzuse scena. Coralie se prefăcu că priveşte în altă parte şi Gontrand abia se abţinu să nu pufnească.

În acest moment, Ambre înaintă spre Korriganul cu pălărie albastră şi toate privirile se îndreptară spre ea. Arbitrul îi explică, frecându-şi mâinile, ce o aştepta: va sări

coarda de patruzeci de ori! Romaric suspină uşurat. Făcuseră totuşi o bună alegere…

Doi Korrigani aduseră coarda. Se aşezară fiecare la un capăt şi începură să o învârtească.

Ambre închise ochii. La şcoala primară era campioana incontestabilă la săritura cu coarda; trebuie să-i mai fi rămas ceva! Deschise ochii, îşi linişti respiraţia, se apropie de coarda care se învârtea foarte repede şi începu să sară.

— Unu, doi, trei, patru… numărau prietenii cu voce tare. Unsprezece, doisprezece, treisprezece, paisprezece…

Ambre sărea cu iuţeală, concentrată. Arbitrul se strâmbă şi aruncă o privire spre regele care părea furios. Făcu un semn imperceptibil către cei doi Korrigani care mânuiau coarda şi viteza crescu în mod semnificativ.

— Nu este… corect… răsuflă Ambre.

— Treizeci şi unu, treizeci şi doi, treizeci şi trei, treizeci… Ohhhhh!

Coarda o lovi pe Ambre şi o trânti la pământ, în strigătele de bucurie ale Korriganilor care, aţâţaţi, făceau să tremure pasarelele şi platformele pe care erau aşezaţi.

— Dar… trişează! exclamă Coralie, roşie de indignare.

— Bineînţeles că trişează, suspină Gontrand înaintând spre rege. Bun, acum e rândul meu. Sper că o să fiu la înălţime!

Romaric se grăbi s-o ajute pe Ambre să se ridice, încă nu se liniştise. Privirile lor se îndreptară spre tron.

Regele chemase un tânăr Korrigan şi tocmai terminase să-i spună la ureche instrucţiunile. Korriganul se apropie apoi de Guillemot cu un zâmbet larg pe faţă şi îşi scoase politicos marea lui pălărie:

— Bună ziua! Mă numesc Kor Hosik! înţeleg limba voastră! Regele meu mi-a cerut să fiu atent la ce vorbiţi! Regele meu se teme că trişaţi!

— Asta este culmea! mormăi Agathe.

— Ei bine, Kor Hosik, sunt încântat să te cunosc, răspunse cu simplitate Guillemot, sperând din suflet că Gontrand va răspunde corect la întrebarea regelui şi sperând şi mai mult, după ce aruncă o privire spre Coralie,

că Romaric va reuşi la a treia probă fizică…

— *Răspunde, fiule, pe dată,* începu Kor Mehtar adresându-i-se lui Gontrand,

la o-ntrebare complicată:
într-o încăpere-ntunecată
stă fildeşul grămadă…

— Asta este tot? îl întrebă Gontrand pe Guillemot, după ce acesta îi traduse întrebarea.

— Asta-i tot, confirmă Guillemot, urmărit fiind de ochii şi de urechile lui Kor Hosik.

După expresia pe care o citi pe feţele lui Agathe, Coralie şi Guillemot, Gontrand înţelese că n-ar fi putut, chiar dacă n-ar fi fost acolo spionul korrigan, să conteze pe ajutorul nimănui! Începu să se gândească singur la enigmă.

Avea în vedere explicaţiile cele mai fanteziste, dar, lovindu-şi dinţii cu degetele, cu un aer distrat, descoperi răspunsul din întâmplare.

— *O, rege al Korriganilor,* răspunse direct în korrigani, foarte fericit că rezolvase enigma,

Gura încăpere-ntunecată este,
Iar mulţimea dinţilor,
Grămada de fildeş din poveste!

Kor Mehtar tremura de furie pe tron, în timp ce Agathe, Coralie şi Guillemot îşi felicitau tovarăşul.

Korriganul cu pălărie albastră, căruia nu-i ardea de râs, se îndreptă spre Romaric şi îi suflă, pe un ton arţăgos:

— *Ultima probă e-a ta,*
să nu crezi c-o să scapi chiar aşa…
cu mine vei încerca
în skanderbeg a te lupta!

Korriganii aduseră o masă şi două scaune joase. Romaric se aşează pe o parte a mesei, iar Korriganul cu pălărie albastră luă loc în faţa lui.

— Un arbitru care ia parte la un joc, am priceput, comentă rece Ambre.

— Dacă mi se permite, îi răspunse Bertram. Piticul cu pălărie albastră şi-a ales drumul de la început!

— Ai dreptate, recunoscu ea. Sper că Romaric îl va face

să muşte pământul!

— Vai, mă tem că nu, spuse Bertram scoţând un suspin sincer.

Korriganul îşi puse cotul pe masă şi îi întinse lui Romaric mâna în formă de labă de pisică, simţindu-l pe acesta cum tremură.

— Eşti gata să te-nfrâng,
tinere nătâng?
— Sunt pregătit,
bătrân ofilit! răspunse Romaric pe un ton sfidător.

Adversarul lui îi aruncă o privire rece şi începu imediat proba de forţă. Romaric pricepu imediat că adversarul lui, în pofida gabaritului modest, era mult mai puternic decât el. Hotărî să se lupte cât mai bine.

Contactul cu palma micuţă, păroasă şi cu gheare nu l-a ajutat să se concentreze! Susţinu cât putu de mult, până la epuizare, predând armele. Adversarul îl făcu să-şi lipească mâna de masă.

Asistenţa prevăzuse succesul Korriganului care îşi aruncă pălăria în aer.

— O, nu, e rândul meu acum! se lamenta Coralie. Nu pot să dau altcuiva rândul meu?

— Cam greu, eşti ultima, îi răspunse Agathe cu înţelegere.

— O să reuşeşti, sunt sigur, încercă Guillemot s-o încurajeze, în timp ce fata se apropie de tron. Nu ai reuşit şi cu Meduzele de Foc?

— Da, aprobă Coralie dintr-o suflare. Dar acolo n-a fost acelaşi lucru: răspundeam numai de mine!

— Şi viaţa lui Romaric a depins de tine, în Lumea Incertă, şi l-ai salvat. Am încredere în tine…

— Mulţumesc, Guillemot, spuse Coralie emoţionată, sărutându-l pe obraz.

— Încă una care te sărută, strecură Gontrand în urechea Ucenicului. O să trebuiască să-mi spui care e secretul! O să i-l vând pe aur lui Bertram…

— Nu poţi fi serios nici cinci minute?

— Da, dar numai cu un instrument muzical. Şi atunci,

aproape cinci minute…

Kor Mehtar, după ce se distră pe seama îngrijorării fetei, se hotărî să-i pună întrebarea:

— Fată din Ys, frumoasă ce eşti,
va trebui să te gândeşti:
există o casă mare,
dar poartă nu are;
înăuntru e lume,
dornici o voce care să răsune…

Guillemot traduse ghicitoarea şi o întrebă pe Coralie din priviri. Aceasta închisese ochii ca să se concentreze. Îngrijoraţi, Romaric, Bertram şi Ambre aşteptau.

— Dacă a fost vreodată nevoie, în viaţa ei, sa spună un lucru inteligent, atunci va fi acum ori niciodată, suspină Ambre.

Regele fremăta de nerăbdare pe tron. Cu o voce veselă, întrerupse gândurile lui Coralie:

— Deci, frumoasa mea copilă,
Ce răspuns ai găsit?

— Da, Maiestate subtilă, răspunse Coralie cu voce calmă, într-o korrigani perfectă,

Nu e uşor de nimerit:
această casă de mister
nu e decât un cimitir!
Locuitorii lui sunt mulţi
şi toţi acolo sunt tăcuţi;
au prea mici şanse să se întoarcă
aşa că n-au nevoie de o poartă!

Strigăte şi gemete umplură grota. Regele urlă de furie. Arbitrul începu să-şi muşte pălăria, tăvălindu-se pe jos. Ambre se grăbi, îi depărtă pe prietenii care se îngrămădiseră în jurul Coraliei ca s-o felicite. Îşi strânse sora în braţe.

— Cum ai reuşit? se miră ea.

— Nu ştiu, recunoscu Coralie, confuză. Dintr-odată totul mi s-a părut simplu. Chiar şi korrigani, care, de obicei, când o vorbesc, mă scoate din minţi!

— Cum îţi explici asta, Guillemot? întrebă Romaric,

mândru de isprava prietenei sale.

— Cred că domnişoara Coralie este mai puţin proastă decât o consideraţi, asta-i tot, răspunse evaziv Guillemot.

Ucenicul pricepuse foarte bine ce se întâmplase: *Kenaz,* Grafemul stimulator al funcţiilor cerebrale, pe care îl lansase în ajutorul lui Agathe, funcţionase cu întârziere şi acţionase asupra lui Coralie. Era un mister în plus!

„În Lumea Incertă, îşi spuse, unde cerul nu este precum cel din Ys, Grafemele şi puterile lor sunt diferite. Dar aici suntem în Ys! Faptul că ne aflăm sub pământ slăbeşte puterea Grafemelor? Sau poate că ei au vrăji care le contracarează pe ale noastre?”

Experienţa îi dovedise că este mai bine să anticipeze lucrurile. O să descurce lucrurile astea mai târziu… Profitând de agitaţia generală, Guillemot alcătui mintal o *Galdr* complexă şi o lansă discret, cu ajutorul *Mudra*, în mijlocul grotei. Cum se aştepta, nimic nu se întâmplă. Contrariul ar fi fost chiar supărător! Prietenii îl împinseră din nou spre tron.

— Haide, acum întreabă dacă ne eliberează, îi spuse Ambre. Distracţia a durat destul!

Guillemot se înclină în faţa regelui Korriganilor.

— Cum aţi văzut, Maiestate,
probele au fost câştigate.,
cuvintele voastre au fost clare:
ne-aţi promis eliberare!

Regele dădu din mână şi gemu.

— Vai, dragul meu băiat,
cât e de adevărat.
Eliberarea v-am promis,
ca semn că isteţimea voastră a învins…
Dar trebuie să te trimit,
nesmintit,
Aceluia mai tare decât un suveran puternic,
căruia nu îndrăznesc a-i refuza nimic!
Deşi sunt rege,
Nu am a alege!

— Cum? Dar asta e escrocherie curată! se indignă

Coralie.

— Nu aveţi dreptul! urlă Agathe.

— Credeam că cei din rândul Korriganilor au mai multă onoare, spuse Gontrand supărat.

Kor Mehtar, indiferent la strigătele indignate ale tinerilor din Ys, făcu semn să-i închidă.

Bertram îşi strecură mâna în sac, ca şi cum ar fi căutat ceva. Guillemot îi observă gestul şi îi aruncă o privire întrebătoare. Vrăjitorul roşi şi îşi retrase mâna imediat, cu un aer vinovat.

— Bun, îi şopti la ureche lui Guillemot, o să vezi de ce este în stare un Vrăjitor când prietenii îi sunt în pericol!

Bertram ridică braţele şi luă un aer fioros.

31
MAI BINE MAI TÂRZIU DECÂT NICIODATĂ

— Cred că ai capul cam dur,
rege sperjur!
Bătrân sfrijit,
surpriza vieţii tale ai primit! strigă Bertram, mai teatral ca niciodată, într-o korrigani mizerabilă.

Înainte ca Guillemot să aibă timp să intervină, prietenul lui schiţă o serie de *Stadha,* murmurând o vrajă în care era vorba de un vânt care îi va mătura pe Korrigani, de un fulger care va distruge grota şi de o ieşire care le va permite să fugă afară. În sfârşit, Bertram îşi lansă *Galdr* şi înţepeni într-o atitudine ameninţătoare şi triumfătoare în acelaşi timp.

Nu se întâmplă absolut nimic.

Vrăjitorul se schimbă la faţă şi aruncă o privire îngrijorată lui Guillemot, care nu putu face altceva decât să scuture din cap şi să deschidă braţele a neputinţă.

Adunarea Korriganilor izbucni în râs şi regele însuşi îşi regăsi buna dispoziţie.

— Magia celor din Ys e redutabilă, spuse Kor Mehtar amuzat Vrăjitorului dezorientat,
Când e făcută de o persoană capabilă!
Nu tu eşti acela,
amărât şi bleg,
Lasă-mă doar două cuvinte să aleg,
ca să-ţi intre-n cap adevăru-ntreg:
Koriganii, se ştie
Ştiu şi ei vrăjitorie!
Voi aveţi una şi nouă
Ale noastre sunt de când lumea, şi-s două;
a voastră vine din stele
ale noastre din pământ şi din lună sunt ele.
Grafemele sunt cabalistice
Oghamele roşii sunt telurice…

Dar tac: vorbit-am prea mult,
Un cuvânt nu mai vreau să ascult: fără magie la mine-n palat!

Korriganii însărcinaţi să-i închidă, care se dăduseră instinctiv înapoi când Bertram adoptase poziţia neliniştitoare, se apropiară din nou.

„Este încă prea devreme, gândi Guillemot. Ar fi o catastrofă dacă am ieşi acum din grotă… Trebuie să câştigăm timp cu orice preţ!”

— *Rege al Korriganilor,* strigă el ca să acopere zgomotul,
Suntem ai tăi prizonieri!
Ar fi foarte elegant
O ultimă dorinţă să ne acorzi, galant!
Deşi încrederea ne-ai trădat,
O explicaţie ai de dat…
— Ce-ai vrea să ştii,
tinere Ucenic,
înainte de-a-ţi regăsi, în bezna-ntunecată,
amicii de-altădată? îi răspunse Kor Mehtar.
— Mai ales, vorbeşte-mi, te implor
Despre magia Korriganilor,
Ce din adâncul vremilor venită
V-a dat putere neasemuită…

Regele îl observă o clipă pe Guillemot care stătea în faţa lui cu braţele încrucişate. Apoi, îl chemă pe Kor Hosik, Korriganul interpret, şi îi vorbi la ureche.

— Vere, se miră Romaric, ştiam că eşti un elev conştiincios, dar nu crezi că nu este momentul să te interesezi de vrăjitoria Korriganilor?

— Ştiu eu ce fac, răspunse Guillemot, hotărât să profite de lipsa lui Kor Hosik pentru a-şi avertiza prietenii. Ascultaţi-mă: în câteva momente, va trebui să se întâmple ceva care va face vraişte grota. Fiţi pregătiţi să mă urmaţi…

— Ce se va întâmpla? întrebă Coralie.

— Nu ne spune, o întrerupse Ambre. Bertram se va dezbrăca şi va dansa din buric în mijlocul pistei.

— Foarte hazliu, se supără Vrăjitorul.

— Haide, reluă Gontrand, asemenea talente de clovn nu le găseşti la oricine!

— Încetaţi să-l plictisiţi, interveni Coralie, a făcut tot ce a putut ca să ne ajute să ieşim de aici!

— Tocmai aici e problema, aruncă Agathe, sarcastic: face tot timpul ceea ce poate, dar asta nu înseamnă mare lucru.

— Tăcere, interveni Guillemot. Se întoarce Kor Hosik.

Korriganul se apropie cu un zâmbet larg, făcu o reverenţă şi începu într-o franceză aproximativă:

— Regele meu a acceptat să vă vorbească despre Oghame. M-a ales pe mine s-o fac, pentru că aşa înţelegeţi toţi. Şi pentru că ştiu puţin şi nu pot să trădez secrete! Oghamele sunt semnele magice ale Korriganilor. Fiecare are nume de plantă, pentru că frunzele sunt luminate de lună, iar rădăcinile sunt hrănite de pământ. Plantele sunt legătura dintre lucrurile de la suprafaţă şi cele din interior. Oghamele sunt pictate în roşu pentru că pământul şi luna sunt unite prin legături de sânge. Cândva, oamenii iubeau Oghamele. Apoi, alţi oameni, veniţi pe mare, au adus altă magie ascunsă în stele şi oamenii le-au uitat. Iată! Eu nu ştiu mai mult. Eu sunt prea tânăr! Am doar o sută şaizeci de ani!

— Chiar aşa, comentă Gontrand, nu-şi arată vârsta…

— Mulţumesc, îi răspunse Korriganul, aparent încântat.

Kor Hosik se întoarse spre rege şi îi făcu semn că terminase. Regele dădu imediat ordin să-i ia pe tineri de acolo.

— Acum, spuse Guillemot printre dinţi, acum… Aici, te rog, blestemat *Galdr*, acţionează acum…

Ca pentru a-i împlini ruga, auzi dintr-odată un freamăt acolo unde Guillemot lansase, puţin mai devreme, vraja lui.

O spirală înstelată izbucni din pământ, crescu şi începu să se învârtească. Apoi explodă şi înroşi grota cu o ploaie măruntă de stele.

Korriganii, cuprinşi de panică, alunecară de pe platforme pe pământ, în grupuri compacte, şi alergară în

toate direcţiile, urlând îngroziţi.

Regele Kor Mehtar se îndreptă în tron şi începu să danseze, formând cu braţele şi cu mâinile arabescuri complicate:

— Cweorth! De zgomot creator,
Munte de vânt,
Puterea ochiului nopţii luând
Şi-a călătorului furibund,
Fă să înceteze imediat
Focul rotitor!

Apărură nişte crăpături roşii în locul în care magia lui Kor Mehtar atinse *Galdr* făcut de Guillemot. Dar, spre stupefacţia regelui, vraja rezista.

— Cel care astfel a lucrat
Foarte puternic s-a arătat!
Magia stelelor nicicând
Necazuri nu ne-a dat!
Tineri inconştienţi, să vă temeţi,
căci, prin misterele ce folosiţi,
pe regele Korrigan
la furie-l aduceţi!

Kor Mehtar se întoarse spre copiii care nu se mişcaseră şi reîncepu invocaţia.

— Ce mai aşteptăm ca să o ştergem? gemu Coralie.

— Nu încă, răspunse Guillemot. Aşteptaţi semnalul meu!

Pe tron, regele Korriganilor dansa frenetic, gesticulând şi cântând:

— Ear! Călător al nopţii,
Coif, ce ordinea ţii
prin puterea astrului,
ocrotitorul landei şi-al poporului,
prin puterea celui ce te imploră,
un morman de praf doboară
peste copiii cei răi, veniţi de afară!

Oghamul solicitat de rege străluci spre ei într-un fulger roşu. Dar, la jumătatea drumului, fu oprit de praful strălucitor al Grafemelor care au explodat. Kor Mehtar se sufocă de furie.

— Acum, urlă Guillemot, înarmându-se cu un borcan plin de licurici, care se afla alături de ei şi îşi trase prietenii după el.

Se înfundară în culoarul cu miros de pământ mucegăit, pe care veniseră ceva mai devreme. Korriganii începură să-i urmărească. Dar, în acelaşi moment îşi simţiră membrele îngreunate şi mişcările încetinite…

— Guillemot, pentru Dumnezeu! Cum ai făcut asta? îl întrebă Bertram, în culmea mirării.

Mergea aplecat în spatele Ucenicului, de-a lungul coridorului strâmt.

— Prima dată când am lansat o vrajă, răspunse Guillemot, am observat că a reacţionat cu întârziere. Atunci, când am simţit că lucrurile ar putea să ia o întorsătură neplăcută, am preparat un *Galdr* din timp…

— Genial, oh, este genial! se entuziasma Bertram. Şi ce ai pus înăuntru?

— *Naudiz,* care a neutralizat primul asalt magic al lui Kor Mehtar. Apoi, *Yera,* Respingerea, Grafemul Ciclului, care a încetinit al doilea atac.

— Ai prevăzut toate astea? întrebă Bertram, amuţit. Că regele o să ne atace de două ori, înainte ca Korriganii s-o ia pe urmele noastre?

— Era mai mult decât logic, explică Guillemot. Cu efectul de întârziere legat de magia Korriganilor în grotă, ştiam că cele trei Grafeme ale mele vor funcţiona unul după altul. Ştiam că regele va încerca să distrugă *Galdr* pe care l-am făcut şi că, apoi, o să ne atace prin magia lui, înainte de a se gândi să folosească metode fizice…

— Guillemot, Guillemot, te ador! se înflăcăra Bertram. Eşti eroul meu, idolul meu, maestrul meu!

— Hmm… Nu crezi ca exagerezi puţin? Daca îţi imaginezi că eu cred vreun cuvânt, înseamnă că eşti aiurit.

— Ucenic genial, continuă Bertram, ca şi cum n-ar fi auzit nimic, de ce a explodat *Galdr?*

— Habar n-am, recunoscu Guillemot. Poate a fost o reacţie cu magia Korriganilor. În orice caz, asta n-a schimbat cu nimic forţa magiei mele. Dimpotrivă, a întărit-

o!

— Nu puteţi vorbi mai tare? Nu aud nimic din ce vorbiţi! strigă Ambre în spatele lor.

— Asta nu te priveşte, îi răspunse Bertram întorcându-se spre ea. Este o discuţie secretă de cea mai mare importanţă între membrii Guildei şi…

— Linişte! ordonă dintr-odată Guillemot. Există o problemă…

Toţi şapte se regrupară în jurul Uceniculuí. Licuricii din borcan luminau în clipa aceea o încăpere de unde porneau trei galerii.

— Îşi aminteşte cineva care era galeria pe care am venit? întrebă Guillemot.

32
TOVARĂŞI DE ARME

Urien, echipat din cap până-n picioare, făcu sute de paşi prin marea sală a palatului. Se opri în faţa şemineului, deasupra căruia se desfăşurau cu mândrie blazoanele familiei de Troïd: o pasăre albă zburând deasupra pământului negru, pe fondul cerului purpuriu.

Colosul era emoţionat. De câte ori mângâiase cu privirea culorile ancestrale, înainte de a se lansa într-una dintre imposibilele lui căutări în care nu câştiga, de fapt, decât respectul de sine? Urien avea sentimentul că trăieşte din nou!

— Eşti deja aici, bătrân camarad? îi spuse Valentin pe un ton amuzat, aruncând pe jos sacii de călătorie pe care îi pregătise.

— Pe toţi sfinţii, amice, răspunse Urien, înainte de a izbucni într-un râs vesel, mi-a fost prea frică să nu ratez plecarea!

— Armura îţi vine, într-adevăr, foarte bine, constată Valentin, admirativ.

— Crezi? întrebă Urien. Hm! Ce înseamnă o armură în comparaţie cu asta?

Colosul scoase halebarda de luptă din teacă şi făcu arma să se învârtească în jurul lui.

— Ce copil eşti! îl tachină Valentin cu un zâmbet.

Şi el se simţea la fel de neliniştit.

— Qadehar nu vine? spuse Urien aranjându-şi halebarda.

— Se odihneşte. Ne întâlnim mai târziu. Credea că este mai bine să ajungem în Lumea Incertă la miezul nopţii.

Urien mormăi nerăbdător. Dar se calmă la fel de repede. Aşteptarea care preceda acţiunea avea o savoare aparte pe care ştia s-o aprecieze.

Aruncă un buştean în foc, apoi apropie două taburete. Valentin şi cu el se aşezară. Câteva minute mai târziu, cei doi bărbaţi îşi reaminteau cu înflăcărare aventurile din

vremurile trecute…

— Sunteţi gata? îi întrebă Qadehar dând buzna în sală.

Urien şi Valentin tresăriră. O parte din noapte se scursese, încetaseră să vorbească de multă vreme, cu privirile absorbite de jocul flăcărilor focului. Fiecare se scufundase în amintiri, mai ales în cele în care văzuseră moartea cu ochii…

— Suntem gata, Qadehar, răspunse Urien. Da, suntem gata!

— Atunci, luaţi-vă lucrurile! Plecăm.

Qadehar îi atrase pe cei doi Cavaleri în mijlocul sălii de mese. Luară în spate sacii pe care îi pregătise Valentin.

— Nu este decât un singur lucru care mă sâcâie, gemu Urien. Faptul că trebuie să plecăm fără cal!

— Îmi pare rău, explică Maestrul, caii suportă greu trecerea dintre Lumi. Acum, concentraţi-vă şi încercaţi să reproduceţi cât mai exact mişcările mele. *Galdr* al Deşertului cere multă atenţie.

— Da, deja ne-ai explicat totul, i-o tăie Urien agasat.

— Dacă o mai repet o dată, este pentru că ştiu ce am de făcut, îi răspunse Qadehar sec, săgetându-l cu privirea.

Urien lăsă capul în jos şi îşi muşcă buzele.

— Hai, Urien, îl mustră cu simpatie Valentin, nu fi copil…

— Bine, ce e asta? se nelinişti Qadehar. N-o să ne petrecem astfel toată noaptea!

Urien apucă ascultător mâna Vrăjitorului şi o întinse pe cealaltă prietenului său.

Qadehar adoptă, pe rând, postura celor opt Grafeme care alcătuiau *Galdr*, intonând vraja.

Cavalerii îl imitară cât mai fidel.

Dintr-odată, auziră o poartă care se deschisese, apoi se închisese brusc. Fură înghiţiţi de un vârtej puternic şi aruncaţi într-o gaură neagră.

Cei trei bărbaţi părăsiră Ys.

Umbra mergea în lung şi-n lat în turnul ei de piatră.

Silueta întunecată părea cuprinsă de o neliniște cumplită. În agitația ei, fâșii de ceață se desfăceau și se destrămau, lovindu-se de zidurile zgrunțuroase.

„Ce așteaptă, oare, toți… ca să-mi aducă copilul… I-am prevenit totuși… pe toți cei care mă respectă și pe cei care se tem… că aș vrea copilul repede… Foarte repede… Am stabilit prețul… Ar trebui să fac eu singur totul… Incapabili, incapabili… Sunt înconjurat de incapabili…”

Un zgomot de pași rapizi se făcu auzit pe scări. Umbra se întoarse și înțepeni în fața ușii. Lomgo se năpusti în cameră, sufocat.

— Un mesaj, Maestre. Vine din Lumea de Ys.

— Ce mai așteptți, scrib credincios… Citește, citește-mi mesajul… Și roagă-te să fie vești bune…

Lomgo își regăsi calmul, apoi, după ce aruncă o privire neliniștită spre silueta care părea că freamătă în mantaua de umbră, îi citi rar:

— Sinistre Sire,
îmi face plăcere,
Să vă informez:
Stăpânul Palatului
Are puștiul în mâinile lui.
Spuneți când doriți
Hoțul să-l primiți.
Salutul meu respectuos,
Înaltului prinț întunecos.

— Korriganii… Korriganii l-au găsit primii… Blestemați să fie acești gnomi și impertinența lor… O să mi-o plătească… într-o zi… Dar esențialul, da, esențialul… Este că puștiul o să fie al meu… Al meu…

Umbra izbucni într-un râs nebun. Scribul se grăbi să se retragă.

33
FUGA

Toţi şapte observară, uimiţi, cele trei galerii care li se deschideau în faţă.

— După părerea mea, am venit pe cea din dreapta, spuse Gontrand.

— A, da? răspunse Agathe. Eu aş putea să pariez că pe cea din stânga.

— Bine, am înţeles, suspină Guillemot. Încă o dată, va trebui să ne bazăm pe Grafeme.

— Problema e, obiectă Bertram încruntându-se, că se poate să reacţioneze destul de greu.

— Ştiu, răspunse Guillemot. Dar, încă o dată, nu avem de ales…

Ucenicul închise ochii şi invocă *Perthro,* Cornetul cu Zaruri, pe care Vrăjitorii îl folosesc adesea ca ghid în *Wyrd* şi în drumurile labirintice. Şopti numele lui. Cum era de aşteptat, Grafemul nu se arătă.

— Să sperăm că *Perthro* va apărea înainte să ne prindă Korriganii, spuse simplu Guillemot aşezându-se pe pământ.

Toţi făcură la fel.

— Dacă am încerca un joc cât timp aşteptăm? propuse Coralie.

În loc de alt răspuns, ceilalţi făcură ochii mari. Chiar şi Romaric mormăi.

— Încercam şi eu să glumesc! se plânse ea.

— În orice caz, comentă Ambre, cred că, pentru moment, ne descurcăm de minune.

— Adevărat, aprobă Romaric. Campioni, ce mai!

— De altfel, dacă ar fi fost cinstiţi, adăugă Gontrand, am fi plecat cu un sac plin de monede de aur!

— Da, prieteni, totul a mers foarte bine, aprobă grav Bertram. Vai! În ce mă priveşte… Din fericire, drăguţa de Agathe a fost acolo ca să repare prestaţia mea jalnică!

— Hai, Bertram! îl consolă Romaric, nici eu nu m-am

descurcat prea bine! Singura care şi-ar fi îndeplinit sarcina, dacă n-ar fi trişat Korriganii, a fost Ambre.

— În privinţa intervenţiei mele… interveni Agathe cu o privire vinovată. Mi-e ruşine să mă şi gândesc. Dacă n-ar fi fost acolo Guillemot…

— Putem să-i mulţumim că ne-a scos pe toţi din încurcătură! exclamă Gontrand.

— Sunt de acord cu părerea ta! se entuziasma Bertram. Propun ovaţii pentru salvatorul nostru!

— Hm… e cam mult, nu vi se pare? răspunse Guillemot roşind uşor. Korriganii n-ar fi trebuit…

— Pentru eroul nostru, prieteni! continuă Bertram fără să-l asculte. Hip, hip, hip!

— Ura! strigară cu toţii.

— Hip, hip, hip!

— Ura!

Guillemot ridică brusc mâna ca să facă linişte, închise ochii şi se concentră.

— Asta e, anunţă el, *Perthro* se arată! Nu e nicio îndoială: trebuie s-o luăm pe culoarul din mijloc.

Gontrand şi Agathe, care ar fi luat-o spre dreapta şi spre stânga, se priviră cu un aer jenat.

— Repede, ordonă Romaric. Korriganii ar putea fi pe urmele noastre.

O luară imediat prin galerie şi înaintară cât mai repede cu putinţă. Întâlniră imediat o altă bifurcaţie, dar, ghidaţi de Grafem, porniră imediat în direcţia bună.

În cele din urmă, ajunseră la picioarele unei scări care urca spre dolmen. Trecerea era deschisă; săriră treptele de piatră câte patru o dată.

— Uf! exclamă Ambre, respirând lacom parfumurile nopţii. Nu mi-am imaginat niciodată că, într-o zi, aerul îmi va lipsi atât de mult!

— Eu sunt mulţumit să revăd stelele, aprobă Guillemot, schimbând cu Bertram o privire complice.

— Regret că vă stric plăcerea, anunţă Romaric, dar ar fi mai bine să nu întârziem. Aud nişte strigăte sub pământ…

— Ai dreptate, spuse Guillemot. La drum!

O luară peste landă spre Dashtikazar.

— Un Korrigan aleargă repede? se neliniști Coralie.

— Cam de două ori mai repede decât un om, frumoaso, răspunse Bertram.

— Crezi că o să ajungem la Dashtikazar, înainte să ne prindă?

— Doar dacă nu sunt cei pe care Romaric i-a auzit adineaori.

— Atunci, să ne grăbim! se neliniști Agathe privind înapoi îngrijorată.

În spatele ei, landa răsuna de tropăituri.

Cei șapte prieteni începură să alerge printre hățișuri și arbuști, înspăimântați de umbrele stranii pe care luna le desena pe pământ.

— Mai repede! Mai repede! urlă Romaric, rămas în urmă pentru a-i îndemna pe întârziați.

Coralie scoase un strigăt. În fugă, o rănise pe Agathe și amândouă se rostogoliră pe pământ. Romaric se grăbi să le ajute să se ridice.

— Ce e de făcut? întrebă Bertram care se apropiase de Guillemot.

— Cred că nu mai e nimic de făcut! spuse Gontrand. Korriganii ne vor prinde…

În aceeași clipă, o mulțime de labe de pisică imobilizară picioarele și mâinile fugarilor.

În câteva clipe, cei șapte prieteni erau din nou prizonieri.

34
MAI TARE DECÂT MAGIA

— Ce-aţi făcut? Ce-aţi făcut? se lamentă Kor Hosik, tânărul Korrigan care se afla în fruntea urmăritorilor. Acum, regele este cu adevărat furios!

Captivii fură aliniaţi, unii lângă alţii. Le legaseră chiar şi mâinile. Korriganii erau siguri pe ei.

La sunetul neobişnuit al unei trompete cioplite dintr-o rădăcină, Kor Mehtar îşi făcu apariţia într-o lectică. Curând, fiind pus pe pământ de şase Korrigani care îl purtaseră pe umeri, regele sări şi făcu o piruetă.

— Grozav jignitu-m-aţi
încercând să evadaţi!
Răzbunarea mea va fi pe măsură de teribilă
pe cât a fost evadarea voastră de ridicolă!

Părea foarte furios şi nu încetă să ţopăie tot timpul cât vorbi.

— Regretăm
stăpân al... încercă Guillemot o explicaţie, înainte de a fi întrerupt de rege care ridică mâna ameninţător.

— Linişte!
Norocu-ţi este
că n-am dreptul să pedepsesc
gestul tău prostesc!

Kor Mehtar făcu un semn şi doi Korrigani îl legară pe Guillemot.

— Doar pe tine te doresc,
spune adio amicilor, te sfătuiesc.
De Korrigani mânaţi la dans pornesc,
pentru eternitate se-nvârtesc!
Iar soarta ta nu-ţi pizmuiesc,
Căci dulce moartea este pe lângă ce îţi pregătesc!

Guillemot păli. Ceilalţi îşi simţiră genunchii moi. Printre Korrigani, anunţul regelui dezlănţui un strigăt de bucurie. Mai mulţi dintre ei se îndreptară spre Coralie, Agathe,

Bertram, Gontrand, Ambre şi Romaric.

— Şi dacă de la stele ajutor vei cere,

prietenii tăi vor avea parte de rele! ameninţă Kor Mehtar, fixându-şi privirea întunecată în ochii verzi ai lui Guillemot.

Apoi, se îndreptă spre lectică. Ce doi Korrigani care îl ţineau strâns pe Guillemot îl târâră pe băiat spre landă.

— Guillemot! Nu! urlă Ambre zbătându-se.

— Încetează, Ambre, încercă Romaric s-o calmeze. Nu poţi să faci nimic pentru el.

Dar fata se simţi cuprinsă de nebunie şi continuă să se agite. Privirea i se pierdu. Un grohăit surd, îngrozitor, ieşi din gâtul ei.

— Ambre! Ce te-a apucat? se panică Romaric.

— Jur că nu s-a întâmplat nimic în camera lui Guillemot. La Troïl! exclamă Agathe înspăimântată.

Dar Ambre, indiferentă la strigătele îngrozite ale prietenilor ei, părea să nu fie interesată decât de Guillemot pe care îl duceau departe de ea. Brusc, animată de o forţă titanică, îl făcu să se clatine pe Korriganul care o ţinea de braţe. Apoi, îi dădu o palmă cu o asemenea violenţă celui care i se agăţase de picior, încât îl doborî dintr-o lovitură. Apoi, cu mişcări de automat, se îndreptă spre Guillemot şi spre paznicii lui.

Un Korrigan încercă să se interpună. Ghinionul lui: Ambre îl prinse de gât şi îl aruncă în mărăciniş.

O mişcare de îngrijorare străbătu coloana Korriganilor.

— Doamne Sfinte! O apucă des? întrebă Bertrand făcând ochii mari.

— Sunt convins că este pentru prima dată, aprobă Romaric.

— Eu… eu jur, bâlbâi Agathe, înghiţind, şi vă promit solemn că niciodată n-o să-i mai ies în cale!

— Este stilul ei de a pocni un Korrigan, dar nu ştiam că este atât de vânjoasă!

— O Hamingja, murmură Bertram.

— Ce-ai spus? se miră Romaric.

— Spun că acest comportament nu este firesc şi că nu

are decât o explicaţie: o vrajă.

— Fii mai explicit…

— Este ceva ce se practica pe vremuri, continuă Bertram. Mintea oamenilor era manipulată şi li se imprima o vrajă care îi determina să reacţioneze într-un anumit fel, în anumite împrejurări. Fără să o ştie sau să-şi dea seama! Aceştia erau Hamingja. Astăzi, astfel de practici sunt interzise…

— Cineva mi-a vrăjit sora? se miră Coralie. Imposibil! Nu eşti romantic nici cât negru sub unghie, Bertram, nu vezi că iubirea este cea care o face capabilă de orice!

— După părerea mea, spuse Gontrand cu o mutră care exprima îndoiala, Ambre a făcut o criza de nebunie. N-a suportat că l-au luat pe Guillemot. Toată lumea ştie că nebunii sunt mai puternici decât oamenii normali.

— Credeţi ce vreţi, bombăni Bertram, jignit că nu i se acordase suficientă încredere. Văd ce văd şi ştiu ce ştiu…

În acest timp, Kor Mehtar era urcat în lectică şi invoca, dansând, puterea unui Ogham. Îl proiectă asupra lui Ambre care înainta mereu spre Guillemot cu mişcări de automat. Oghamul o atinse pe fată cu o jerbă de scântei roşii. Ambre se prăbuşi la pământ.

— Ambre! urlă Romaric.

— *Oare la circ vă credeţi?* şuieră Kor Mehtar, *încep să obosesc*

Farsele voastre mă plictisesc,
La fel magia nesărată
Şi evadarea cea ratată
Şi clovneriile prosteşti!
Hai, Koriganii mei, şi-i prindeţi
Hai, fiii mei, pe-aceşti nemernici!

Fără să-i pese de ameninţările lui Kor Mehtar, Coralie se grăbi spre sora ei. Ambre zăcea fără cunoştinţă, dar nu părea să fie rănită. O mângâie uşor pe păr şi nu-şi putu opri o lacrimă care îi curgea pe obraz. Ce-i venise să alerge astfel în ajutorul lui Guillemot? Îl iubea într-atât? Simţi o împunsătură de gelozie în inimă. Ea când o să trăiască o adevărată poveste de iubire? Idiotul ăsta de

Romaric n-o să-i spună niciodată că o iubeşte?

Coralie fu smulsă brutal de lângă sora ei de doi Korrigani. Încercă să se zbată, dar agresorii o pocniră violent. Romaric roşi de furie şi încercă să-i vină în ajutor, dar fu, pe loc, pus la punct. Agathe şi Gontrand gemură speriaţi. Situaţia le scăpase cu totul de sub control.

„E prea mult! îşi spuse Bertram. Bătrâne, de data asta, trebuie să-ţi dovedeşti talentele de Vrăjitor şi să reacţionezi! E singura soluţie, chiar dacă nu e cea mai bună! Nici foarte legal… Să mănânci o mâncare infectă, de acord, să participi la jocuri idioate, la nevoie, înţeleg. Dar asta depăşeşte orice limită. De când se lovesc fetele?”

Îşi adună tot curajul, respiră adânc şi strecură în sacul de Vrăjitor o mână tremurătoare. Scoase un obiect ciudat, scurt, din metal, şi îl îndreptă în direcţia regelui.

Se auzi un strigăt de spaimă. Korriganii considerară că tânărul Vrăjitor îl ameninţă pe Kor Mehtar cu o armă.

— N-ai niciun drept s-o faci!

Tu legile încâlci!, urlă regele mutându-se de pe un picior pe altul.

— Şi eu te sfătuiesc,

stăpân regesc, răspunse Bertram înaintând cu un pas în direcţia lui,

deschide-ţi mari urechile,
ia-ţi catrafusele,
evită neplăcerile,
eliberează-i pe amici,
calmează-i pe pitici:
şi şterge-o de-aici!

— Ce mai e şi asta? întrebă Gontrand, care nu prea distingea obiectul pe care Bertram îl agita.

— Cred că… cred că e un pistol! răspunse dintr-o suflare Romaric, cu ochii cât cepele. În orice caz, seamănă cu un pistol din cele care se văd în filme!

— Dar este strict interzis în Ys! se indignă Coralie. *Fără arme de foc în Lumea noastră,* este una dintre legile importante!

— Se poate, spuse Agathe ridicând din umeri, dar,

astăzi, nu m-aş plânge că e încălcată!

În picioare, în lectică, regele Kor Mehtar părea teribil de derutat.

În faţa nehotărârii care părea să-l paralizeze pe rege, Bertram îl interpelă din nou în limba Korriganilor:

— Te-ai hotărât?

După captivi să plângi e mai plăcut

Decât să jeleşti golul de-o armă făcut!

Sub privirile stupefiate ale Korrigani-lor şi ale prietenilor săi, Bertram trase în aer, ca şi cum asta ar fi făcut toată viaţa. Tunetul n-ar fi putut face mai mult zgomot. Un urlet de groază umplu landa. Bertram armă pistolul pentru a doua oară, înainte de a-l îndrepta spre rege şi spre însoţitorii lui. Se întoarse spre Kor Hosik, interpretul:

— Nu mă amuză deloc să vorbesc în limba voastră. Spune-i regelui că are tot interesul să ne lase să plecăm. Dacă nu o face, nu voi ezita şi mă voi folosi de armă.

Korriganul traduse cuvintele lui Bertram. Regele studie timp îndelungat grupul care îi ţinea piept încă de la miezul nopţii. Apoi, dădu mai multe ordine. Imediat, Korriganii se împrăştiară în landă, iar paznicii îl lăsară pe Guillemot, cu picioarele şi cu mâinile legate, chiar pe pământ. Kor Mehtar se aşeză apoi în lectică, îi şopti câteva cuvinte lui Kor Hosik, apoi se îndepărtă, cât de repede puteau merge servitorii.

— Regele meu obosit, explică interpretul. Voi foarte puternici. Şi apoi, zorile se arată, iar Korriganii nu iubesc soarele…

La răsărit, orizontul începea să se lumineze şi, în depărtare, se distingeau casele din Dashtikazar.

Înainte de a o lua pe urmele regelui, Kor Hosik se întoarse pentru ultima oară spre ei şi îşi flutura pălăria:

— La revedere, la revedere!

— Sper din suflet că nu ne mai revedem! mormăi Gontrand.

Iarba şi tufişurile fremătară încă o dată. Apoi, încremeniră: ca şi cum s-ar fi trezit dintr-odată dintr-un vis

urât, se văzură singuri în landă.

Agathe şi Gontrand alergară să-l elibereze pe Guillemot din legăturile care îl imobilizau.

Apoi, mica bandă se strânse în jurul lui Ambre. În clipa când se iviră zorile, simţiră o mare uşurare şi fiecare se felicită în gând de fericita rezolvare a acestei incredibile aventuri.

35
SECRETUL LUI BERTRAM

Gaşca celor şapte, cu Agathe şi Coralie în frunte, urmate de Romaric şi de Gontrand, care o susţineau pe Ambre, care-şi recăpătase cunoştinţa, apoi de Guillemot şi de Bertram care închideau coloana, ajunse în Dashtikazar când soarele îşi arunca primele raze deasupra landei.

Străzile erau pustii, dar asta nu era deloc de mirare după o zi de sărbătoare. Ajunseră la apartamentul lui Utigem de Krakal, fără să întâlnească niciun suflet.

După ce se baricadară înăuntru, se trântiră pe parchetul salonului.

— Uf! Nu mai pot! spuse Gontrand, lungindu-se pe spate.

— Eu nici atât, aprobă Coralie. Cred că aş putea dormi ore întregi!

— Ambre, cum te simţi? întrebă Guillemot luându-i mâna.

Fata se strădui să zâmbească.

— Acum, mă simt minunat.

— Ne-ai speriat îngrozitor! spuse Romaric. Totuşi… Ce te-a apucat de-ai vrut să-i nimiceşti pe Korrigani şi să ajungi cu orice preţ la Guillemot?

— Eu… nu ştiu, spuse Ambre coborând privirea. Nu-mi amintesc nimic.

— Este tipic pentru o vrajă, repetă Bertram. Dar nu vreţi să mă credeţi.

— O vrajă? se miră Guillemot.

— Bertram crede că Ambre s-a aflat sub acţiunea unei vrăji, ceea ce ar explica faptul că şi-a pierdut minţile când te-a văzut plecând cu cei doi Korrigani, rezumă Gontrand.

— Prezintă toate simptomele unei vrăji, reluă Bertram: ochii măriţi, gesturi automate, absenţa amintirilor şi durerea de cap…

— O vrajă, spuse Guillemot, gânditor. De ce nu, după

toate… Dar nu, nu se leagă! Mai întâi, cine ar fi făcut-o? Şi când? Şi de ce?

— Bine, mormăi Bertram, nu oblig pe nimeni să mă creadă! Sunteţi liberi să consideraţi iubirea sau nebunia ca fiind cauza comportamentului ciudat al prietenei voastre…

— Cum se face că ştii atât de bine vrăjile? îl întrebă Coralie bănuitoare.

— Adorabilă domnişoară, răspunse Bertram cu un strop de ironie în glas, îţi amintesc că sunt Vrăjitor!

— Dar pistolul? Face parte din accesoriile obişnuite ale Vrăjitorilor? lansă sec Romaric.

Intervenţia Scutierului tensionă atmosfera. Se lăsă o linişte stânjenitoare. Privirile se aţintiră asupra lui Bertram. Acesta păru jignit şi îşi încrucişă braţele.

Guillemot se apropie de el şi îi puse mâna pe umăr, cu un gest de simpatie.

— Bertram, îi spuse cu afecţiune, chiar dacă nu s-ar zice, îţi suntem cu adevărat prieteni. Tu şi cu mine am schimbat semnele prieteniei, pe care tu însuţi le-ai desenat cu cărbune pe mâinile noastre! Toată lumea de aici ţine la tine. Chiar şi Romaric, sub masca lui serioasă. Şi Gontrand, deşi pare distant. Şi chiar Ambre, care nu întotdeauna este o furie dezlănţuită…

— Şi eu ţin la tine! se grăbi Coralie să spună.

— Vezi, şi Coralie, continuă Guillemot, în timp ce Romaric făcuse ochii mari, privind-o pe fată. Crede-mă, eu îi cunosc! Dar prietenia se hrăneşte dintr-un lucru esenţial: încrederea. Aminteşte-ţi, totul este reciproc!

Bertram îl privi pe Guillemot drept în ochi, apoi reluă.

— De acord. O să vă fac o mărturisire, pentru că nu am destui prieteni ca să-mi permit să-i pierd! Povestea mea nu e prea lungă şi este puţin tristă…

Tăcu pentru o clipă.

În faţa lui, prietenii, deşi erau sfârşiţi de oboseală, îl ascultau cu atenţie.

— Guillemot, într-o zi, începu el, te-ai mirat de accentul meu şi m-ai întrebat de unde vin. Îţi aminteşti? Am răspuns că eram originar din Jaggar, un cătun din Munţii Auriţi,

care a fost distrus de armatele Umbrei…

— Da, îmi amintesc, aproba Guillemot.

— Şi nu mi-ai mai pus alte întrebări supărătoare. De fapt, sunt din Lumea Reală!

Dacă un Gommon ar fi intrat în cameră, n-ar fi produs un asemenea efect.

— Cum aşa, tu eşti născut în Lumea Reală? întrebă Guillemot. Vorbeşti de Lumea Reală din spatele Primei Porţi?

— Da, confirmă Bertram. Acolo sunt născut şi acolo mi-am petrecut unsprezece ani din viaţă. Asta explică accentul şi comportamentul meu uneori străin de realităţile din Ys. Sunt obiceiuri care nu se pierd aşa de uşor…

— Toţi copiii din Lumea Reală au pistoale? întrebă Romaric.

— Nu, bineînţeles! Tata era militar. Avea o armă de serviciu, un pistol. M-a învăţat de foarte mic să mă feresc de el, dar, în acelaşi timp şi să-l folosesc…

— Vorbeşti la trecut, observă Agathe… Tatăl tău e… mort?

— A murit împreună cu mama într-un accident de maşină, spuse Bertram pe un ton indiferent.

— Povestea ta e chiar tristă! se emoţiona Coralie.

— Şi prin ce întâmplare ai ajuns în Ys? se miră Gontrand. E ceva! E prima oară când aud că a fost lăsat cineva să vină din Lumea Reala în Ys!

— Cazul meu e un pic mai special, aprobă Bertram. De fapt, tata era un Renunţător… Ca şi tatăl lui Guillemot, cred! Şi visul lui era să devină Cavaler, ca şi tine, Romaric! A fost acceptat ca Scutier în Confrerie, dar n-a reuşit să obţină confirmarea. A fost foarte trist. De aceea a părăsit Ys şi s-a făcut militar în Lumea Reală, unde a întâlnit-o pe mama. Când am rămas orfan, naşul meu, care era prieten din copilărie cu tata, a obţinut autorizaţia excepţională de a mă aduce în Ys, pentru a se ocupa de mine. Am luat cu mine pistolul, ca amintire de la tata. L-am ascuns. Nimeni nu ştie că îl am cu mine.

— Nu e numai trist, e chiar tragic! exclamă încă o dată Coralie. Ai zice că istorisirea ta vine dintr-o carte de poveşti!

— Este purul adevăr, poţi să mă crezi, răspunse Bertram.

— Naşul tău este deci cineva din Ys? îl cunoaştem? întrebă Romaric.

— Voi nu, dar Guillemot, da, spuse Bertram întorcându-se spre Ucenic.

— Gérald! spuse Guillemot cu voce gâtuită, încă impresionat de evocarea pe care Bertram o făcuse despre tatăl său, un Renunţător, poate, ca şi tatăl lui…

— Exact, confirmă Bertram: Gérald, Maestrul Vrăjitor din Guildă! Era Ucenic când tata era Scutier. A suferit mult când s-au despărţit şi s-a străduit mereu să păstreze legătura, în ciuda depărtării Lumilor. Din fericire pentru mine… Mi-a fost ca un tată. Este un om cu mult suflet. Îl iubesc foarte mult.

— Aşa te-ai trezit Ucenic în Guildă… continuă Guillemot.

— Şi tot aşa am devenit Vrăjitor, fără s-o fi meritat cu adevărat. Mai mult, fără să fi avut un talent special pentru magie, cu toată fanfaronada mea!

Explicaţiile lui Bertram fuseseră primite în tăcere. Apoi, Guillemot spuse cu o voce gravă:

— Întotdeauna, totul are o explicaţie! Mulţumesc pentru sinceritate, Bertram. Sunt mândru că-mi eşti prieten.

— Şi eu, spuse Romaric strângând cu putere mâna lui Bertram. Mulţumesc că ne-ai scos din impas în landă!

— Da, ai fost formidabil, confirmă Coralie sărutându-l pe obraz.

— Acum, pentru că ştim de ce eşti ciudat, glumi Gontrand, o să aşteptăm să aflăm dacă glumeşti sau nu înainte de a te pocni!

— Şi ce vrei să faci cu pistolul? întrebă dintr-odată Ambre.

— O să-l arunc în mare de pe faleză, anunţa Bertram fără nicio ezitare. Ys a devenit unica mea patrie, trebuie să-i respect legile! Iar una dintre ele spune: fără *arme de*

foc în Lumea din Ys! Cred că şi tata ar fi dorit asta.

— Cred că e o idee foarte bună, se grăbi Agathe să spună, văzând că Ambre priveşte neliniştită arma lui Bertram.

36
ÎNTÂLNIREA

Ambre şi Coralie se întorseseră la Krakal, Gontrand trecuse prin Grum, înainte de a se duce la Academia de Muzică, Romaric plecase direct la Bromotul, iar Bertram, la mănăstirea Gifdu.

Toţi promiseseră să nu sufle nimănui niciun cuvânt despre aventura lor şi chiar juraseră, pe carnetul de Ucenic al lui Guillemot, care pentru el era sfânt, să păstreze secretul. Guillemot se întorsese acasă, la Troïl, şi petrecuse restul zilei într-o stare de somnolenţă, care îi aduse din partea mamei lui o suită de remarci glumeţe pe seama tinerilor care sunt prea petrecăreţi. Se strecură în camera lui, imediat ce masa se încheie.

A doua zi, se trezi la fel de obosit. Îşi pregăti o baie fierbinte şi găsi timp, în sfârşit, să se gândească la incredibila aventură pe care tocmai o trâise cu Korriganii.

Cu toate tertipurile micilor creaturi, Ucenicul nu reuşea să se înfurie. Modul de a gândi şi de a se comporta al Korriganilor era prea diferit de al lui, pentru a-l putea judeca prin prisma unui om! în schimb, i-ar fi plăcut foarte mult să ştie mai multe despre misterioasa magie a Oghamelor.

În privinţa acelui „cineva” căruia Kor Mehtar voia să-l predea… *„Cineva pe care nu pot să-l refuz”…* spusese regele… Să fi fost vorba despre Umbră?

Apoi, ştergându-se şi îmbrâcându-şi propriile haine, Guillemot se gândi la vraja căreia Ambre îi fusese victimă. Firește, nu o văzuse pe Ambre când intrase în transă, dar comportamentul prietenei lui nu era deloc normal. Avea, oare, legătură cu visele ciudate pe care i le descrisese?

Scutură din cap: niciun răspuns nu-i venea în minte. Părăsi baia şi hotărî să-şi limpezească gândurile citind o carte bună…

Era ultimul capitol din *Căpitanul Fracasse,* una dintre cărţile lui preferate, pe care o citea a treia oară, când i se păru că aude ceva ciudat în cap. La început, crezu că e o zăpăceală datorată, fără îndoială, ultimelor nopţi nedormite. Dar impresia de plutire deveni şi mai accentuată. Guillemot identifică atunci în minte aceleaşi semne ca atunci când Maestrul i se adresa direct!

Suspină. De la întoarcerea din landă, nu primise nicio veste de la Qadehar, şi asta îl tulbura. Se strădui să respire calm şi începu să se gândească foarte profund:

„Maestre? Maestre, dumneavoastră sunteţi?!

Auzi un suflu îndepărtat. Un mormăit înfundat.

„Maestre?”

Guillemot începu să se neliniştească şi se întrebă ce trebuie să facă, când o voce, pe care ar fi recunoscut-o dintr-o mie, îi răsună în gând.

„Guillemot… Ascultă-mă. Nu am prea mult timp.” „Seniorul… Seniorul Sha!”

„Eu sunt. Nu pot să-ţi vorbesc prea mult. Trebuie să te văd negreşit...”

Guillemot se nelinişti.

Seniorul Sha reluă:

„Trebuie să-mi acorzi încredere. Dacă urmezi indicaţiile mele punct cu punct, totul va fi bine. Ascultă-mă: treci de Poarta Lumii Reale şi vino să ne întâlnim într-un magazin numit *Aurul Lumilor.* Nu spune nimănui, mai ales. Nimănui…”

Vocea se stinse, înainte ca Guillemot să fi putut pune vreo întrebare. Inima băiatului bătea să-i spargă pieptul. Iată că Seniorul Sha, după ce îl urmărise în subsolurile de la Gifdu, îi dă întâlnire în Lumea Reală… Nu avea niciun sens! Scutură capul de mai multe ori, pentru a fi sigur că nu visase.

Cea mai elementară prudenţă i-ar fi poruncit să avertizeze imediat Guilda şi să se pună sub protecţia ei. Dar, în ochii lui Guillemot, atotputernicia Vrăjitorilor se manifesta de câtva timp numai în modul de a pune în aplicare dreptatea… în mănăstirea din Gifdu, Seniorul Sha

nu încercase să-i facă rău. Nu stătu pe gânduri: îşi asumă riscul de a se duce singur.

În sinea lui spera cu ardoare ca omul în roşu, pe care nu reuşea să-l urască, deşi furase Guildei *Cartea Stelelor*, să-i dea unele răspunsuri de care avea atâta nevoie…

În cazul în care Seniorul Sha îi întindea o capcană, scrise repede câteva cuvinte pentru Maestrul său, pe care le strecură sub pernă.

Îşi anunţă mama că pleacă la plimbare, apoi o şterse spre Dashtikazar şi, de acolo, spre colina unde se înălţau Porţile celor Două Lumi.

Porţile celor Două Lumi, care semănau cu nişte porţi obişnuite, dar erau mult mai mari, permiteau să se pătrundă în Lumea Incertă şi în Lumea Reală.

Cele două Porţi, pe al căror lemn de stejar erau încrustate numeroase Grafeme, funcţionau numai într-un sens, pentru a proteja Ys de celelalte Lumi. În caz de urgenţă, se puteau utiliza în ambele sensuri.

Criminalii din Ys erau trimişi în exil definitiv în Lumea Incertă, pentru a deveni Rătăcitori, dar Vrăjitorii şi Cavalerii Urmăritori aflaţi în misiune se puteau întoarce în Ţara de Ys. La fel, oamenii din Ys care doreau să trăiască în Lumea Reală, aşa cum făcuse tatăl lui Bertram, şi, poate, şi cel al lui Guillemot, deveneau pentru totdeauna Renunţători; ceea ce nu împiedica manualele să ajungă în Ys! Nici ca un Maestru Vrăjitor să-şi repatrieze finul rămas orfan…

Bineînţeles, pentru a trece dintr-o Lume în alta, trebuiau cunoscute vrăjile de deschidere, şi, mai ales, să se cunoască modul în care să fie folosite! Numai Vrăjitorii o puteau face şi nici ei nu aveau voie toţi; căci mecanismul care punea în contact Lumile cerea o energie interioară enormă. Guillemot reuşise o dată, fără dificultate, atunci când intrase cu prietenii lui în Lumea Incertă. Spera ca astăzi să intre în Lumea Reală cu aceeaşi uşurinţă…

Porţile erau păzite doar de doi Cavaleri ai Vântului. De când se ştia că Umbra dispunea de *Galdr* al Deşertului,

pentru a trece după bunul-plac din Lumea Incertă în Ţara de Ys, fără ajutorul Porţilor, supravegherea de pe colină nu mai era atât de strictă.

Ucenicul Vrăjitor ştia cum să păcălească vigilenţa gardienilor. I se păru că aventura devenise deja banală! Chemă *Dagaz,* Clepsidra, care modela timpul, şi îl murmură în briza uşoară. Cavalerii resimţiră fără să-şi dea seama efectul Grafemului: gesturile lor încetiniră progresiv şi, curând, deveniră stane de piatră. Din acel moment, timpul trecea mult mai încet pentru cei doi oameni decât pentru Guillemot, care se strecură prin faţa lor, ca şi cum ar fi fost invizibil. Se îndreptă fără nicio dificultate spre Poarta care ducea în Lumea Reală.

Reperă semnele gravate care localizau cu precizie în spaţiu destinaţia lui şi le atinse cu mâna dreaptă. Apoi, se concentră pentru a face *Galdr* care deschidea Poarta şi îl conducea departe, foarte departe: *Perthro,* Ghidul, pentru a nu rata Poarta principală a Lumii Reale; *Raidhu,* Trăsurica; *Eihwaz,* Axa Lumilor. Nu tremura, spre deosebire de data trecută… Meseria nu se uită! îşi spuse. Când fu gata, şopti vraja:

— Prin puterea Cornetului şi a Matricei, a Căii, a lui Nerthus, a lui Ullr şi a Dublei Ramuri, Perthro deasupra, Raidhu dedesubt şi Eihwaz înainte, purtaţi-mă! PRE!…

Poarta Lumii Reale se lumină scurt şi Guillemot dispăru înghiţit de neant.

37
AURUL LUMILOR

Câteva secunde după ce îşi terminase incantaţia, Guillemot reapăru într-un loc necunoscut şi total diferit de colina pe care tocmai o părăsise: se afla la parterul unui turn vechi, cu pietrele tocite de timp, ale cărui deschideri erau acoperite de schele. Afară, se zărea vegetaţia unei grădini. Să fie o pădure? Încercă să se strecoare afară.

— Ei, tu! mormăi un om îmbrăcat într-o uniformă albastră şi cu o caschetă pe cap. Este interzis să te joci pe schele! Nu ştii să citeşti?

Omul veni să-l ajute pe Guillemot să iasă din hăţişul de pasarele şi de tuburi metalice.

— Îmi pare foarte rău, domnule, se scuză Guillemot aruncând o privire curioasă în jurul lui.

Turnul se afla într-un parc, în mijlocul unei pieţe. Data, evident, din Evul Mediu, ceea ce explica prezenţa schelelor pentru restaurare.

— Nu întârzia pe-aici! Şi fii mai atent, spuse el mai blând, învins de zâmbetul dezarmant al băiatului, este periculos.

— Da, domnule, aprobă Guillemot.

Se mai uită o dată şi recunoscu, pentru că mai văzuse la televizor, un poliţist, echivalentul aproximativ al Cavalerilor din Ys în Lumea Reală, însărcinat să supravegheze siguranţa cetăţenilor.

— Ai un accent simpatic! Eşti francez?

— Da, domnule! Aproape… Este accentul breton, se bâlbâi Guillemot. Spuneţi-mi, domnule… Ştiţi pe aici un loc care se numeşte *Aurul Lumilor?*

Poliţisul se gândi o clipă.

— E un magazin de antichităţi care se numeşte aşa. Nu este foarte departe. Pe o stradă, pe acolo…

Şi îi arătă cu degetul o direcţie.

— Mulţumesc, răspunse Guillemot, făcând un semn cu

mâna şi părăsind parcul.

Odată ajuns pe trotuar, rămase perplex. Acestea erau maşinile! Le văzuse la televizor, fireşte, dar nu-şi imaginase că pot fi atât de zgomotoase, nici că miroseau atât de urât!

Instinctiv, îşi astupă urechile şi strâmbă din nas. Apoi, îşi spuse că ar fi mai bine să nu atragă atenţia, aşa că începu să se comporte normal.

Constată cu satisfacţie că vestimentaţia din Ys şi cea din Lumea Reală, aşa cum se vedea şi la televizor, erau destul de asemănătoare: îmbrăcat cu pantalonii, puloverul şi pantofii de pânză, nu surprindea pe nimeni. Până şi sacul de Ucenic semăna cu un ghiozdan de elev…

Porni în direcţia indicată de poliţist.

Hoinări pe străzi, aruncând priviri curioase peste tot în jurul lui.

Totul îl uimea! Ceea ce vedea era mult mai concret decât la televizor: gudronul care acoperea pavajul şi care mirosea atât de tare. Oamenii care treceau unii pe lângă alţii, fără să-şi spună bună ziua. Zgomotul surd al maşinilor care rulau de o parte şi de alta a imobilelor…

Ceru mai multe informaţii de la trecătorii care aveau amabilitatea să se oprească şi ajunse în faţa magazinului pe care îl căuta.

Pe o vitrină murdară se lăfăia, cu litere pe jumătate şterse, numele magazinului: *Aurul Lumilor,* Antichităţi.

Un stor de pânză uzată ascundea vederii interiorul magazinului.

Guillemot ezită, apoi împinse uşa de la intrare. Aceasta scârţâi groaznic şi declanşă un clopoţel sprinţar. Băiatul închise uşa în urma lui şi înaintă în încăperea slab luminată. Totul părea conceput ca să gonească clienţii!

Zări o lumină filtrată de o perdea, în spatele magazinului. Se apropie, şovăind încă, apoi dădu la o parte pânza groasă.

— Intră, Guillemot. Te aşteptam.

Aşezat pe un covor, Seniorul Sha, drapat în marea lui mantie roşie ca sângele, îi făcu semn să se apropie.

Guillemot aruncă o privire curioasă în camera cu etajere încărcate de obiecte de tot felul. Recunoscu cu surprindere obiecte pe care le văzuse şi în Lumea Incertă.

Zări cu emoţie, aşezată pe o pernă, la înălţime, o Gambouri, o floare de nisip pe care Kyle şi poporul lui le strângeau din Deşertul Vorace şi le vindeau la Ferghânâ! Îşi înfrână curiozitatea şi se aşează pe covor.

— Ştiam ca o să vii, începu Sha când băiatul fu în faţa lui. Nu ţi-a fost teamă de mine, data trecută, pe culoarele de la Gifdu. Şi apoi, pentru un Ucenic care a distrus palatul lui Thunku aproape pentru totdeauna, trecerea în Lumea Reală nu este decât o simplă formalitate!

Guillemot studie o clipă expresia ironică a Seniorului Sha.

— Există ceva să nu ştiţi despre mine? sfârşi prin a-l întreba.

Sha râse uşor.

— O, desigur! Vrei să bei ceva?

— O ciocolată caldă, dacă se poate. Dacă aveţi…

Seniorul Sha fu de acord, trase un vas în faţa lui, turnă lapte, apoi cacao. Amestecă totul şi puse vasul la încălzit pe un mic reşou, instalat alături de lampa de ulei care împrăştia în cameră o lumină catifelată.

— Îmi place mult Lumea Reală, spuse Sha confidenţial. Evident, nu este ca în Ţara de Ys, dar este mult mai liniştită ca Lumea Incertă. Mi-am petrecut aici jumătate din viaţă!

— Şi ce aţi făcut în Lumea Reală? întrebă Guillemot privind cu ochi pofticioşi bolul pe care Sha îl puse în faţa lui.

— Oficial, sunt anticar. Specializat în obiecte rare şi exotice! Asta îmi permite să explic lungile mele absenţe. Neoficial… Este un secret!

— Vindeţi obiecte pe care le căutaţi în Lumea Incertă? se miră Guillemot.

— Exact, aprobă Seniorul Sha cu un surâs.

— Datorită *Galdr* al Deşertului, nu-i aşa? Asta faceţi?

— Nu. *Galdr* al Deşertului nu funcţionează decât între Ys

şi Lumea Incertă. Pentru a intra şi a ieşi discret din Lumea Reală, folosesc Porţile pe care mi le construiesc singur…

În faţa uimirii lui Guillemot, făcu o pauză. Apoi continuă:

— Nu înţelegi, spuse. Poate nu ştii că Grafemele nu au putere în Lumea Reală?

— Nu au putere? Vreţi să spuneţi… Dacă sunt atacat şi îl chem pe *Thursaz,* nu se întâmplă nimic?

— Absolut nimic. Mai bine îţi alungi agresorul ţipând!

— Nu e deloc amuzant!

— Îmi pare rău, se scuză Sha. Încercam să…

— Vorbeam despre Grafemele care nu funcţionează în Lumea Reală! preciză Guillemot.

— Ai dreptate, nu e amuzant, confirmă Sha apucând un ceainic şi turnându-şi o ceaşcă de ceai fierbinte. În timp ce acolo magia ne face puternici şi cere să o respectăm, aici, de obicei, este ceva care nu e văzut cu ochi buni.

— Dacă puterea Grafemelor nu ajunge până aici, cum aţi reuşit să mă contactaţi?

— Când te-am contactat, mă aflam în Lumea Incertă. Grafemele funcţionează acolo, dacă ai grijă să le modifici! M-am folosit de Porţile care permit accesul în Ys, pentru a stabili comunicarea. În schimb, aşa cum ţi-am spus, absenţa magiei în Lumea Reală te obligă să-ţi creezi Porţi, pentru a ieşi şi a intra! Am aici una, în magazin, şi alta, în turnul meu, la Djaghataël. Din cauza aceasta n-am avut timp să te contactez de la ultima noastră întâlnire: a fost distrusă Poarta pe care am reuşit s-o construiesc la Djaghataël şi a trebuit s-o repar…

Guillemot era tulburat şi trase aer în piept.

— Iată, e absolut obligatoriu să ştiu adevărul. Maestrul meu are multe necazuri, chiar acum. Este foarte important.

— Ce vrei să ştii? întrebă Sha pe un ton prietenos.

— Dumneavoastră sunteţi cel care… I-aţi omorât pe vrăjitori în faţa turnului din Djaghataël?

Seniorul Sha îşi fixă ochii de ametist în cei ai lui Guillemot.

— O să fiu cinstit cu tine şi tot ce o să-ţi spun va fi

adevărat. Ai cuvântul meu.

38
MĂRTURISIRI

Guillemot simţi că omul era sincer. Seniorul Sha se aşeză mai confortabil pe covorul mare care acoperea podeaua camerei din spatele magazinului şi reluă:

— Nu sunt absolut deloc răspunzător de capcana în care au fost prinşi Vrăjitorii la Djaghataël. În ajunul atacului, intendentul meu mi-a transmis un mesaj anonim care mă prevenea că tu vei rămâne la Gifdu în compania Vrăjitorilor din linia a doua. Misteriosul meu corespondent îmi transmisese în trecut informaţii exacte; n-aveam niciun motiv să nu-l cred şi de data asta! Tu, aproape singur la Gifdu, însemna atunci ori niciodată… Când m-am întors la Djaghataël, am descoperit trupurile Vrăjitorilor şi cele ale Orkilor care erau în serviciul lui Thunku. Am găsit turnul devastat…

— Totuşi, obiectă Guillemot cu îndoială, Thunku vă este prieten, nu? Nu el a trimis Gommonii şi Orkii, la ordinul dumneavoastră, în Ţara de Ys ca să mă răpească?

Seniorul Sha se arătă uimit.

— Thunku este prietenul meu, e adevărat. Dar este şi prietenul multor ticăloşi! Mai exact, Thunku este prietenul celor care plătesc sau de care se teme. În privinţa lucrurilor de care tu mă acuzi… Pe toţi sfinţii, nu! Niciodată n-am încercat să te răpesc!

Guillemot îşi dădu seama că Seniorul Sha nu minte.

— Atunci, cine altcineva decât dumneavoastră, în Lumea Incertă, ar fi fost în stare să trimită Orkii în Ţara de Ys?

Sha se gândi o clipă.

— Îmi vin în minte mai multe nume, dar unul este de ajuns: Umbra.

— Ştiţi cine este Umbra?

— Nimeni nu ştie.

— Măcar nu sunteţi dumneavoastră, recunoscu Guillemot uşurat!

Seniorul Sha râse.

— Eu, Umbra? Ei! Cine ar putea crede un asemenea lucru?

— Vrăjitorii care v-au atacat turnul, răspunse liniştit Guillemot.

Sha îşi pierdu zâmbetul.

— Mda, dar e ridicol.

Guillemot îi povesti aventura lui Gontrand la Djaghataël.

— … Guilda a tras concluzia că aţi putea fi Umbra, încheie Guillemot.

— Acum înţeleg mai bine, suspină Sha. Atunci, ascultă-mă cu atenţie: numele meu adevărat este Yorwan. Sunt originar din Ţara de Ys. Eram, ca şi tine, Ucenic la Guildă. Şi chiar primisem învestitura de Vrăjitor! Într-o zi, poţi să mă crezi, a trebuit să părăsesc în grabă Ys pentru a pune la adăpost o carte de vrăji preţioasă. *Cartea Stelelor,* despre care sigur ai auzit vorbindu-se…

— Da, Maestrul Qadehar mi-a spus povestea voastră. Dar mi-a spus că aţi furat cartea. Aşa crede toată lumea, de altfel.

Sha scoase un suspin.

— Ştiu că asta se crede… contează mai puţin! Esenţial este că ea a rămas tot timpul ascunsă… Dar s-a întâmplat ceva foarte grav şi, din acest motiv, ţi-am dat întâlnire aici… Când ţi-am cercetat spiritul la Gifdu, am văzut imediat că erai cineva pe care se putea conta la nevoie. Am nevoie de tine, pentru a-l convinge pe Maestrul tău să mă ajute. Pe vremuri, Maestrul Qadehar era cel mai bun prieten al meu… Aşadar, ascultă-mă bine: te duci şi-i spui că această carte, care până acum se afla în posesia mea, a dispărut, şi, de data aceasta, de-adevăratelea. Cineva a furat-o din turnul meu, în timp ce eu te căutam la Gifdu…

— Dar Maestrul Qadehar crede că sunteţi un hoţ! Niciodată n-o să vă creadă… îl întrerupse Guillemot scuturând din cap.

Faţa lui Sha se întunecă.

— Tocmai de aceea am nevoie de ajutorul tău, Guillemot. Data trecută, am făcut o greşeală, prima după mulţi ani: în

bucuria de a te fi regăsit, am lăsat nesupravegheată această carte pe care, până atunci, n-o părăsisem niciodată.

Guillemot tremura.

— La Gifdu, mi-aţi spus că aţi crezut că sunt altcineva…

Sha îl privi îndelung pe băiatul care pălise.

— Chiar vrei să ştii?

— Da, vreau să ştiu!

— Acum vreo paisprezece ani eram un tânăr Vrăjitor. M-am îndrăgostit nebuneşte de o fată extraordinară, pe care o întâlnisem în timpul sărbătorii de Samain. Ea îmi împărtăşea sentimentele şi ne-am logodit. Eram pe punctul de a ne căsători, când, deodată, a trebuit să plec cu *Cartea Stelelor.* Nu mă întreba de ce, n-o să-ţi răspund… Ştiam doar că este vital pentru Ţara de Ys… Prin urmare, am plecat fără să am timp să-i explic femeii pe care o iubeam. Eram ca un nebun. Multa vreme după aceea, am primit o scrisoare misterioasă, scrisă de mâna aceleiaşi persoane care mi-a anunţat prezenţa ta la Gifdu. În scrisoare, eram anunţat că logodnica mea, pe care o lăsasem în Ţara de Ys, aştepta un copil… Un copil pe care *Cartea Stelelor* mi-l furase, pentru că sacrificasem iubirea pe altarul datoriei!

Bărbatul era emoţionat şi vocea îi tremura uşor spunând:

— Femeia se numea Alicia. Alicia de Troïl.

Lui Guillemot i se oprise inima în piept. Se bâlbâi:

— Dar atunci… Atunci sunteţi… Sunteţi…

— Aş vrea să fiu tatăl tău, Guillemot. Dar citesc în tine adevărul… Îmi pare rău, copile: nu eşti fiul meu. Corespondentul meu misterios a minţit.

Guillemot avea gâtul uscat de emoţie. Nu înţelegea aproape nimic…

Mai întrebă o dată:

— De ce… De ce aţi aşteptat atât timp ca să încercaţi să mă găsiţi?

— Nu am aflat de tine decât târziu, îţi amintesc. Şi apoi, când am părăsit-o pe mama ta, Urien, fratele ei, a fost cuprins de o furie nebună. N-avea de unde să ştie că

fusesem obligat să plec din Ys dintr-un motiv important. Şi, dacă ar fi fost vorba numai de mine, aş fi rămas lângă Alicia pentru totdeauna. Ura unchiului tău, care putea conta pe ajutorul Confreriei, şi, poate, teama de a o revedea pe mama ta după toţi aceşti ani şi de a-i înfrunta privirea, m-au împiedicat să merg şi să te întâlnesc în Ys. Prezenţa ta la Gifdu, departe de Cavaleri şi în absenţa Vrăjitorilor puternici care te-ar fi protejat, era prima ocazie reală care mi se oferise pentru a intra în legătură cu tine…

Dar Guillemot nu îl mai asculta. O îndoială puternică îl cuprinsese.

39
FEMEIA CU OCHII VERZI

Guillemot se despărţi de Seniorul Sha stăpânindu-şi lacrimile de supărare. Omului în manta roşie îi părea sincer rău şi încercă să-l consoleze, asigurându-l că adevărul va sfârşi prin a ieşi într-o zi la iveală.

Nu ştiuse să-i răspundă Uceniculuicând acesta îl întrebase dacă are ştiinţă de vreun Renunţător care ar fi putut să-i fie tată. Seniorul Sha nu era în legătură cu aceşti Renunţători… Pentru a-l face să-şi uite necazurile, îi propuse să-şi aleagă din magazin orice dorea, dar Guillemot n-avea chef de nimic, nici chiar de floarea de nisip care îi amintea de Kyle, amicul lui din depărtări.

Guillemot lăsă în urmă magazinul de antichităţi şi nu mai întârzie în Lumea Reală. Totul se desfăşura prea repede şi prea zgomotos… Vehiculele, oamenii care se îmbulzeau pe trotuare, fără să-i arunce o privire, totul îl stingherea. Avea ceva important de făcut în Ys.

Seniorul Sha îi explicase că Poarta care se afla în magazinul lui era configurată numai pentru întoarcerea în Lumea Incertă. Pentru a se întoarce în Ys, trebuia să refacă acelaşi itinerar pe care venise. Aşteptă să fie singur în parc şi se strecură, cu chiu, cu vai, în turnul aflat în renovare.

Pe unul dintre pereţi, ascunse printre semnele cioplitorilor, Guillemot distinse Grafemele care îl vor duce acasă. Aşa cum făcuse întotdeauna, construi automat un *Galdr* şi, într-o scurtă trecere prin neantul care începuse să-i fie familiar, se regăsi în Ys, în faţa Porţii Lumii Reale.

Cei doi Cavaleri pe care îi vrăjise la plecare se aflau încă sub efectul vrăjii. Guillemot profită de situaţie pentru a părăsi rapid colina.

Se apropie de dolmenul din apropierea Dashtikazarului, unde Maestrul Qadehar avea obiceiul să-i dea întâlnire.

Acelaşi dolmen lângă care îi dezvăluise tainele şi frumuseţea *Cărţii Stelelor…*

Se căţără pe dolmen şi se aşeză.

Trebuia să-şi întâlnească Maestrul cât mai repede şi să-i povestească tot ce ştia despre subiectul furtului şi al dispariţiei recente a *Cărţii Stelelor.* Îi promisese Seniorului Sha. Pentru asta, trebuia să folosească *Lokk* al comunicării mintale. Era pentru prima dată când îl încerca. Începu să amestece *Berkana,* Grafemul Mesteacănului şi al Urechii, care erau folosite pentru comunicarea între spirite, *Elhaz* care debloca eventualele lacăte, şi *Isaz* care ajuta unei mai bune concentrări.

Odată făcută vraja, se gândi cât putu de intens la Qadehar şi îşi proiectă *Lokk.* Acesta se pierdu în vid. Guillemot fu cuprins de îndoială. Făcuse ce trebuia?

Se hotărî să încerce şi cu altcineva. Îşi imagină în gând figura lui Bertram şi trimise cu forţă *Lokk* în direcţia lui. Auzi răspunzând, în capul lui, vocea plângăreaţă a tânărului Vrăjitor.

„Nu mai ţipaţi aşa! Cine mă cheamă?”

„Sunt eu, Guillemot. Îmi pare rău! Este prima oară când folosesc un *Lokk!”*

„Guillemot, strigă prietenul lui. Îmi pare bine că te aud! Cu ce pot să te ajut?”

„Poate… încerc să-l întâlnesc pe Maestrul Qadehar şi nu reuşesc.”

„Nu mă miră! Gérald tocmai mi-a spus că Maestrul Qadehar a părăsit Ys şi a plecat în Lumea Incertă cu unchiul tău Urien şi cu un alt Cavaler, Valentin!”

Guillemot rămase trăsnit.

„E groaznic… Am ceva foarte, foarte important să-i spun…”

„Foarte important? Foarte, foarte important?” repetă Bertram.

„Foarte, foarte important. Pe viaţă şi pe moarte!”

„Şi… despre ce este vorba?”

„Te rog, Bertram, nu insista, nu pot sa-ţi spun nimic! Doar Maestrului Qadehar.”

„Şi ce mai aştepţi ca să-l întâlneşti în Lumea Incertă?”

„Asta o să şi fac, ai dreptate…”

„Ei! Guillemot! Glumeam şi eu!”

„Eu, nu, Bertram. Ce am să-i spun lui Qadehar este de cea mai mare importanţă…”

„În cazul acesta… în cazul acesta… merg cu tine!”

Ucenicul ezită un moment. Ieşea din discuţie să-şi mai atragă încă o dată prietenii într-o aventură riscanta! Dar Bertram? În adâncul inimii se simţea uşurat ştiindu-l alături. Bertram insistă:

„Atunci, cum rămâne, Guillemot? Eşti de acord, nu-i aşa?”

„De acord. Ne întâlnim mâine la prânz, la mine.”

„Genial! Genial! Bun, merg să mă pregătesc. Pe mâine!”

„Pe mâine.”

Comunicarea se întrerupse. Deşi dezamăgit de mărturisirile Seniorului Sha, Guillemot nu se putu împiedica să surâdă gândindu-se la entuziasmul lui Bertram. Era un băiat ciudat, dar grozav de, hm… genial!

Sări de pe dolmen şi o luă în direcţia oraşului Troïl. Îi rămăsese ceva important de făcut. Chiar decât cea mai de preţ dezvăluire pe care o avea de făcut celui mai important Vrăjitor…

Guillemot ajunse acasă în clipa în care mama lui se pregătea să pună masa.

— Ai venit chiar la timp! îi spuse ea. Spală-te pe mâini şi pune faţa de masă, în timp ce eu scot friptura din cuptor!

Guillemot se grăbi spre chiuvetă şi îşi trecu mâinile pe sub jetul de apă.

— Cu săpun! ordonă mama lui, care era întoarsă cu spatele.

Suspină şi se întrebă cum reuşea să vadă ce făcea el, fără să-l privească. Iată ceva ce depăşea talentul lui de mic Ucenic!

Se supuse şi aranjă paharele, furculiţele şi cuţitele pe masă. Apoi se aşeză. Alicia puse platoul aburind în faţa lui.

— Hm! Miroase bine! Cu ce se mănâncă?

— Cu cartofi prăjiţi!

— Genial! Mamă, te iubesc!

— Hai, mănâncă, e cald.

Guillemot tăie bucăţi zdravene de friptură şi îşi servi mama, înainte de a-şi pune una în farfurie. Tremura uşor. Îşi promisese ca, în aceasta seară, să pună unele întrebări pe care nu mai îndrăznise niciodată să le pună. Voia să ştie: voia să termine cu îndoiala care îl tulbura. Îşi privi mama şi i se păru foarte frumoasă, cu minunatul ei păr blond. Valuri de iubire îl cuprindeau. Totuşi…

— Mamă… începu cu vocea sugrumată de emoţie.

— Da, dragule, răspunse Alicia, înainte să pălească din cauza aerului serios al copilului. Ce se întâmplă?

— Aş vrea să ştiu… Aş vrea să ştiu dacă…

Guillemot nu-şi imaginase niciodată că va fi atât de complicat.

— Aş vrea să ştiu dacă ai mai avut un alt soţ în afară de tata.

Gata. O spusese. Acum era hotărât. Nu îndrăznea să-şi privească mama. Alicia îl cercetă cu privirea un timp, apoi se ridică, se apropie de el şi îl lua în braţe. Guillemot se făcu mic în braţele ei.

— Dragul meu, bietul meu băiat. Ştiu cât este de greu pentru tine! Ştiu, crede-mă, ştiu! Dar ascultă-ma bine: nu a existat niciodată în viaţa mea alt bărbat decât tatăl tău. Şi contează prea puţin ce-a făcut sau lipsa lui de curaj. Cred că, şi astăzi, nu m-aş putea împiedica să nu îl iubesc.

Guillemot plângea încet. Toată tristeţea care apăsase pe umerii lui timp de multe zile se elibera odată cu lacrimile.

— Nani! Nani! Dragul meu, îl linişti mama lui legănându-l. Am impresia că ţin din nou în braţe frumosul meu copilaş!

— Frumosul… tău… copilaş? întrebă Guillemot încă scuturat de hohote de plâns, ştergându-şi ochii.

— Copilaşul meu atât de frumos! Atât de frumos, încât o infirmieră din spitalul din Dashtikazar, unde te-ai născut, chiar a încercat să te răpească! Mi-o amintesc, ca şi cum ar fi fost ieri. Era foarte frumoasă, cu părul lung, blond şi cu ochii verzi…

Guillemot crezu că inima lui o să înceteze din nou să mai bată. O femeie cu ochii verzi, ca în visele lui Ambre! O femeie care a încercat să-l răpească…

— Fii sigur, dragule, se grăbi Alicia să adauge văzând privirea surprinsă a fiului ei, n-a ajuns prea departe, pentru că eu eram acolo cu tine! La puţin timp după aceea a fost găsită infirmiera. Rătăcea pe culoare. Nu ne-a creat nicio dificultate în recuperarea copilului. Apoi, a fost concediată şi nu ştiu ce s-a mai întâmplat cu ea.

— Şi… Eşti sigură că eram eu? se panică Guillemot. Vreau să spun, copilul pe care femeia l-a înapoiat?

— Sigur, dragul meu! se miră Alicia. Aveai la mână brăţara cu numele tău! Chiar dacă nou-născuţii seamănă unii cu alţii, te-aş fi recunoscut dintr-o mie. Cine ar fi dorit sa fii altul?

— Nu mai ştiu nimic şi asta e problema, murmură Guillemot, prea încet ca mama lui să-l fi auzit.

Treisprezece ani de certitudini se năruiau ca un castel de cărţi de joc.

40
STELELE, MEREU STELELE...

În ciuda oboselii, Guillemot nu reuşea să adoarmă. Gândurile se învălmăşeau în capul lui, făcându-i rău.

Când Alicia venise să-l sărute, cu nesfârşită tandreţe, părea să fi adormit. Îi murmură cuvinte liniştitoare şi iubitoare, şi îl mângâie multă vreme pe păr. Guillemot ar fi dorit ca acele clipe să dureze o eternitate. Ar fi vrut să uite totul, să scape de gândurile lui negre. Dar, în noapte, îndoiala nu încetă să-l macine. Inima lui începu să bată mai repede, pumnii să se strângă din nou în spasme. Rămase cu ochii larg deschişi în întunericul din cameră.

După un timp, se ridică. În picioare fiind, se simţi mai bine. Îmbrăcat în pijamaua albastră, se îndreptă spre fereastră şi trase perdelele. Afară, pe cer, stelele scânteiau, deşi haloul Lunii lumina cu putere. Guillemot deschise fereastra şi îşi umplu plămânii de aerul proaspăt al nopţii. Tremură. Ochii lui căutară constelaţiile. Nu ştia dacă trebuia să urască sau să iubească stelele care îi bulversaseră existenţa şi care îl atrăgeau pe căi neumblate. Sub imensitatea cerului se simţi mai mic şi mai singur ca niciodată.

Ca pentru a contracara această senzaţie, figura zâmbitoare a lui Qadehar îi invadă spiritul. O mare uşurare îl cuprinse imediat. În acelaşi timp, îl invadă un irezistibil sentiment de afecţiune pentru cel care ocupase un loc esenţial în viaţa lui. Poate era o prostie, dar era cu desăvârşire convins că nimic grav nu s-ar fi putut întâmpla atâta vreme cât Maestrul Qadehar veghea asupra lui!

Rămase încă un moment în tovărăşia stelelor, înainte de a se băga din nou în pat şi, copleşit de oboseală, să alunece în somn.

Un foc din crengi uscate trosnea şi lumina zidul pe

jumătate distrus, care îi apăra pe Urien, Valentin şi Qadehar de vântul care sufla în rafale. Cei trei bărbaţi îşi aşezaseră tabăra într-o zonă din landă, undeva între Virdu şi Marea Meduzelor de Foc. Cercetările pe care le făceau de mai multe zile în Lumea Incertă şi care îi duceau din oraş în oraş în căutarea unor informaţii precise, legate de ambuscada de la Djaghataël, se arătară pentru moment dezamăgitoare. Era prea devreme pentru a se descuraja. Mâncară în linişte pâine, carne uscată de capră şi brânză de oaie, apoi se pregătiră pentru noapte.

Urien, înfăşurat într-o blană groasă de urs, dormea dus. Sforăiturile lui îl făcură să surâdă pe Valentin, care îi mărturisi lui Qadehar:

— E multă vreme de când n-am mai îndurat vacarmul ăsta!

— Hai, Valentin, nu te mai plânge. Sunt sigur că-ţi lipsea.

— Ai dreptate. Simt că trăiesc din nou! Mirosul focului este ameţitor! Şi ţie, Vrăjitorule, ce-ţi lipseşte?

Qadehar nu-i răspunse imediat. Îşi lăsă privirile să hoinărească printre stele, atât de diferite şi atât de asemănătoare cu cele din Ys.

— În mod curios, Valentin, răspunse în cele din urmă, nu este ceva, ci cineva care-mi lipseşte. Un puşti simpatic, care trebuie să se simtă foarte singur faţă în faţă cu destinul lui, acolo, în Ţara de Ys.

— Vorbeşti de Guillemot?

— Da.

— Îl iubeşti pe băiatul ăsta, nu-i aşa?

— Aşa este, acum nu mă tem decât de un singur lucru: să nu-l pierd.

— Şi totuşi, l-ai lăsat singur…

— Cu prietenii lui şi sub protecţia unui tânăr vrăjitor… Am încredere în el. Guillemot este un Ucenic foarte talentat.

Valentin ezită, apoi renunţă să continue conversaţia. Curând, simţi cum îl cuprinde oboseala. Căscă, se strecură sub cuvertura de lână şi se lăsă legănat de uşoarele

trosnituri ale flăcărilor.

Qadehar rămase multă vreme în capul oaselor, cu ochii pierduţi în adâncul cerului.

După extraordinara călătorie în Lumea Incertă, Guillemot se întoarce la mănăstirea Gidfu, pentru a-și continua cursurile de magie. Ghilda Vrăjitorilor întreprinde o expediție cu scopul de a pune capăt amenințărilor Umbrei, forță a Răului. Fără succes, însă. Povestea se complică: Maestrul Qadehar e acuzat de acest eșec și trebuie să plece. Un personaj misterios, seniorul Sha, reușește să se strecoare în mănăstirea Gidfu, iar Guillemot și prietenii săi cad în capcana Korriganilor...

Cartea stelelor

I. Vrăjitorul Qadehar
II. Seniorul Sha
III. Chipul Umbrei

ISBN 978-973-103-186-6

rao
international
publishing
company

9 789731 031866
www.rao.ro
www.raobooks.com